

Писма шаље
Предраг Ђорђевић
покретач препорода

ПРЕПОРОД

НАМЕШТАЊЕ АТЛАСА

**Скини беду с врата
Па оздрави**

Решење проблема се обично пронађе
тамо где га најмање очекујемо,
а у овој књизи је баш такав случај.

ПРЕДГОВОР

ЗАЉУБЉЕНИК У СВОЈ ПОСАО

„Чудни су путеви Господњи.“ Чудно је како вода пробије дубоке камените вулканске стене да избије на површину и постане питка, здрава и за људе лековита. Чудо је како се прави лек за наше тело нађе баш у право време да угро жени човеков живот и опстанак потпомогне. Чудно је како коњ или пас, вођени својом интуицијом, обиђу и по 20 километара да нађу лек својој болести у корену какве биљке. Сами пронађу корен, ископају га, очисте од земље и поједу. Чудно је, зар не, што је и господин Рене Шимперли, после више деценија тражења лека својој болести и истраживања, пронашао апарат за лечење своје болести, али и болести многих становника ове старе планете, који враћа атлас, први, главни пршљен који везује кичму и главу, на његово Богом одређено лежиште и стајалиште, по „природи ствари“ и Божијем одређењу. Тај његов апарат ослобађа пригњечене нервне и крвне путеве, тако да сигнали слободно иду од мозга ка болесном телу и спроводе захтеве оболелих ћелија ка мозгу, чекајући од њега даља наређења.

Чудно је са коликим жаром и љубављу господин Предраг Ђорђевић, дични Шумадинац и Србин, примењује ову вештину, лечећи свој, многим болестима и међународним неправдама, опхрван народ, и све друге људе добре воље. Ја нисам срео, у свом дугом веку, таквог ентузијасту свога посла и заљубљеника у дијалог у том смислу.

Постоји изрека: „Ако не могу да радим оно што волим, онда ћу волети оно што радим.“ Господин Предраг Ђорђевић својом књигом доказује супротно – да страсно воли оно што ради, да је потпуно предан послу који обавља, чак до једне врсте заљубљености, јер је заљубљен у свој рад и од Бога дати дар: да исцељује људе, не питајући коме припадају, како мисле и како се крсте. Он је заљубљен у свој посао више него научни истраживач микрокосмоса или макрокосмоса; више него младић у своју изабраницу; више него лекар научне медицине у медикаментно лечење својих пацијената. И напокон, више него многи пастири словенског стада у спасавање своје пастве од вечне смрти, од содомских и гоморских сагрешења њихових. Уз то, он ватрено говори о свом послу без рекламирања, што је највећа реклама и препорука.

Тако Ђорђевић у књизи пише: „Ма, обожавам да причам о намештању првог пршљена. Некоме пет минута, а некоме сат времена. За ових годину дана причао сам хиљаду пута. Сваки пут је ток разговора другачији, али је порука увек иста – наместите атлас, па уживајте.“ „Измештен атлас је као савијено црево. Ток крви и нервних импулса је успорен... Измештеност везе лобање и атласа минимално измешта суседна ткива. То минимално је превише за животне функције које су у близини чвора живота. После намештања атласа, вратна кичма се исправља и омогућава гркљану бољи положај.“

Некада је цар Давид уз лиру појао: „Неки се хвале коњима, а други колима, док се ми хвалимо именом Господа Бога свога“, а данас господин Ђорђевић живи од намештања атласа и за намештање атласа – који Бог створи, као стуб живота како треба, почев од бебе у утроби мајке, што је рађа и њише, гаји и одржава јој живот, па све до живота одраслог човека. Човек, у свом богоотуђењу и ишчашењу, измешта атлас из свог лежишта у атмосфери Земље, као у новој утроби живота, чиме узрокује сијасет болести, ако не и све болести.

Природа је благоваоница живота, храм Божији, лабораторија која оплемењује човека, одржава њега и сва друга бића, чува тајни живот биљака, животиња, одржава човека као колевка дете, па је она највиши и највеличанственији храм неба и земље, по речима Његошевим: „Ти си Себи храм д’ига над свима, што сав страшни простор обузима“ (Црногорац свемогућем Богу).

Начин писања књиге је неуобичајен, а стил књиге је јединствен, рационалан, на много места луцидан и оригиналан, самоникао, често искључив и критичан, нарочито према тзв. нучној медицини, која даје предност хемији, а искључује алтернативну медицину. Сваки екстремизам је штетан, јер је искључив и непомирљив. Нико од људи, осим једног Бога, нема монопол на истину. Тако, обе врсте медицине имају своје предности и мањкавости, што прелази у другу крајност, а крајности се чешће искључију него што се допуњују. За здравље људи имају заслуге обе, и научна медицина, нарочито хирургија, ортопедија и физиотерапија, али и Божији дар целитељства, који има мали број људи, као Господ Христос; Свети Врачи; исцелитељ Пантелејмон.

Мислим и тврдо верујем да Предраг Ђорђевић иде од Бога трасираним и одређеним путем лечења, служења Богу и људима, Богу и своме роду, за сада, на најбољи начин.

Препоручујем ову даровиту књигу Предрага Ђорђевића као уникатно дело, поготову што се она показује оправдана у пракси.

Ова књига као да мења постојећу дијалектику.

Др Жарко Гавриловић, протојереј

ПОГОВОР

Ова књига је толико наопака, да је добила поговор на почетку уместо на крају. Када прочитате књигу, схватићете да је све другачије од постојећег, само да бисте ви били како треба.

Наопако је и замислити да можемо бити здрави без лечења, али то је коначно могуће.

Поговор пишем 14. јануара 2014. године, а књигу сам почео да пишем 15. новембра 2010.

Надам се да ћете читати са уживањем, јер је написана у веселом тону, а пре свега зато што се коначно пронашло решење за готово све болести.

Током писања умањивао сам оно што сам чуо од људи, јер би то што су рекли изгледало претерано. Пример је следећа изјава:

БЕЗ НАМЕШТЕНОГ АТЛАСА ЧОВЕК НИЈЕ ЧОВЕК

Овакве изјаве сам ублажавао. На пример: „Без намештеног атласа човек није комплетан.“

ПРЕД - ПИСМО

Све је мање оних који имају стрпљења за читање, и због тога ова писма само личе на књигу. Могао бих написати триста писама, али нећу, јер нико нема времена за читање „дебелих“ књига.

Написано је стотине хиљада књига, али ни у једној нећете наћи знања која се у овој књизи по први пут износе. У будућности ће бити написано на десетине књига о овом открићу, које ће променити већину уџбеника из медицине. Многе књиге о здрављу ће постати сувишне зато што су погрешне и стога што ће људи живети неупоредиво здравије.

Ова писма ће ти личити на најлепшу бајку, али није бајка већ реалност за преко милион и петсто хиљада људи широм света који су ослобођени из ропства болести. Извини што нема слика да Ти разбију монотонију читања, ипак најбоља решења су једноставна, па нема потребе за шаренилом. Гарант неће бити досадно, јер ипак се Р А Д И О Г Л А В И. Тачно је да се ради о глави, али за спас главе, а и читавог тела. Завали се удобно, па уживај.

Дошао човек код лекара. „Докторе, све ме боли. Пипнем пету — боли. Пипнем колено — боли. Кук ме боли. Пипнем стомак — боли. Ма боли ме дупе, раме, рука, срце, нос, глава, уши, врат... Све ме живо боли.“ А лекар ће: „Бре, човече, тебе боли прст. Сестро, следећи пацијент.“ Улази следећи и одмах се жали: „Ја имам све болести осим хипохондрије.“

Не бих могао да будем лекар. Тежак је то посао, јер је узалудан. Батргање у живом песку. Помажу људима, али не могу их извадити да не потону у тмину без дна. Имао бих срца, али не бих могао да гледам како тону, а помоћи им не могу.

Жали се пацијент лекару: „Уби ме потиљак у задњих двадесет година.“ Лекар га гледа и каже: „И мене, али не знам како да ТО решим.“

Све нас, полако али сигурно, У Б И Ј А потиљак. Разумем да пацијент као лаик за људско тело не схвата, али лекар познаје анатомију и зна да се ту налази А Т Л А С.

Пишем Ти као свом најмилијем.

Да бисмо били блиски, нећу персирати, али ћу Те писати са великим Т.

Управо читаш најважнију књигу у свом животу. Наравно да у то сада не верујеш, али полако, сретћемо се ми поново на крају књиге.

Знам да су у овим ужурбаним временима писма застарела. Ипак, ово што ћеш из њих сазнати заслужује да мало успориш, јер се ради о најважнијој ствари у Твом животу. Изгубићеш неки сат читајући, али ћеш добити десетине хиљада сати срећнијег живота.

Први корак је увек најтежи. Дуго сам размишљао о првој речи и сада ће писање тећи лакше. Опет З Д Р А В О, јер здравља никада није превише.

„Здрavo“ је најчешћи поздрав. Ево, и корен речи „поздрав“ је З Д Р А В. То је више од јављања, јер је здраво искрена жеља за нечим највреднијим, а истовремено се очекује и такав отпоздрав. Тако Ти се обраћа онај ко Ти жели добро, па следи кратко питање: „Како си?“ Питање се најчешће, код старијих, односи на здравствено стање. Али, ако се има мало времена почиње прича о здрављу. У томе предњаче жене, код којих се четвртина разговора односи на проналажење решења за здравствене проблеме – личне, дечје, за мужа, за родитеље...

Толико пута чујеш: „Боже здравља“ или „Биће свега, само да смо живи и здрави“.

Раније, када је време било успореније, једни другима бисмо за дочек Нове године пожелели: „Пуно здравља, пара, љубави, среће, да се удаш и да ти се све жеље остваре“, а сада се све убрзава: „Само нек је здравља, остало ће доћи.“

Некако испада да је здравље, односно Н Е З Д Р А В Љ Е, на првом месту листе проблема и приоритета.

Због чега је то тако? Због тога што неко не обавља свој посао како треба.

Ко је то? Ко је задужен за наше здравље? Шта га то спречава да ради оно што најбоље уме? Зашто не ради како би требало? Ко је К Р И В?

Одговори следе у наредним писмима, а за сада ти могу написати да је он највреднији радник, јер у свакој секунди обавља милијарде функција у нашем телу. Ова писма су већим делом прича о њему, а свако од нас га има.

То је наш Н А Ј М А Њ И М О З А К.

Мозак се дели на мали, средњи и велики, а најмање се спомиње најмањи мозак. У народу је познат као „чвор живота“ или „центар живота“.

Мала је свесност великог мозга о „малецком“ мозгу: тамо је негде иза; није у видном пољу; он се подразумева – испод разума је; ради тихо и неприметно своја посла; он је мали, а подржава рад великог мозга. Када велики спава, он баш тада ради, а потпуно је запостављен и занемарен. Несвесни смо њега због тога што он не поседује „моћ свести“ као велики мозак.

Стварност је сасвим другачија и хиљадама година су људи у болестима, боловима, патњи, агонији, несрећи, мучењу, скраћеном животу и милионима проблема који Д О С А Д А нису били решиви, јер се није знало шта је главни узрок болести.

Генерације и генерације пре нас, а нажалост и садашње генерације, жртве су пригушености најмањег мозга, који због тога не може савршено да ради.

Каква пригушеност? О чему се ради? Зар је могуће да се до сада није знало о томе?

Постоји ли решење за највећи проблем човечанства?

К О Н А Ч Н О, К О Н А Ч Н О, К О Н А Ч Н О П О С Т О Ј И Р Е Ш Е Њ Е.

Ова писма ће Ти омогућити да сведочиш будућим генерацијама о величанствености времена када је П Р О Н А Ћ Е Н О Р Е Ш Е Њ Е највећег проблема људског рода.

ПОЧЕТАК КРАЈА МУКАМА

На почетку – о одлагању краја живота. Мислиш: „Какво одлагање? Не желим да се у старости мучим са болестима, јер то није живот.“ И ја сам тако мислио.

Еликсир живота је био вечити, недостижни, сан. Б И О ? Да, био. Објаснићу Ти касније.

Еликсир не представља само дуговечност, већ и здрав живот. Владари су слали алхемичаре на крај света да пронађу чаробни напитака или магичну формулу. И савремена „свемогућа“ наука покушава да продужи људски век. Уз велики напор, донекле је и успела. Срећом, дошла је до граница својих могућности. Тачно је да људи живе дуже, али у продужено болесном стању.

Миленијумима се трагало за еликсиром, предалеко, а он је близу, преблизу. Он је у свакоме од нас, али је до сада био сакривен. Еликсир живота подразумева и еликсир младости, јер се каже „млад и здрав“.

Старост – болест. Те две речи иду некако једна уз другу. Тако је било до данас. Захваљујући П Р О Н А Ћ Е Н О М Р Е Ш Е Њ У, у будућности ће бити и „млад – здрав“ и „стар – здрав“.

У Креманском пророчанству Тарабићи тврде: „Лијек је свуђе око нас и у нама самима.“ Тридесет година сам покушавао да схватим ту реченицу и нисам успео, а данас, захваљујући Р Е Ш Е Њ У, ја знам. Све ми је тако једноставно, а биће и Теби.

„Лијек је свуђе око нас“ је В А З Д У Х К О Ј И Д И Ш Е М О И Х Р А Н А К О Ј У Ј Е Д Е М О.

„И у нама самима“ је М О Ћ Н А Ј М А Њ Е Г М О З Г А Д А О Д Р Ж А В А З Д Р А В Љ Е.

Најбољи лек је вода коју пијемо и од које смо углавном састављени.

Размишљаш о чему Ти то пишем. Па дишеш, пијеш воду и једеш, а малецки мозак ваљда ради своја посла. Када је тако једноставно, одакле толико болести у нама?

Најмањи мозак никоме не ради колико би могао и колико би требало. Стрпи се још мало.

У вишедеценијском трагању за излечењем сопствених болести наилазио сам на каменчиће који су симболично били покушаји излечења. Неке од њих сам одмах одбацио, јер су били неупотребљиви. Понеки су имали неког дејства, а поједине сам сакупљао да ми се нађу при руци. Сви скупа нису ми представљали нарочиту вредност. Каменчићи су били неуклопиви у јасну слику.

У августу 2009. одиграо се највећи догађај у мом животу. Нашао сам К Љ У Ч Н И К А М Е Н. Све ми се одједном сложило у савршен мозаик који сија најлепшим сјајем. Жеља ми је да Ти покажем ту слику, па да заједно уживамо у њеном сјају. Због Твог бољитка та жеља ми се мора остварити.

Не каменчић, већ К А М Е Н Т Е М Е Љ А Ц је међу нама, и свима је доступан. Нажалост, већина људи још не зна да он постоји. Они који знају, не могу одмах да га угледају, јер у понуди постоје хиљаде „решења“. Моја је срећа што сам га у трену препознао.

Да се одмах разумемо, тај кључни камен нисам ја осмислио. Пронашли су га двојица генијалних људи, а о њима ћу писати у неком од следећих писама. Они заслужују да се о њима напише књига или да се сними филм.

Нобелова награда је највећа почаст коју једно људско биће може добити.

Без претеривања, њих двојица заслужују по десет Нобелових награда.

Крај овог писма је почетак следећег.

Ми мушкарци смо помало трапави, па када су ми први пут у животу дали у руке једну бебицу, нисам је добро држао. У трену су сви око мене повикали: „П А З И Г Л А В И Ц У!“ У мени Ш О К !

Понеко је то доживео и вероватно су нам биле сличне мисли, које једна другу престижу: Зашто да пазим главицу? Шта не радим како треба? У чему је проблем? Ко је све мени држао главицу? Да ли је држао како треба? У народу се каже „смануло се“ или „смашило се“ дете.

Еј, човече, па ми смо савршене (извини ако Те ово вређа) животиње, а толико смо осетљиви! Па и животиње долазе на овај свет, а нико им Н Е П А З И Г Л А В И Ц У.

ПАЗИ ГЛАВИЦУ

Из превелике себичности ХОМОСАПИЕНС себе сматра најсавршенијим створењем. Не знам шта о томе мисле животињске врсте које постоје стотинама пута дуже од нас: ајкуле, пчеле, мрави, глисте... Ту су милионима година, и то у непромењеном облику.

Тешко је поверовати да смо НЕСАВРШЕНИ.

Полако, нестрпљивији сам да пишем него Ти да читаш. Немој убрзавати, а ја нећу успоравати зато што постоји редослед ових писама.

Тражећи лека својим бољкама:

Од двадесете до тридесете године сам неколико пута затражио помоћ од званичне медицине. Помоћи није било на видику, али су ме питали шта је са Митом. Нисам знао ко је тај бекрија.

Од тридесете до четрдесете године сам неколико пута тражио помоћ од народне медицине. Помоћи није било на видику, али је било превара.

Од четрдесете до педесете године престао сам да тражим помоћ, а дошле су нове болести. Трпео сам, мучио се, патио, али бар више нисам испадао магарац.

Нисам више губио ни време ни паре на разна лечења. Немој их ни Ти губити.

Једном када ми се, како наш народ каже, струнио желудац (ненародно – дислоцирао), баба која га је враћала ме упита: „Знаш ли, дете, да ти цело тело виси о једној тачки?“ Нисам знао.

Размишљај да ли је та тачка око пупка где ми је и радила, јер је ту негде тежиште тела. Ал' на моје изненађење, баба ми показу на врат и рече: „Ево је овде, у потиљку.“

Веровао сам јој, јер народ зна вековима.

Било ми је потпуно нелогично, ал' више није.

Имам друга који је лекар. Нисам га оптерећивао питањима о мојим болестима баш због тога што ми је друг. Ипак, једно питање у две-три године је права мера. Одговори су били погрешни, незадовољавајући. Када сам га последњи пут упитао, он ми искрено рече:

„Ма рођен си са ФАБРИЧКОМ ГРЕШКОМ.“ Ни он није знао која је то грешка, али је био потпуно у праву.

После неколико дана неочекивано и коначно пронађох СПАС, а изгубио сам сваку наду да ћу га икада пронаћи.

Случајно на трафици угледам часопис о здрављу. Одавно престах да их читам, ипак наслов је обећавао. Можда је још један у низу погрешних?

НАМЕСТИТЕ АТЛАС – ПРОДУЖИТЕ ЖИВОТ

О чему се ради? Поднаслов ми је дао одговор и отворио небо.

УЗРОК ВЕЋИНЕ БОЛЕСТИ ЈЕ ИЗМЕШТЕНОСТ ПРВОГ ПРШЉЕНА

Чекај, стани, полако... Шта је АТЛАС? Аха, АТЛАС ЈЕ ПРВИ ПРШЉЕН ИСПОД ГЛАВЕ. Прочитам и схватим.

То је та ФАБРИЧКА ГРЕШКА.

Баба и поколења у њој су у праву. Тело виси о једној тачки и ту је УЗРОК БОЛЕСТИ. То је тај КАМЕН ТЕМЕЉАЦ који је недостајао у мозаику.

Значи, због тога је ПАЗИ ГЛАВИЦУ.

МОЖДА ЈЕ АТЛАС КРИВ

Потиљак, затиљак, затиок...

За тај део тела се шаљиво каже „бабина рупа“ или „бабина доља“, јер је понека баба погрбљена, па јој улегне затиљак. Опет баба. Ђецо, слушајте бабе, јер оне знају. Између осталог, могу вам објаснити шта значи доља или увала.

У тој ували је грм. Е, у том грму лежи зец. Добро се сакрио. Плаши се, а ни сам не зна чега. Можда тога што је узрок највећих мука људског рода.

Он јесте УЗРОК, али НИЈЕ КРИВ за ТО. То се некако само од себе изместило. Многи су зеча вековима виђали, али нису успели да га истерају из грма.

КОНАЧНО је истеран и припитомљен. Не брини се за њега. Ни длака са репа му не фали, а тај зек је до сада био НАЈВЕЋИ ПРОБЛЕМ људског рода.

Престајем са симболиком. Конкретно, тај зец је ПРВИ ПРШЉЕН испод главе. Ко зна када, али добио је одговарајуће име – АТЛАС. У преводу са старогрчког то значи НОСАЧ. Атлас нам носи главу, ма и много више – носи нам цело тело. Ефекат је као да смо окачени о њега и СВЕЗАВИСИ ОД ЊЕГА. Атлас на једну страну, а глава и тело на другу.

О њему смо сви учили из историје, географије, биологије, и добили четворку, па заборавили. „Моћни“ велики мозак и није баш толико велики. Последња истраживања доказују да у њега стаје око милион информација, а информације стижу и стижу. Нове бришу старе.

Ко је волео историју, сећа се једног од браће Титана који се звао Атлас. Браћа Титани су се борили против Зевса и, наравно, изгубили, јер је он најмоћнији. Атласа је казнио да вечно носи земљу и небо на својим раменима (заправо – на свом потиљку) и то на западном рубу тада познатог света. Збирка географских карата се назива атлас, али и планински венац на западу Африке. Атлас је такође и збирка анатомских карата људског или животињског тела.

Где збриса онај зеконџа? Ево, ту је. Нема разлога да се и даље крије. Да ли Носилац НОСИ кривицу за неопisivу патњу људског рода?

АТЛАС ЈЕ НАКРИВЉЕН, АЛИ НИЈЕ КРИВ.

Зашто је накривљен? Можда се „уморио“ па попустио са држањем света, а када је атлас накривљен тада је и свет накривљен на западну страну. Баш у двадесетом веку пропада на запад.

Ако је више накривљен, више је и болести.

Извињавам се научницима ако сам до сада изнео неке непроверене тврдње. Опростите за следеће, јер ће их тек бити, а свака је тема докторске дисертације или научног рада.

ИЗАЗИВАМ НАУКУ и једва чекам да их потврди или одбаци. Да имам милион евра, упослио бих најбоље светске институте и научнике да их провере, али немам, па зато изазивам.

Већина нас свесно или несвесно и мање или више осећа ту муку у потиљку која нас мучи, притиска, боли... Тражимо решења која краткотрајно помажу, а затим је још горе.

Реч хиропрактика потиче од две старогрчке речи χεῖρ (хеир) што значи рука и πρᾶσις (прасо) што значи радити. Може се превести као – лечење рукама. Постоји више начина мануелног намештања првог пршљена, који су настајали у давним временима, а сви су ризични и опасни.

У претходном веку је развијено неколико начина и метода који краткорочно помажу, премда проблем не решавају трајно, већ нажалост атлас још више измештају, па долазе нове болести.

Двадесети век је век технолошких чуда. Рукама се придодају разни апарати, тек је још горе. КОНАЧНО, на крају века створен је метод којим се може наместити први пршљен.

Напокон, сада можемо СКИНУТИ „БЕДУ“ СА ГРБАЧЕ.

Сада можемо рећи: „Мир, мир, мир, нико није крив, села баба у тањир.“

Опусти се, „ЗЕКО“, у сигурним си рукама.

ПАДАТИ, ИЛИ НЕ ПАДАТИ?

Требало би да је људски организам савршена креација, и то најбоља међу милионима врста које уживају у благодетима планете Земље, али кад напишеш малу измештеност свог атласа, схватићеш да постоји та мала грешка. Мала је, али је **УЗРОК ВЕЛИКИХ ПРОБЛЕМА**.

У шали се за некога каже: усукан, уврнут, пресамитио се, није у винклу, накривљен као јелка... И стварно, на коју страну украс на врху јелке макар минимално претеже, на ту се страну цела јелка савија. За разлику од јелке чије је стабло чврсто, наша кичма је савитљива. Кичма се криви на разне стране да би нас одржала усправним. Мала измештеност атласа је узрок кривљења тела. По изгледу тела знам како је атлас измештен, јер се његова измештеност пресликава на тело.

Када погледамо први пршљен, видимо улегнуће у њему. Оно је као чаша у коју је смештено дно лобање. Први пршљен би могао да буде на свом месту када га глава не би гурала својом накривљеношћу. Да будем до краја прецизан – изгледа као да атлас није на месту, али је у ствари **ЛОБАЊА ИЗМЕШТЕНА**. Лакше је кривицу свалити на Атласова рамена, јер није лепо да кажем – Твоја глава је ишчашена. Није људски. Увредићу Те.

Како је то могуће? Па ми смо „савршени“. Многи од нас мисле: „Мени ништа не фали“. Сваку реч у овим писмима по сто пута проверавам. Веруј ми на реч – **ФАЛИТИ**.

Ево како је то могуће. Веровали или не, проблем настаје још док смо у материци. Наука нека провери, јер је већ доказала да се рађамо са најмање тропостотном сколиозом кичме на десну страну. По мом мишљењу, то је због откуцаја бебиног срца здесна налево. Док се развијамо у материци, срце нам са око педесет милиона откуцаја мало-помало помера нежну кичму.

Формирамо се у материци, где је релативно бестежинско стање. Откуцаји срца минимално, али упорно покрећу тело. Померање се преноси на врат и **АТЛАС СЕ СВИМА ФОРМИРА ИЗМЕШТЕН**, ЈЕР ГЛАВА СВОЈОМ ТЕЖИНОМ ЗАДРЖАВА СТАТИЧНОСТ. Током формирања зглоба лобање и атласа настаје највећи проблем човечанства. Молим науку да ово провери.

Када нешто крене лоше, може само нагоре. Када крене налево, настави налево.

Украс на врху јелке почиње да савија „јелку“ још у материци. У тренутку доласка на овај свет, већини се нежни атлас још више измести. Деца рођена у седмом месецу, или на царски рез, немају тај проблем при рађању. Та деца имају друге проблеме, али им бар први пршљен остаје мање измештен, па су током живота здравији. И ову тврдњу треба доказати, а ја сам је већ проверио.

До прве године живота заштићени смо у сигурним родитељским рукама, осим ако нам нечије трапаве руке не пазе главицу како треба. Од прве године стајемо на ноге и крећемо у живот. На том путу има много препрека о које се спотичемо и падамо. Од прве до десете године падамо стотинама пута, а не сећамо се. Неке падове нису видели ни наши родитељи. Пад са кревета детета од две године је као када одрастао човек падне са висине од два метра, јер је тада веза лобање и атласа још увек слаба. Сви падови током живота при којима примамо ударце у горњој трећини тела измештају атлас, а најгори су ударци у главу.

Статистички, на овај свет долази два процента више мушкараца, а има их два процента мање. Срећом, великих ратова нема већ неколико деценија, а мање је деда него баба. Ево како је то могуће. Дечаци су активнији, јер доказују мушкост. Гурају се, пењу на трешњу, скачу, падају – па пада и атлас. Већ са шеснаест година осећају бол у врату.

Понеко тај бол решава тако што екстремним померањем главе искрца врат и буде му боље следећих десетак дана. Опет га боли. Опет крцка врат. Боље је, али сада девет дана. Олакшања све краће трају. Касније крца врат сваки дан, а после неку годину више пута на дан. Атлас се сваки пут мало-помало измешта. Крцкање врата је као дрогирање. У почетку ређе, касније све чешће, а проблема све више.

Дечаци се играју аутомобилчићима, а девојчице луткама. Када порасту, момци се играју колима, а девојке са момцима. Ко брже вози ауто, већи је фрајер. Када удари у контејнер, није му ништа, јер је везан сигурносним појасом. Само се глава мало цимнула унапред и само је атлас још мало измештен. „Играли смо зуце. Када ме завали, умало глава да ми спадне с рамена.“

Када се све сабере и одузме, мушкарци живе пет година краће од жена. Ау, статистико!
„**БИТИ, ИЛИ НЕ БИТИ**, питање је сад.“

ИЛИ, ИЛИ И?

Падати, или не падати? Јури певац коку, а она се премишља: „Шта да радим? Ако станем, рећи ће да сам лака риба – упис птица, а ако бежим, онда нема ништа од перушања. Најбоље је да се саплетем и паднем.“ Кокошка може да падне зато што је птица, па нема проблема са атласом. Осам хиљада врста сисара има мањих проблема са атласом. Иако су им проблеми мањи, они своју кичму по десетак пута дневно растежу и преслажу пршљенове. Погледај свог пса или мачку како се сваки час протежу. Хомо сапиенс поседује невероватну предност усправног тела, али томе плаћа огромну цену – болестима. Ми бисмо морали наше пршљенове двадесет пута дневно да преслажемо, али би и поред тога накривљеност главе савијала тело. „Од главе риба смрди.“

Заборависмо на сукоб? Нисмо. Сукоб мишљења траје док ово читаш, и трајаће. Сукоб, или не? Цвет, или кактус? Црно, или црвено? Партизан, или Звезда? Наместити атлас, или не наместити? Непрекидан низ питалица и двоумица.

Реч ИЛИ је напорна, деструктивна, раздваја... Када се нешто раздвоји, настају два табора и крећу један против другог у рат, уништавање, потирање...

Реч И је лака, спаја, удружује... Заједно смо јачи. Све је потребно, јер што би Кинези рекли: „Нека цвета хиљаду цветова.“ Разноликост нас јача и зато не треба да будемо истомишљеници.

Падати, или не? Водоравно, или усправно? Бог, или еволуција? Аха, ту смо. Не падај у дубљи сукоб, јер нема разлога за то. БОГ је креирао апсолутно све. ОН је створио и еволуцију, па је рат креациониста и еволуциониста излишан. Тај сукоб нам није потребан. Може опет мир, па полако...

Пре неколико година свемирска летелица је донеле прах из репа комете. У њој су пронађени градивни елементи живота (аминокиселене). Теорија панспермије је доказана. Прах је пре око четири милијарде година пао на довољно охлађену Земљу. С временом настаје рибонуклеинска киселина. РНК прераста у дезоксирибонуклеинску киселину. ДНК око себе ствара опну, која јој је омогућила дужи опстанак. У опну смешта молекуле воде, па настаје прва ћелија.

Милијарде година се смењују и почиње познати живот. Бог је расејао клице живота, па ако падну на плодно тло, активира се механизам стварања живота, а Бог је створио и тај механизам. Еволуција постоји и пре Дарвина, а он је само схватио, назвао и појаснио.

Марс је два пута лакши од Земље. Да је клица живота могла да се активира на Марсу, ми бисмо били високи четири метра.

На истоку Африке је и данас колевка нових копнених врста. Пре око милион и по година то подручје је било прашума богата животињским врстама. Успорене климатске промене су полако повлачиле прашуму на запад. Већина мајмунских врста је пратила то повлачење, али су неке врсте остале у високој трави. Због оријентације су се усправљали из хоризонталног у вертикални положај тела. Хомо еректус се уздигао и први савладао гравитацију. БРАВО!

Процес усправљања није могао бити спор. Немогуће је ходати у накошеном положају тела, па је брзо еволутивно усправљање било неминовно, и тада су почели наши данашњи проблеми. Због те еволутивне брзине лобања се није добро сместила у први пршљен. Тај зглоб нама није правилан. Сразмерно телу, код осталих сисара овај зглоб је много већи и јачи.

Из сукоба неколико врста хуманоида, као победник излази Хомо сапиенс, али проблем зглоба лобање и атласа, уместо да се еволутивно поправља, и даље се погоршава. Хомо сапиенс је радознао и ослобођеним рукама истражује свет око себе. Размишља, и мозак му се нагло увећава, јер је тада само небо граница. Глава постаје тежа и још више оптерећује ту зглобну везу. Испада да смо жртве сопствене памети, па и јесмо. Глава нам је два пута већа него пре сто хиљада година и још више оптерећује слабу везу лобање и атласа.

Мислимо да је еволуција Хомо сапиенса завршена. Није. Умњаци нестају, губимо длаку, мозак и глава нам се и даље увећавају, а веза лобање и првог пршљена се еволутивно поправља. Шта ће тећи брже? Имамо ли времена да чекамо? НЕМАМО.

Захваљујући пронађеном решењу данашње генерације могу веома једноставно исправити измештеност атласа. Срећом и КОНАЧНО, са намештеним атласом се може убрзати поправљање те зглобне везе.

ЕВОЛУТИВНИ ПРЕСКОК ЈЕ МОГУЋ.

НЕ ПОКЛАПАЊЕ

Богу хвала, човек је скоро савршена креација. У нашем телу нема делића мањка ни вишка. На пример, крајници имају улогу бојног поља. Када нас нападну бактерије или вируси, бела крвна зрнца их сакупљају у крајнике, а антитела опкољавају и уништавају. Та стратегија је ефикаснија него да антитела воде стотине раштрканих борби. Слепо црево није вишак и има своју функцију. Не дозволите да вам ваде или мењају делове вашег организма.

Људско тело је сложен механизам. Швајцарски сат је такође сложен механизам и састоји се од десетине зупчаника. Сваки зупчаник има десетине зубаца. Ако је један зубац мало неисправан, цео сат се квари и време које показује је све нетачније. Тако је и са нашим телом. Ако је нешто мало кварно, све смо болеснији. Просечном човеку у седамдесет петој години време истиче.

Где се у нашем телу налази тај неисправан зубац? Нажалост, на најгорем могућем месту. Дно лобање је презупчило атлас и полако али упорно квари цео организам. Лобања се не уклапа прецизно у први пршљен. Отвор лобање кроз који пролази кичмена мождина не поклапа се са отвором атласа. То НЕ ПОКЛАПАЊЕ је та „мала“ ФАБРИЧКА ГРЕШКА.

Током живота ударци у горњи део тела или у главу додатно измештају лобању и уз помоћ гравитације све више деформишу тело. С временом је непоклапање та два отвора све веће и зато у старости, у „златном добу“, долазе болести. То МАЛО непоклапање је узрок ОГРОМНИХ проблема. На месту непоклапања простире се продужена мождина (medulla oblongata). Она се налази на кичменој мождини баш у подручју атласа. У народу је позната као „ЧВОР ЖИВОТА“. Из ње се издају команде за рад срца, циркулацију, крвни притисак, дисање и функције свих органа, као и жлезда за варење. Овај центар живота командује целог живота.

Због непоклапања, атлас притиска „чвор живота“. На том месту је милиметар као километар. Пригњеченост наизменично пропушта или зауставља команду за рад срца. То је основни узрок аритмија срца. Слично је и са осталим командама продужене мождине. Молим научнике да и то провере. Треба само да код људи који имају проблеме са наведеним органима или системима провере непоклапање лобање и атласа.

Има још много проблема. Може Ти изгледати замршено, али је једноставно, и логички тачно. Сви вратни пршљенови са стране имају отворе кроз које пролазе артерије вертебрале које доводе крв у доњи мозак. Због увећане главе једино је људској врсти атлас шири од осталих вратних пршљенова и његова мала измештеност помера анатомски пут којим би требало да се простиру вертебрале. Атлас и околна ткива их притискају, стискају, гњече и тако им смањују отвор кроз који тече крв.

Доњи мозак је велики радник. Иако је мањи од великог мозга, он троши четрдесет одсто енергије за целокупну мождану активност. А може ли проблем бити још већи? Нажалост, може.

ВЕНЕ КОЈЕ ОДВОДЕ КРВ ИЗ ДОЊЕГ МОЗГА СУ ПРИТИСНУТЕ АТЛАСОМ.

Зашто је то проблем над проблемима? Зато што се у малом мозгу због лошег отицања крви накупљају хемијске нечистоће, а те нечистоће га спречавају да ради савршено. Нервни импулси у мозгу се простиру електро-хемијским путем. Ако нема једне од те две компоненте, нема ни протока сигнала. Највећи проблем прави таложење гвожђа које ствара кратке спојеве у мозгу. Наравно да свакоме од нас ради и велики и мали мозак, али никоме не ради колико би требало.

А шта је са великим мозгом? Ни он није поштеђен. Артерија која доводи крв у велики мозак назива се каротида. Атлас је на левој страни подигнут, па је зато угрожена лева страна мозга.

Атлас притиска каротиду и вену које туда пролазе. На месту пригњечења долази до вртложења крви и због тога се на крвном суду таложе насlage и додатно смањују проток крви. Проблем се даље усложњава, јер крв споријим протицањем омогућава све више таложења. Атеросклероза се повећава, па повећава и Алцхајмерову, Паркинсонову или неку другу болест.

Свима је, мање-више, недовољан и неправилан проток крви кроз мозак. Лева и десна страна имају различиту проточност крви. То је узрок психичких сметњи и менталних поремећаја.

Недовољна прокрвљеност главе је основни узрок главобоља и мигрена.

СА НАМЕШТЕНИМ АТЛАСОМ МИГРЕНЕ НЕСТАЈУ,
А ГЛАВОБОЉЕ СЕ СМАЊУЈУ.

КАДА КРЕНЕ НАЛЕВО...

Списак проблема се наставља, зато не може стати у једно писмо.

Лимфа има кључну улогу у одбрани нашег организма. Измештеност ткива ремети лимфне путеве и смањује јој рад. Мозак и кичмена мождина пливају у течности која се назива ликвор и штити ове најбиталније органе. Измештен атлас смањује ток ликвора, па је кичмена мождина у проблему. „Два лоша убише Милоша.“ Камо среће да су само два лоша. Идемо даље.

Погрешна и лоша хемија у мозгу главни је узрок многобројних психичких сметњи. Менталне способности се смањују, и што смо старији све су мање, јер се увећавају талози нечистоћа. Људи који добију намештен атлас немају менталне поремећаје и депресију.

Када неко има намештен атлас, ја увек нагласим Д О Б И О је намештен атлас. Веруј, добити намештен атлас је много важније него добити милион евра у некој од игара на срећу. Сви олако кажемо: „Здравље је највеће богатство“, а да ли се у складу са тим понашамо?

Угрожене су пљувачне жлезде и проток пљувачке. Има још, још и још. Цео систем животних функција се нарушава. Колико проблема има због алергија, а са намештеним атласом алергије коначно нестају после годину дана, док се изређају сезонски алергени.

Постоји израз „смашило“ се дете, а неки кажу „спала“ му непца. Ево о чему се ту ради.

Измештеност лобање измешта ткива и сужава канале кроз које отиче слуз позната као слина. Слина је слина, али је корисна. Секрет односи из нашег организма прашину, алергене, паразите, бактерије и вирусе које удишемо. Од упале је канал стиснут и слуз не отиче, па почињу инфекције. Та средина је идеална за развој бактерија и вируса, па је отеклина све већа због нагомилавања слузи и немогућности њеног изbacивања. Спуштају се ресица и непца, па деца не могу да гутају. Бабе веома опасном интервенцијом смањују отеклину, а медицина кроз ухо убацује цевчицу за дренажање. Помоћ је краткотрајна и ситуација се понавља, јер није отклоњен узрок проблема. То је један од многобројних разлога због којих и бебама треба наместити атлас.

Без хране можемо сто дана, без воде десетак дана, а без ваздуха тек неколико минута. Измештеност лобање и атласа је узрок девијације у носу. Када спавамо дишемо на нос, а да ли можемо квалитетно дисати када је код већине десна ноздрва запушена? Због тога отварамо уста и хрчемо, па прекидамо спавање.

Хркање је тако уобичајена појава. Медицина је хркање сместила у сам врх болести. Често прекидање сна је убитачно. Десетак пута током ноћи стају функције организма, а тело вапи за кисеоником и срце додатно пумпа да би нас снабдело крвљу. Сутрадан смо исцрпљени. Следећа ноћ – опет хркање, и тако годинама. Жена се већ преселила у другу собу. Мушко хркање је на трећем месту разлога за развод брака. То је претежно мушка болест, због тога што је мушкарцима атлас више измештен. Они који претерано хрчу раније умиру, јер им је организам истрошен од вишестепеног исцрпљивања. Са намештеним атласом већини хркање престаје.

Није само девијација у носу узрок хркања. Измештен атлас сужава дисајне путеве. И би глас, и би реч. Говолни плоблеми – логопеди ладе. Измештена вилица – зубари раде.

А вртоглавице и епилепсија? Ако их имаш, намести атлас. То је једино решење. Нагњеченост нерва између лобање и атласа прави проблеме очима, крајницима, синусима – и зато настају упале грла и ушију. Већ сам Ти писао о нагнутости главе и боловима у врату. Идемо даље.

Због лоше хемије у мозгу, и он много пати. Последица његовог нетачног рада је лоша хемија читавог организма, па се ствара превише штетних материја у нама. Организам не може да их избаци само мокрењем и столицом, па их усмерава на кожу. Одећом ћемо сакрити бубуљице по телу, а шта ћемо са онима на лицу? Није лепо, и склањамо се од људи, а човек је друштвено биће. Кад је атлас на месту скоро да нема бубуљица.

Проблеми са штитастом жлездом настају због немогућности да сигнали из мозга допру до ње, зато што су умањени поред вратних пршљенова.

Подсећам Те да је на месту непоклапања „чвор живота“, одакле се издају команде за дисање. Пригњеченост продужене мождине изазива разне проблеме плућима.

Идемо даље низ тело. Хоћемо ли о статисти тела?

Може, али нестало места.

ИДЕ САМО НАЛЕВО

Када нешто крене лоше, иде само нагоре. Кад кренемо првим кораком у свет, родитељи се радују. Дете је проходило. Срећа. Повијали су га добро и кукићи су на месту. Јесу, али Г Л А В И Ц А Н И Ј Е и њена накривљеност од првих корака криви кичму.

„Украс“ на врху тела се минимално и неприметно накреће, па се неприметно накреће и тело. Падање не долази у обзир, јер Хомо сапиенс мора стајати усправно. Еволуција не сме „пасти“. Нагињемо се налево, јер „главица“ пада налево. Срећом, кичма није као стабло јелке него је савитљива. Нажалост, није срећом. Ево зашто. Од када проходамо нисмо свесни процеса који се дешава трајући непрекидно. Карлица се на десној страни диже, иде у страну и уназад.

Атлас је код већине нагнут удесно и, да би се глава мало усправила, то изазива већу накривљеност у карлици. Глава мора остати усправно, јер сензори за равнотежу морају бити максимално хоризонтални. Да бисмо стабилно стајали, мала сила у леву страну на врху тела условљава већу силу у десну страну на средини тела. Због тога је тежиште тела код већине умерено мало у десну страну. Добро је, јер зато не падамо, али се томе плаћа велика цена због нарушене статике тела, при чему се више оптерећују зглобови на десној страни тела.

Године се нижу једна за другом, а деценије се ређају. Кад пре, али ево нас у педесетим. Тада је десна нога у просеку краћа један центиметар. Немогуће!? Провери код некога ко је у педесетим. Нека легне потрбушке, а Ти му споји стопала и увери се. Истина. Наизглед је истина. Права је истина да су десна и лева нога исте дужине када се мере од кука. Како сад то? Карлица је удесно дигнута, па повлачи десну ногу. Ортопеди прискачу у помоћ и испод десне пете стављају уложак. Тако се кичма још брже криви. Хвала, медицино, али не помажи више. Пропадосмо.

Крива кичма није само питање естетике. Када пршљенови не належу правилно, тада уклеште нервне путеве за припадајуће органе, па они полако губе функционалност.

У педесет првој години просечан човек добија прву озбиљну болест. Тело се све више криви и спада, па мало-помало урастамо. Ех, кад би Земљина тежа била попут Марсове!

Кичма се додатно криви, па у шездесет другој стиже болест следећег органа. У седамдест трећој трећа болест, па нас у седамдесет четвртој грип „однесе“ на онај свет.

Поново Ти Наглашавам реченицу: К И Ч М А С Е Д О Д А Т Н О К Р И В И. У старости се кичма све брже криви, па настају нова уклештења нерава и још више болести.

Статистички гледано, просечан људски век је 75 година. Сурова статистика. Лакше је без ње.

Тежину тела носе стопала, а укривљено тело контакт са планетом остварује преко табана. Нарушена статика деформише стопала, па су равни табани још равнији. Ко добије намештен атлас, равни табани почињу да се криве. Мислиш да претерујем? Какве везе има врх тела са дном тела? Схваташ да нестају главобоље, болови у врату и раменима, али равни табани? Нестају, због тога што се са намештеним атласом исправља цело тело. Стопала више не трпе „гурање“ планете у супротну страну од накривљености тела, па се смањују шепане и чукљеви.

Три највећа проблема се надовезују један на други:

1. Недовољно прокрвљен мозак прави лоше сигнале и с напором их шаље у организам.
2. У пределу атласа нервни импулси се отежано пропуштају, а неки и не пропуштају.
3. Сигнали додатно слабе притиском лоше постављених пршљенова.

Органи не добијају тачне команде, па лошије функционишу и оболевају. Почињу да вапе и траже помоћ шаљући сигнале горе у мозак, а сигнали се враћају истим суженим путем. Мозак не зна тачно шта се доле дешава. Желео би да помогне, али не схвата шта треба да ради.

Каже се млад-здрав. Каже се и здрав-прав. Ко има среће да му је атлас мање измештен, тело му је усправније и боље пркоси Земљиној тежи. Супротно од здрав-прав је болестан-крив, али коме је крива кичма, није крив што је болестан. Нисмо здрави-прави, а правимо се да јесмо. Није срамота бити болестан, али здрава девојка тражи здравог момка, да би и деца била здрава. Инстинкт продужења врсте је најјача сила.

Људи већином умиру од болести, а не од старости. Мислио сам да реч смрт не напишем, али каже се: „Смрт је најбрже излечење.“

Неста места и у овом писму.

ЛИЈЕК ЈЕ У НАМА

Тарабићи предвиђају: „Сви ће казивати ја знадем јербо сам учен и научен, а нико ништа знати неће. Лутаће људи с мислима около и наоколо, а никако неће моћи да нађу прави лијек.“

Анозогнозија је термин за порицање сопствене болести. Врзино коло, врзи ноко ло, вр зинок оло, в.р.з.к. Триглицериди, холестерол, еклампсија, анастомоза... Правимо се да знамо, а знамо ли?

Битрамол, сирутен, пиретол, добарсан, изопен, немабол... Постоје хиљаде врста лекова. Ама, не може нестати кумова који им измишљају имена, а може ли нестати комбинација слова за нова имена лекова? Може ли да понестане болести за толику навалу лекова? Изгледа да неће да може. S A R S. Опет комбинација слова. Направе лек, па измисле болест. Птичји грип, свињски грип... Која је следећа животиња: коњ, риба, пчела, жаба...?

Магарац, да нас намагарче. Ма нема проблема, јер људи воле лекове и желе брзо да оздраве. Време је стиснуто и нема времена за боловања. Не смеш бити болестан, да здрав не ускочи на Твоје радно место. Живело се и преживело сто хиљада година без лекова, а у задњих педесет година без њих се не може.

Због своје немоћи медицина многе болести назива хроничним. Ипак, може да им даје имена, објашњава и сврстава. Упиње се и покушава да нађе решења. Једно лечи, а друго оштећује.

До када тако? Можемо ли чекати? Многи нису дочекали.

Медицина шифрује мртвим латинским језиком, као да нешто крије од нас обичних смртника. Ингвинална кила, glomerulonefritis, фиброза, артроза, хрон (chron), хипотиреоза... Поломиле језик. Тражимо објашњења на интернету, али тамо нас чека још више несхватљивих појмова.

Што је замршеније, све је лакше манипулисати јадним народом.

Одустајемо, ама у себи имамо савршеног лекара. Мозак је хиљадама пута моћнији од хиљаде доктора, па све да су непрекидно уз нас. Мозак не зна како се која болест зове, али зна да излечи, под условом да сам ради ваљано и да његова упутства стижу неометано.

Здравље организма је већином нарушено због пригушености мозга.

Храна коју једемо је у устима недовољно припремљена лошим пљувачним соковима или слабим жвакањем због измештене вилице, а све то је због измештеног атласа. Журимо и брзо једемо, јер имамо преча посла. Таква храна се спушта у желудац који не функционише добро због лоших команди које стижу из мозга или зато што је ослабљен лековима. „Уби ме горушица.“ Проблеми са варењем се спуштају наниже. Храна пролази кроз нас, а њена искоришћеност је минимална. С временом је „гориво“ за покретање живота све лошије.

Како залазимо у године имамо све више пара, па можемо уживати и хранити се боговски, али желудац не прима. Бирамо, а чир желуца сужава избор. Сужавају га и гастроентеролози. Не може масно, не може слано, не може слатко, а очи гладне. Немој бели хлеб, немој љуто, немој месо... Немој ово. Немој оно. Па шта може? Било би идеално да свака породица запосли бар једног нутриционисту. Ипак, опет би било гојазних и „провидних“.

Бирај намирице, кувај, пржи, окрећи да не загори... Држи-пржи. Држи дијете овакве, онакве... Покушавај немогуће. Ма намести атлас, па једи шта хоћеш. Ко добије намештен атлас, губи чир на желуцу и никада га више неће добити.

ТАЧНА ХЕМИЈА МОЗГА = ТАЧНА ХЕМИЈА ОРГАНИЗМА.

Тарабићи су пре сто педесет година били у праву.

„ЛИЈЕК ЈЕ С В У Ћ Е О К О Н А С.“ То је храна коју једемо и ваздух који дишемо, а мозак ће пробрати шта нам треба из хране и искористити за грађење нових ћелија и метаболизам.

„ЛИЈЕК ЈЕ У НАМА САМИМА.“ То је моћ мозга да нас одржава здравима, а када је атлас намештен, онда мозак ради савршено.

Где настадоше триглицериди, холестерол, фиброза, h5n1, магарећи грип...?

Животиње које имају среће да нису „припитомљене“ од стране „човека“, живе природно и еволутивно неометане. Ако погледамо крдо зебри, бивола, слонова или јато риба и птица, можемо код истогодаца уочити телесну једнообразност. Нема мршавих ни дебелих. Шта онда није како би требало са животињском врстом Хомо сапиенс? Због чега нам тело све више одлази у крајности?

Све је више мршавих, а нарочито гојазних. Није то само од брзе хране или загубљене кашике, већ и због измештеног атласа.

ЖРТВЕ СМО ВЕЛИКЕ ПАМЕТИ

Доњи део мозга одржава здравље организма, али ако он не извршава своју функцију, ускоче неко други. Ма нема проблема, ту је велики ум. Не уме да одради посао, али већ хиљадама година покушава да поправи оно што доњи не може. Упала грла, одмах ће велики то да среди. Боли нас колена, нешто ће већ смислити. Боли ме уво. Нацеди чуваркућу, па сипај три капи. Боли ме глава. Узми таблету против бола. „Савија“ ме стомак. Попиј чај од нане или мајчине душице. Попио, али је и даље лоше варење. Мењај кухињу: француска, италијанска, кинеска... Мењам, али не помаже.

Лева страна великог мозга је задужена за рацио. Мањак крви у њему прави га нерационалним, а већина од нас се гура кроз живот десном страном тела, којом управља лева страна мозга.

Двестагодишњи покушаји савремене медицине су неуспели покушај великог мозга да одради оно што свесни ум не уме и за шта није створен. Ипак, ти покушаји дају неких мањих резултата. На пример, пронађени су синтетички хемијски лекови. Боље да нису. Како назив каже – антибиотик, анти биотик, против живота. Еволуција је свакога од нас опремила антителима. Таблете убијају бионападаче нашег тела, али је проблем што полако убијају и нас. У Америци масовно улазе у примену четрдесетих година прошлог века. Хемија прелази Атлантук, па прелази и друге океане. Американци су претерано дебели. Гојазност и мршавост су показатељи да у телу нешто није – ок.

До ере синтетичких лекова свако треће дете је умирало у првој години. Таблете их остављају у животу, али каквом животу? Ти људи некако живе, али у болестима. Живот им је патња и раније умиру, а док живе стварају децу другима. Та деца носе њихов лошији генетски код. Људски род се већ неколико генерација деградира и вози уназад једносмерном улицом еволуције. Срећом по нашу еволуцију, П Р О Н А Ћ Е Н О Р Е Ш Е Њ Е ће покренути тај аутомобил унапред. Помоћи ће и бебама које у старту живота имају болести. Намештен атлас омогућава да свако ради оно што најбоље уме – велики мозак да мисли, а доњи да опслужује живот и здравље у организму.

Каже се: „Не мешај се у туђи посао.“

До сада се петина времена трошила и бацала на болести, а време је новац. Вековима постоје лечења. Појединци су лечили из севапа: „Кол’ко даш“; „Бог ће те наградити“...

Стигла су модерна времена. Све је постало бизнис који се заснива на људским потребама, а потреба за здрављем је огромна. Бизнис је то максимално искористио. Профит је невероватан и у сталном је порасту. Људска слабост за хитним здрављем је слепа, а да ли је Онај одозго слеп и прашта ли користољубље на туђој муци? Шта је остало од Хипократове заклетве?

Медицине су постале индустрије болести. Засебно нису највећи бизнис, али уједињени с фармацијом држе 20% светске економије. На другом месту је нафтна индустрија са 17%, а већина лекова се прави од нафте.

Шта ће људи? Ваде „црно испод ноктију“, плаћају и чисте. „Да л’ је мало? Да л’ се осрамотих?“ Има ли алтернативе? Има, јер је алтернативна медицина у порасту. Кажу да ће медицина 21. века бити алтернативна медицина. Ма нешто ми ту мирише. Да вук не огрне јагњећу кожу?

Колико само разних медицина има, а у прошлости је постојало само лечење. Видари, травари, намештачи, исцелитељи... Исцељење је стара србска реч за лечење, а данас означава корупцију и омраженост према исцелитељима који не лече, али згрћу лову. Куну се и позивају на Бога, а где ће им душа? Деру кожу са леђа и богате се на туђој муци.

Савремено доба се стиска, а друштво се усложњава, дели, компликује... Какво друштво, такве и разне медицине. Са појавом: научне, савремене, нуклеарне, квантне, профитабилне, модерне, школске, конвенционалне, званичне медицине... настаје потреба да се хиљадугодишња лечења применују. Ама у египатској цивилизацији су успешно вршене операције чак и на мозгу. Са разлогом народно лечење почињу да називају: традиционално, алтернативно, природно, комплементарно, НЕконвенцијално, НЕзванично... Па од народног испаде НЕнародно. Када се испред неког појма стави НЕ то одмах подсвесно постаје негативно и не ваља. Које одговара то Н Е ? Профиту ? Д А . Не. Да. Не ме у здрав мозак.

Немам ништа ефикасно против разних медицина. У почетку, из најбољих намера, све је то помутио наш велики мозак. Коначно постоји Е Ф И К А С Н О Р Е Ш Е Њ Е да избистри помућене мозгове. Нећемо више бити жртве измешаности улога. Велики и мали ум ће радити оно што најбоље умеју и знају.

НАМЕСТИ БАКСУЗНИ ЗУБАЦ

До сада смо намирили туце писама. 'Ај да саберемо поменуте проблеме у овом тринаестом. Шта смо имали? Ма идемо даље, јер ако Ти до сада један и један нису два, како ћеш даље читати, а има још великих проблема због „мале презупчености у швајцарском сату“. На пример: „Срам те било, идеш у школу и још не умеш да пишеш, али у гаће умеш да пишаш!“ Са седам година свако тридесето дете и даље неконтролисано мокри. У овим писмима пишем директно, онако како јесте и како мислим. Нема једно мислим, друго причам, а треће пишем. Уосталом, Вук Караџић нас учи: „Пиши као што говориш, а читај као што је написано.“

Немам разлога никога да штедим, јер нико није крив за наша мучења. Нису криви ни наши излечитељи, јер су и они жртве непоклапања лобање и атласа. Сви смо у истом (лошем) кошу. Кад би могли, лекари би прво себе излечили, али и они су болесни колико и ми. Највише је напредовала дијагностика. Лепо нам објасне од чега болујемо, ипак најчешће ни то не погоде. Много платимо да открију од чега болујемо и већином се на томе заврши.

Колико само људског потенцијала оде низ воду. Које је горе? Ономе ко је баш болестан, или ономе ко га негује? Уз једног много болесног троши се један здрав, који улаже време, средства и део свог живота. Једно болесно, а двоје ван живота. И здрави су жртве болести, јер живе у страху од могућности разбољевања, па троше време и новац на разне препарате и направе да предупредe болести. Страх је стално присутан и дише нам за вратом. Ко добије намештен атлас **Н Е М А Н О В И Х В Е Ћ И Х Б О Л Е С Т И**, па нема ни страх од будућности. Кад би само то био добитак, било би довољно.

Прво потрошимо здравље да зарадимо паре, а онда потрошимо паре да га вратимо. Оно нам је на последњем месту, а тек када га изгубимо, тада се сетимо. Прекасно. Превише се трошимо јурећи за животом из бајке. Не схватам зашто се каже: „Уморан као пас.“ Тачно је да пси често дремају, али баш зато нису уморни. Они само паметно распоређују снагу. Хомо сапиенс треба да се угледа на кера. Нешто нас тера – дај ово, дај још само оно... Умор и стрес нас раздиру, као да није довољно што нам је имунитет у хаосу због „распамећеног“ мозга.

Знам да ће Ти звучати невероватно, али коме је намештен атлас, и поред тога што доживљава стресне ситуације, нема стрес. Такође не осећа ни умор, јер има пуно енергије. То није нека додатна снага, већ се енергија не троши на болести, па је има довољно за квалитетан живот.

Ко добије намештен атлас не постаје ни *superman* ни *supergirl*. Тада живимо пун потенцијал живота, неометани болестима.

Еволуција је спор процес. На милионе случајних мутацијских грешака деси се једна која је корисна. У сукобу врста, или у сукобима у истој врсти, јачи потискују слабије. То није процес који је завршен. Он траје. Еволуција је скуп малих револуција. „Револуција је брза и једе своју децу.“ Тако се каже, али је сигурно да технолошке револуције једу наше биће и душу.

Еволуција Хомо сапиенса је изнуђена револуција. Жртве смо усправљања Хомо еректуса у афричкој савани. Једина смо врста која усправно пркоси гравитацији, па и дан-данас плаћамо преви-соку цену због тога. Жртва која се подноси су болести у нама. Револуција еволутивног скока у усправан положај тела се додатно погоршала повећањем нашег великог мозга. Наша глава је огромна у односу на тело, а код наших рођака из рода сисара није такав случај.

Из ове коже се не може. Од претходних генерација смо наследили еволутивно недовршену зглобну везу лобање и првог пршљена. Можда ће једном у будућности бити решена. Може бити, али и не мора.

Ево како је дошло и долази до тога да „баксузни зубац“ ремети цео механизам живота у нама:

НАГЛО ЕВОЛУТИВНО УСПРАВЉАЊЕ И ПОВЕЋАЊЕ ГЛАВЕ, ФОРМИРАЊЕ НА ПОГРЕШНОМ МЕСТУ ТОКОМ ТРУДНОЋЕ, ИЗМЕШТАЊЕ НА ПОРОЂАЈУ, ПАДОВИ И УДАРЦИ ТОКОМ ЖИВОТА, САМОИЗМЕШТАЊЕ У СТАРОСТИ.

Веза главе и тела је слаба и није дорасла да се носи са таквим „главоњом“ као што је човек.

Да ли је могуће да се тај лош зубац с временом сам од себе постави на боље место? Не знам, али захваљујући **ПРОНАЂЕНОМ РЕШЕЊУ** то више није ни битно.

Један и један јесу два, али једва.

НЕ ДИРАТИ (NOLI TANGERE)

Последња научна достигнућа доказују да један и један нису баш два. Још само да нас научници у то убеде. Ма, и њима је глава „накриво насађена“, а мозак помућен.

Атлас има част да носи најпааметнију главу у до сада познатом универзуму. Он је накривљен зато што га глава гура, а тако је мали и нежан. Тежина главе је 5 до 7 килограма, а атласа 20 до 25 грама.

Атлас јесте пршљен, ма ипак није део кичме. Нисам научник, али вероватно то први сватих. Лигаментима је снажно везан за лобању и са њом чини чврсту целину. Атлас не личи на остале пршљенове. Глава се заједно са атласом окреће око коштане израслине другог пршљена.

Од двадесет четири пршљена, само први и други имају имена. Други пршљен је аксис, што у преводу значи осовина или обртач. Већ сама чињеница да ова два пршљена имају посебно име говори о њиховој изузетној важности.

Сећаш се скривеног зеца. Највећи проблем се најбоље сакрио. Када сам након намештања атласа рођаку причао о својим невероватним излечењима он ми рече: „Ипак је то теби из главе.“ Ето, као умислио сам, а познаје ме још од детињства. Знао је моје болести и видео моја излечења. Јесте, брате, мени је то из главе, а и теби је. Једном ћеш схватити. Што пре, то боље.

Ако тражиш иглу у пласту сена, можда ћеш је и наћи, а ако не тражиш, сигурно је нећеш наћи. И мени је било несхватљиво да медицинска наука није видела измештеност атласа који је широк око 9 центиметара, а улазе не само у ћелију већ и у ДНК. Многи радиолози су видели, али нису обраћали пажњу. Тешко је и било видети, јер на рендгенским снимцима лобања заклања атлас.

Са развојем магнетне резонанце и тродимезионалних скенера, измештеност првог пршљена је могуће видети. Запостављеност атласа лекари не могу објаснити и суочени са овом истином немају одговор због чега је то тако.

Када не знаш шта да тражиш, не можеш ни наћи. Када нема ко да тражи, неће ни бити нађено.

У нашем телу свако ради свој посао. Први пршљен чврсто належа на лобању и спојен је са њом припојем који се састоји из мноштва малих кратких лигамената. Још док смо у материци, па све до последњег издаха, они су у непрекидном грчу. Одрађују свој посао како треба, мада нису „свесни“ да атлас држе на лошем месту.

Контакт лобање и атласа се остварује преко нежних хрскавица. Док спавамо и када стојимо, грч припоја врши притисак на хрскавице. Због измештености, хрскавице не стоје једна наспрам друге како би требало. Притисак на погрешно постављене хрскавице није равномерно распоређен. На местима већег притиска оне су нагњечене и не могу се у потпуности регенерисати и стога су истањене. Та науци невидљива, минимална истањеност, спречава зглобну везу да се постави како треба. Ако крене низбрдо, иде само низбрдо.

Када добијемо намештен атлас, ти исти лигаменти га од тада коначно држе на бољем месту. На том месту га држе много снажније и он се може минимално изместити. Не дај Боже теже саобраћајне несреће или пада са тринаестог спрата, мада у тим случајевима, ни атлас на добром месту не би помогао.

Четрдесетих година двадесетог века један лекар се усудио да дирне у недодирљиво. У СРЦЕ. Његове колеге су га упорно одвраћале од те намере. До тада је вековима у медицини важило неприкосновено правило Н Е Д И Р А Т И (noli tangere), али захваљујући његовој смелости и храбрости до сада је операцијама на срцу спасено више милиона људи. Те исте колеге се сада њиме поносе.

У пределу „чвора живота“ до данас није извршена ниједна операција. Нико се не усуђује, јер је то превише опасно место. Срећом, у будућности, због П Р О Н А Ћ Е Н О Г Р Е Ш Е Њ А, неће ни бити потребе.

Не знам како би се на латинском рекло У АТЛАС СЕ НЕ ДИРА, али ми који намештамо атлас га и не дирамо, јер масирамо лигаменете који га држе на лошем месту. Знам да се баш у то кључно место М О Р А дирати, јер ће тако бити спасени не само милиони људи, већ и читав људски род.

К А Д А С Е З Н А К А К О, атлас се слободно може померити. Може чак и код најстаријих, због тога што од свих костију једино атлас и аксис не подлежу остеопорози.

У АТЛАС СЕ МОЖЕ И МОРА ДИРАТИ, ДА БИ СЕ ЖИВЕЛО ПУНИМ ПЛУЋИМА.

СКИНИ БЕДУ С ГРБАЧЕ

Беда нам је зајახала за врат и јаше ли јаше. И тако десетинама хиљада година.

Причам једном лекару о својим самоизлечењима после намештања атласа. Кажем му да се и другим људима догађају невероватна излечења, а он коментарише: „Да је то могуће, Кинези би то давно открили. Они су једина пет хиљада година непрекинута цивилизација.“ Давно су то Кинези открили. Рукама су намештали атлас Шаолин ратницима и чували то као врхунску тајну. Није им само тренинг пружао предност у борби, већ и **НАМЕШТАЊА** атласа.

Тачно читаш – намештања атласа. Ево објашњења.

Многи народи су у своје време осећали тај проблем који нам дише за вратом. То су открили и јогини у Индији. Намештали су га слично као и Кинези, а развијали су и своје начине: гурање атласа палцем у комбинацији са гурањем главе; истезање врата и нагло заокретање главе; придржавање врата и нагло потезање главе... И ко зна шта још. Нажалост, у тим покушајима је било и жртава. Неки су у тренутку умиралли, а неки постајали тетраплегичари. Они који су имали више среће добили би одложену несрећу у виду болести. У сваком случају ратник је потрошна роба.

Двадесети век је специјалан. Све претходно је застарело и лоше. Заслепљеност технолошким напретком ствара апарате да помогну голим рукама приликом намештања атласа. Стварају се нови методи, али „свемогући“ век није скинуо беду с врата све до своје последње деценије. И стари и модерни методи су имали и, нажалост, још увек имају потпуно погрешан приступ и сви праве исту грешку. Поправљају везу првог и другог пршљена, али није ту проблем, него у вези лобање и атласа. **НЕ ПОТУРАЈТЕ ВРАТ** хиропрактичарима нити разним измештачима.

Ево зашто су сви ти приступи лоши и штетни. Тачно је да се после примене неког од тих метода људи неко време осећају боље. Враћање атласа и аксиса у бољи положај омогућава бољу проходност сигнала кроз кичмену мождину, али је још тачније да су та побољшања краткотрајна. Главни проблем не само да није решен, већ се применом тих метода и погоршава. Атлас се поставља у лошији положај у односу на лобању. После извесног времена поступак се понавља. То су та **НАМЕШТАЊА**. Атлас је сваки пут на горем месту. Проблеми све већи, а живот све краћи.

Већ деценијама је западно од Женевског језера окупљена највећа памет човечанства. Ту, на француско-швајцарској граници, највећи научници данашњице сјединили су своје напоре око највећег пројекта људског рода. Одавно се зна да атом није најситнија честица. Разбили су га на саставне делове. Разбили су и те саставне делове. Цепају, и што више цепају, све их више има. Траже ону најмању честицу која је основна градивна јединица свега постојећег.

Називају је Божија честица. Деценијама упорно траже и направили су највећу машину коју је човек до сада створио. Највећом направом би требало да открију најситнију честицу од које је све направљено.

Сто метара испод земље ископан је кружни тунел дугачак 27 километара. Кроз њега су поставили цеви у којима убрзавају атоме до брзине светлости. Усмеравају их једне ка другима и у тренутку судара они се распрскавају на најситније саставне делове. Детектори који их региструју повезани су са хиљадама најмоћнијих компјутера. Током 2010. године експеримент је остварен. На резултате ћемо чекати још неколико година, јер хиљаде научника и компјутера широм света проучавају шта се догодило приликом судара, који је трајао милионити део секунде.

Уложени су огромни напори, средства и време да би се заситила незасита људска потреба за спознајом свега онога што нас окружује и од чега смо и сами састављени. Због чега је све то? Они ваљда знају, јер су најпапетнији. Само да се не уобразице и исконплексирају. Можда ће свако од нас имати неке користи од тога, а можда и неће. У том научном комплексу је пре неколико деценија постављен огромни детектор честица. Не знам због чега, али назвали су га **АТЛАС**.

За то време, источно од тог комплекса, преко Женевског језера и неколико планина, у сенци највеће концентрације људске памети живи један **ЧОВЕК**. Годинама је загледан у неки други атлас – **ЉУДСКИ ПРВИ ПРШЉЕН**.

Он је Швајцарац француског порекла. У кристалном ваздуху швајцарских планина, где звезде сјаје јаче, он је **САМ** пронашао решење од којег ћемо сви имати користи.

Питам деду: „Како здравље?“ Одговара: „Како мора.“

Више не мора, и то све захваљујући човеку који се зове **Рене Шимперли**.

RENÉ C. SCHÜMPERLI

Милијарде људи вековима траже излаз из лавиринта болести, очаја, муке, бола, патње...
СПАС је неко морао пронаћи и, срећом за све нас, **РЕНЕ ЈЕ ПРОНАШАО ИЗЛАЗ**.

Имам изузетну срећу да познајем Ренеа. Прошао је путем патње и једино чиме се сада издваја је његова потпуна посвећеност методу који је створио. Спознаја да скоро свако може бити излечен, покреће га да свима несебично покаже излаз из тамног вилајета.

Као и милијарде других, и он је ишао погрешним путем. Тражио је спас у систему који нас окружује и немилосрдно притиска. Присиљени смо да се приклонимо систему, јер ко му се супротстави он га немилосрдно „спржи“. Болесни систем је осмислио поремећени велики мозак. Стотине милиона људи је запослено у разним гранама медицине, фармације, научним институтима и индустријама које подржавају ове индустрије. И сами су жртве система, а и сами су болесни.

Корист од система имају покретачи система. Ипак, не помажу им ни све моћи које поседују у односу на нас обичне смртнике, јер и они имају нерешив проблем са здрављем. На једној страни милијарде болесних, а на другој хиљаде профитера. Каква бесмислена утакмица у којој сви губе.

Питам једног лекара да ли је чуо да у Сједињеним Државама због лекарске грешке годишње умре осамдесет хиљада људи: „Знам, али има и више. Тај број су случајеви које не могу сакрити.“ Милиони људи су због погрешних третмана све болеснији или су постали инвалиди.

Ренеу је мајка причала да је до своје четири и по године био здраво и разиграно дете. Тада се десио пад који га је одвео на пут очаја и страдања. Пао је на праг и ударио главом. Још и данас, у његовој седамдесетој години, примећује се ожиљак на десном образу. Болести су почеле да му загорчавају детињство и одрастање, али је имао велику жељу да служи војску. Некако је прошао лекарску комисију, а пред крај војне обуке десио му се други фатални ударац.

Када крене лоше... Док је вежбао рвање, пао је на главу. Трећи пршљен му је деформисан, а задњи лук атласа сломљен. Замало је избегао тетраплегију или смрт.

Насупрот стварном стању, клиничке слике су показивале да је здравији него како се осећа. Мишљење једног психијатра одредило је и запечатило његову даљу судбину. Дијагноза је гласила – изразита синистроза (умишљање и преувеличавање болести ради користи). Следећих 35. година биле су му паклене, јер му је превише измештен атлас проузроковао десетине болести.

Када је изгубио право на војно осигурање, запошљава се. Наредних двадесет година ради разне послове, али је сва зарада одлазила на лечења и бање. Топла вода му је ублажавала неподношљиве болове. Његова указивања на то да је главни узрок болести поремећени атлас, завршавала су се проценом психијатара да је он психички поремећен. Пре психијатара нико, ни силни лекари ни комисије нису доводили болести у везу са „лаком фрактуром“ првог пршљена.

Шимперли је истовремено био двострука жртва. Као милиони других, и он је био мучен својим болестима и био је заморче система. Написао је причу о свом трагичном животу у којој је навео обољења и неуспеле покушаје медицине да му помогне.

Катастрофалне дијагнозе и погрешна лечења су његово стање само погоршали.

Патио је од ужасних главобоља и мигрена. Болови у целом телу: потиљак, врат, зуби, руке, рамена, леђа, кукови, колена... Вртоглавице, астма, бронхитис, прехладе, кашаљ, упале ушију, лоше спавање, инфекције уста, хладне руке и ноге... Преосетљивост на временске промене. Оштећења: желудац, слезина, јетра... Мучнина, лоше варење, хемороиди... Велике срчане сметње. Смањене функције свих чула. Хронични умор, раздражљивост, импотенција, опадање косе... Страх, психолошке сметње и још тридесетак симптома. Склањао се од људи. Па тако деценијама. Живот на граници смрти.

Резултат је био инвалидност 100% . Више није био у стању да ради било какав посао.

Неколико пута током живота је помишљао да би му било боље да је погинуо приликом пада.

Неколико пута му је дошло да изврши самоубиство, како би окончао своје надљудске патње.

У таквом стању је пронашао спас за човечанство, а једини мотив му је био да помогне себи.

О С Л О Б О Ћ Е Њ Е

Ренеово тело је било преслабо, али воља изузетно јака. Воља побеђује и спасава му живот. Излечио га је метод који је **С А М О С М И С Л И О**. Сада има 70 година и потпуно је здрав. Рене се захваљује странпутицама и ћорсокацима којима је бесциљно лутао, јер ако не знаш шта је погрешно, не можеш знати ни шта је исправно. Лоше искуство често води до доброг искуства.

Када је затражио инвалидску пензију, опет је један психијатар покушао да га прогласи нервним болесником. Шта је са психијатрима? Можда исто што и са осталим докторима – у сваком пацијенту проналазе болест коју су специјализовали. Психијатар је попустио пред Ренеовом снагом воље и упозорењем да ће свој случај обелоданити на телевизији. Већ га је један други психијатар уништио када је имао двадесет четири године, па није дозволио и овом. Шта би га чекало у санаторијуму? Лекови за ошамућивање и скраћен живот. Добио је пуну инвалидску пензију.

Одустаје од указивања да му болести настају због измештеног атласа и од очекивања да му систем помогне. Са потпуно руинираним телом и душом он 1987. године креће ка излазу. У таквом стању решиће највећи проблем човечанства. **НЕМА РЕШЕЊА ДОК МУКА НЕ ПОТЕРА**. Поред тога што није имао медицинско образовање, почиње да проучава атлас. Нешто мало знања о лечењу је стекао из позиције пацијента.

Упознаје се са начинима намештања атласа који су вековима примењивани. Хиропрактичари су покушавали да га ослободе мука методима који се, нажалост, и данас примењују, али здравље му је све лошије. Окреће се методима двадесетог века. Виталогиста је један од њих неколико, па се уписује на обуку и постаје виталогиста. Отпочиње и сопствену праксу. На њему је поступак десетинама пута примењен, али после краткотрајних побољшања све му је горе. Пут ка излазу га је одвео у виталогисту, ипак по себи и клијентима примењује да је тај метод потпуно погрешан и схвата да је то још једна странпутица.

Коначно, последња заблуда.

Када га је лекарска комисија 1992. године позвала на поновну процену, није се одазвао. Није желео сусрет са још неким психијатром, и пензија му је укинута. Срећом, тада је већ био на прагу открића. Свима нам је проблем надокнадити прста, али Рене је први дохватио решење.

Медицина, творци виталогисте и осталих метода, тврде да је први пршљен у односу на лобању минимално измештен. Тек неку стотинку или десетину милиметра. Насупрот томе, Рене открива да је измештеност већа и од милиметра. Први је то схватио и 1993. године објавио откриће:

ИЗМЕШТЕН АТЛАС ЈЕ УЗРОК ВЕЋИНЕ БОЛЕСТИ.

Надао се да ће неко разрешити узрок превеликог људског страдања, а и његове личне несреће. Да је само то открио, па вреди три Нобелове награде, али и поред објаве открића **Н И К О** не почиње са истраживањима како отклонити узрок превелике људске патње. Опет је морао сам да проналази решење. Као и било који материјални предмет, и први пршљен има свој јединствен облик. Да би се предмет неком силом померио, треба га гурати у једном правцу. Чињеница је да се из правца мозга или одоздо из врата атлас не може гурати. Остаје минимална могућност праваца, али сви гурају из погрешних и нелогичних смерова. Чак нису ни решавали **О С Н О В Н И** проблем – неуклопивост атлантоокципиталног зглоба.

Сате, дане и године Рене је био заглаван у модел лобање, атласа и аксиса. Тек када је пресекао жицу која је повезивала атлас и аксис „упалила се сијалица“. Та светлост ће људски род извести из мрака и обасјати га дугиним бојама. Проучавајући где сви остали методи праве грешку –

**РЕНЕ ЈЕ СХВАТИО ДА СЕ АТЛАС НЕ ГУРА, НЕГО ТРЕБА
МАСИРАТИ ЛИГАМЕНТЕ КОЈИ ГА ДРЖЕ НА ПОГРЕШНОМ МЕСТУ.**

Прво откриће отворило је излазна врата. Уз помоћ другог открића он је први на свету изашао из лавиринта болести. Властита спознаја **УЗРОКА БОЛЕСТИ** је створила услове и –

**РЕНЕ ЈЕ ОСМИСЛИО КАКО ЈЕ МОГУЋЕ
ВРАЋАЊЕ АТЛАСА НА АНАТОМСКО МЕСТО.**

О свом **АТЛАСПРОФИЛАКС** методу је 2000. године написао књигу „ОСЛОБОЂЕЊЕ“.

АТЛАСПРОФИЛАКС (ATLASPROFILAX®) МЕТОД

АТЛАСПРОФИЛАКС МЕТОД је патентом заштићен 27. 2. 1995. године.

Наравно, Рене је кумовао називу метода. Реч атласпрофилакс се састоји из две речи: атлас и профилакс. Прва реч је назив за први пршљен, а друга реч, профилакс, има више значења: намештање, уклапање, заштита, превентива. Не постоји боља превентива од намештања атласа. Благо бебама које добију намештен атлас.

Рене је прво на себи испробао метод и осетио све благодети које он доноси. По његовим упутствима два пријатеља су му наместили атлас у августу 1995. Тако је постао први човек на свету коме је први пршљен постављен на право анатомско место. Кад је био апсолутно сигуран и када је осетио изузетна здравствена побољшања, први пут је применио метод на другом човеку 26. јуна 1996. Две године метод примењује сам, а 1998. оснива АТЛАСПРОФИЛАКС АКАДЕМИЈУ (ATLASPROFILAX ACADEMY SWITZERLAND®) и почиње да обучава друге. Региструје академију и звање АТЛАСПРОФ (ATLASPROF®). То је интернационални назив, а код нас би могао да се преведе као – атлас профилатичар.

У првој деценији трећег миленијума Рене је обучио четири стотине атласпрофа широм света. Једино дипломирани атласпрофи имају право, ексклузивну привилегију, част и задовољство да примењују атласпрофилакс метод.

До краја 2010. године намештен атлас је добило милион и сто хиљада људи широм света. Додао бих – срећника, јер за мене лично ово је највеће откриће човечанства, због тога што се односи на здравље. Када ће то постати јасно и свима осталима, не знам, али сам сигуран да хоће. Поред свих других предности, јединственост овог метода је и у томе што се примењује само једном у животу. Ми у озбиљној шали кажемо да дајемо „продужено доживотну гаранцију“.

Метод се апсолутно безбедно и безопасно може примењивати на свима, без обзира на животно доба или стање организма. За сада је једина контраиндикација трудноћа, а то значи – не примењује се једино на трудницама. У току третмана, као ни касније, не постоји могућност било каквих сметњи ни плоду и мајци. Ипак, третман се одлаже да се случајни спонтани побачај у току следећих месеци не би довео у везу са применом метода. Боље је да труднице буду стрпљиве и сачекају неколико месеци, а после порођаја и мајка и беба могу добити намештен атлас. У будућности ће медицинска наука доказати да се атлас може намештати и трудницама.

Сви имају право на здравље и због тога сви имају право да добију намештен први пршљен. Здрав човек је користан и себи и другима. Пракса је показала да петина људи превентивно долази на третман иако су доброг здравља. Они схватају метод и долазе, јер желе да током живота и у старости буду здрави. Део здравствене заштите је превенција, а намештање атласа је савршена природна превенција.

Три побољшања која сви добијају применом метода су: боље спавање, више снаге и јачи имунитет.

Боље спавање је важно, јер се самоизлечења и регенерација тела већином обављају ноћу. Не проводимо просечно двадесет пет година или трећину живота у спавању само због тога што је ноћ и мрак, већ да би се тело обнављало. Спавање је лековито. Прва позитивна реакција после намештања је квалитетнији сан. Нема више по два сата гурања са креветом и куповине „специјалног“ јастука. Лако се заспи, а буђење је права благодет. Од првог трена по устајању осећа се пун капацитет живота без јутарњег уходавања.

После добро проспаване ноћи, током дана имамо више снаге и енергије за активности, а умор се мање осећа. Тек се предвече уместо умора осећа блага поспаност и довољно је само сести пет минута, умирити се и склопити очи. Поспаност пролази и опет до ноћног одмора имамо доста енергије.

Ко има болести, у првих неколико месеци после третмана добија додатну снагу, коју МОРА искористити за самоизлечења, а не за друге напоре. Ово је од ИЗУЗЕТНЕ ВАЖНОСТИ. На тај начин се убрзава опоравак и тако нећете добити болове у мишићима, јер тело још није спремно за веће физичке активности.

АТЛАСПРОФИЛАКС метод је јединствен и по томе што се не рекламира.

ПАРАДОКСИ

За рекламирањем и пропагандом нема ни потребе, стога што људи једни код других виде изузетна побољшања. Ако Ти ова писма схваташ као рекламу, боље не читај даље.

Да наставим причу из преходног писма. Сезонске вирусне инфекције нападају и нас који имамо намештен атлас, али је то ређе, зато што је имунитет бољи. Код слабијих облика бактериолошких и вирусних инфекција понекад и не осетимо да су у нама.

Многи схватају изузетну потребу да добију намештен атлас, ипак стално одлажу: „Да урадим само још ово, да купим само оно...“ Намести атлас баш из тих разлога. Моћи ћеш више да радиш и зарадиш. Прво намести атлас, па ће и све остало боље функционисати. НЕМАШ НИШТА ПРЕЧЕ.

Рене своју књигу „ОСЛОБОЂЕЊЕ“ почиње речима: „Не могу даље ћутати. Фатално незнање у подручју здравства ће нас уништити ако коначно не спознамо стварне чињенице.“ Ова писма сам могао почети и овако: Пишем Ти као свом најмилијем. Не могу више причати, јер изгубих глас.

Ма, обожавам да причам о намештању атласа! Некоме пет минута, а некоме сат времена. За ових годину дана причао сам хиљаду пута. Сваки пут је други ток разговора, али је увек иста порука: Наместите, људи, атлас, па уживајте. И један дан без намештеног атласа је изгубљен дан. То знају сви којима је први пршљен намештен. И даље ћу причати, а ова писма нека помогну. Никога не убеђујем и причам само како јесте и о чему могу сведочити пред Богом.

Рене чува свој метод као најбрижнији отац, јер је метод као балон који треба надувати да у потпуности обухвати цео људски род. Његова брига је оправдана, јер је на путу обухватања довољан само један трн или инјекција па балон пуца, а трња има превише. Ма схваташ о чему пишем. Мит о Давиду и Голијату приповеда херојску победу слабијег. Мит је мит, али у реалности не побеђује увек Давид. Нерекламирање је један од разлога што се метод споро шири. Још један разлог су лопови и плагијатори метода. Није Ренеу проблем крађа, јер схвата да је то саставни део нељудскости, већ је проблем плагијаторско кварење метода. Људи су већ превише збуњени разним намештањима и „смештањима“ атласа.

Намештање првог пршљена је немедицински поступак, а није ни део алтернативне медицине.

Најближа област где би могло да се сврста је физиотерапија, и то вибрациона акупресурна масажа. Изводи се специјалним апаратом који је Рене осмислио и патентирао – Б И О В И Б (В И О В И Б). За бебе и млађу децу постоји мањи апарат – Б Е Ј Б И В И Б (В А В У В И Б). Метод је потпуно природан и без изузетка делотворан, а за примену метода није потребна претходна дијагностика. Атласпроф ће прегледом утврдити измештеност атласа, а примена метода се састоји из два дела. У првом делу третмана мало јачом масажом свакоме наместимо атлас. Други део је после месец дана, када се у случају потребе врши додатна корекција. Тада се са корисником обави разговор о реакцијама које има и дају му се савети како да подржи боље здравље.

Примена метода је минимално инвазивна, јер се ситним ударцима масирају вратни мишићи. Искуства кажу да је лакше наместити атлас него примити инјекцију или поправити зуб. Подручје потиљка је инстинктивно осетљиво, па је доживљај јединствен и зато са посебном пажњом прилазимо раду. Када масирамо децу, скоро да их не боли. Нека деца се чак смеју због тога што их голица, а сам третман траје краће. Понеку жену помало боли, а старије мушкарце мало више, зато што су им мишићи врата тврђи, а и атлас им је више измештен него женама. Праг бола је код свакога другачији. Јаче себи гурни палац поред потиљка испод лобање. Ето, толико боли. Више је непријатно него што боли.

Одмах после масаже корисници имају олакшања у врату и много бољу покретљивост главе. Лоши процеси се заустављају, а самоизлечења незаустављиво почињу. Многи кажу да бистрије виде, јер им долази више крви у центар за вид. Метод јесте еликсир живота, али није чаробни штапић. Није могуће да у трену нестану веће болести. Веома је битно схватити да је самоизлечење ПРОЦЕС КОЈИ ТРАЈЕ, па понекад треба имати стрпљења.

Атласпроф је стручан да атлас постави на његово анатомско место, и то свакоме уради. Парадокс да ништа не лечимо а да болесни оздрављају је могућ зато што једино ми отклањамо узрок већине болести, па савршени лекар у нама почиње да нас оздрављује. Тај лекар је Твој мозак. Он чак ни не зна како се која болест зове, али када му је омогућена боља комуникација са организмом и боља циркулација, све иде набоље. Други парадокс је да нам с временом, због боље регенерације, ткива постају боља него пре третмана.

... НЕ ЗНАЈУ ШТА РАДЕ

Иако је био жртва система, Рене није љут ни на кога и у својој књизи пише: „Покушавам да укажем људима на стварне чињенице. Пробудити их са циљем да сачувам онолико људи колико је могуће од савршено организованог масакра који се због недостатка правог знања врши широм света. Не могу се окривити они који не знају прави узрок потешкоћа и обољења. Њихове намере су добре, али због погрешних знања греше.“

Познато је да у медицини ништа није сто посто сигурно, због тога што је сваки пацијент случај за себе. Тако је и у фармацији. Да би се неки лек користио, врше се испитивања. Тек када помогне већини, тада се одобрава за продају. „Већини“, а шта је са мањином? Због тога су на упутствима за употребу лекова упозорења на нежељена дејства и ризике. Написана су ситним словима, али нема везе, новац стиже.

Погрешна су и знања о измештености атласа. Још увек је став званичне медицине, као и заговорника погрешних метода да је атлас минимално измештен. Кажу да је атлас веома ретко и незнатно измештен код људи који су доживели трзајне повреде при већим несрећама. Такво стање се званично назива „траума катапултирања“. Откако постоји систем катапултирања за спасавање војних пилота, можда је њих неколико стотина то и доживело. Испада да је милијардама људи први пршљен измештен због тога што су катапултирани.

Шта сатима чекамо у чекаоницама здравствених установа? Да нам објасне од чега болујемо!? Прича ми један ветеринар: „Био сам нешто болестан. После дужег чекања коначно са налазима уђем код доктора. Он гледа у оне силне папире, а мене и не погледа. Ми ветеринари не радимо тако, него опипавамо животињу. Где реагује на бол, ту је болест.“

Да не испадне како свако хвали свога коња. Ни намештање атласа не може да помогне код сто одсто болести, али је близу. Не помаже код проширених вена или хемороида, али бар зауставља даље ширење. Не побољшава ни проблеме са диоптријом, али их зауставља. Не помаже ни код карцинома, или када је неки орган превише пропао.

Ретки су случајеви да се орган не може опоравити, јер је болест предуго трајала.

Ипак, и такви болесници треба да добију намештен атлас, највише због тога што нема појаве нових болести. Људски организам располаже енергијом да се носи са хроничним болестима. На пример, са три веће, или шест мањих болести. Четврта већа болест или седма мања односе у „вечна ловишта“. Намештањем атласа олакшаће се и продужити живот тим људима, а и онима који брину о њима.

Разне медицине лече и третирају последице појединих болести, али ако реше неки проблем, отвара се други. Након намештања атласа активира се механизам самоизлечења, који такође лечи једну по једну болест, али сада скоро до потпуног излечења.

Отклањање основног УЗРОКА болести је прави благослов.

Постоји пуно разлога зашто бар трећина човечанства треба што хитније да намести атлас. Тачно је да од хиљаду људи њих десетак живи скоро сто година, а да никада нису користили медицинске услуге. Ти људи имају срећу да им се атлас налази на бољем месту и живи су доказ да је то разлог доброг здравља и дугог живота.

Један пријатељ ми у пролазу 'нако рече: „Бре, ови из пензионог фонда ће вас све похапсити.“ Пензиони фонд би имао проблем, али би здравствени фонд био растерећен. Ма нема проблема, јер ће људи сами желети да раде до осамдесете године. Боље је да „трустови мозга“ не тупе мозгове и да беспотребно не налазе изговоре и не одлажу бољитак човечанства.

Проблем здравствених индустрија се још лакше решава. Стотине милиона запослених који зарађују паре од лечења почеће да раде у индустријама које подржавају живот. Здравих људи имају знатно више потреба него болесни и желе да живе пуним плућима. Стога је боље да се намештање атласа уклопи у здравствене фондове.

Људски род добија велику шансу. Хоће ли је искористити? Ако постоји мрвица памети, хоће.

Ако буде постојала та мрва среће, у будућности ће намештање атласа бебама бити законска обавеза, као што је то сада случај са вакцинасањем.

ОПРОСТИ ИМ, БОЖЕ...

БУДУЋНОСТ

Изгледа као да живимо у динамичним временима. На први поглед је тако. На други, бистрији поглед, баш и није. Француска револуција је последња успешна. Технолошке револуције смењују једна другу, а људско биће и душа се гуше. Нобелове награде за мир се деле шаком и капом. Умирују нас до поспаности. Које одговара наша хипнотисаност и за чије бабе здравље? Одговара једном проценту људи којима остали робују. Грци су измислили „демократију“ – владавину народа. Слободни грађани су поседовали робове, док је демократија важила за слободне. Данас важи за један одсто популације, а остали су „демократе“.

СИСТЕМ је немилосрдан. Моћан је и преко медија нам „испира“ мозак и уситњава друштво због манипулација. Психолошка болест усамљености раније није ни постојала, а данас поприма облик епидемије. Фармацеутска индустрија је пребогата и често је већински акционар медија. Намештање атласа нам даје шансу да се пробудимо и оздравимо.

Ако наставимо са технолошким револуцијама, нестаћемо као врста. Уграђују нам направе које мало-помало од нас праве роботе. Већ постоје технологије које нам уграђују и у мозак. Од милиона врста које су постојале и постоје, ми ћемо бити једина врста која ће вештачком еволуцијом уништити себе, с циљем стварања бољег Хомо-техно сапијенса. Играмо опасну игру. Преузимамо улогу Бога и изазивамо Творца. Крај природне еволуције је почетак краја људског рода.

Техничка открића престижу једна друго, а почиње се из естетских разлога. Угради се мало сликоне, па се дода још мало. У срце уградимо пејсмекер, па га заменимо новијим моделом. Са намештеним атласом организам и ткива нам се боље регенеришу. Све се уздиже и пркоси гравитацији, а то је нарочито важно женама. Када се отклони притисак атласа на чвор живота, све функционише као најбољи швајцарски, пардон, дигитални сат, а у нашој глави већ постоји савршен компјутер, и „паметни“ мозак може лошијом копијом упропастити природни мозак. Баш испод мозга постоји мала анатомска механичка грешка. Многима је несхватљиво да у глави имамо ЖИВУТЕМПИРАНУБОМБУ која нас слаби и на крају разнесе. Имаш је и Ти.

Намештање првог пршљена је најбоље што се људском организму десило од настанка. Шимперли није тражио еликсир живота, али га је пронашао.

Архимед је схватио: „Дајте ми полугу и ослонац, па ћу померити Земљу.“

Намештен атлас је та полуга која ће померити људски свет на боље место.

Мислим да ће се намештање атласа распростирати по свету следећим редоследом: Балкан, Русија, Кина, Јапан, Индија, Африка, Мексико, Латинска Америка, Европа, Канада, Аустралија, САД, муслиманске земље... Муслимани имају најбоље здравље, јер им доживотним клањањем атлас остаје на бољем месту и због тога ће намештање тек на крају заживети код њих.

Док пишем ово писмо падају ми на ум тренуци када су ми почињале аритмије срца. То се дешавало у неким положајима главе и тела када је притисак на „чвор живота“ бивао већи, а заустављао сам их тако што бих се поставио у положај у којем су почињале и полако враћао главу. На тај начин бих први пршљен доводио у мало повољнији положај и аритмија би престала. Са коначно намештеним атласом нисам више имао ниједну аритмију, без обзира на повећане физичке активности.

Ова писма ти можда личе на најлепшу могућу бајку. Није бајка, већ апсолутна реалност.

То Ти могу посведочити скоро сви који су до сада ОСЛОБОЂЕНИ болести и патње. Младић који је имао здравствених проблема, три дана после третмана рече: „Имам утисак да ћу се пробудити и помислити да је ово био најлепши сан.“ Исти утисак сам и ја имао, али ево већ четрнаест месеци живим нови живот. Ни сам не знам шта бих дао да сам раније знао за метод који постоји петнаест година, а баш у последњих десет година сам највише био мучен болестима. Здрав не разуме болесног, иако му се ситуација у трену може променити.

Ево, децембар је, и поледица је, па се ноге часком оклизну. ТРАС. Добро је, ништа није сломљено. Оно чега нисмо свесни је – додатно измештен атлас. С временом долазе нове болести, али ко би их повезао са атласом. То је објашњење како је проблем остао тако дуго и тако добро сакривен од медицинских погледа. Највећи проблем се најбоље сакрио – испод главе.

Ово је још један од разлога зашто и здрави треба да наместе атлас, јер кад је на правом месту мање се поново измешта.

У будућности можемо живети опуштено.

КОНАЧНО ОПУШТЕНО

Има и корисних технологија. На пример, вибрација. Да је пре неких хиљаду година Кинезима била позната, можда би успели да реше проблем. Метод би пронашао неки ШИМ ПЕР ЛИ ЦУНГ. Ефекат вибрације поставља атлас на његово место. Мушкарци знају да вибратор у свежем бетону све доводи на своје место, а понека жена зна да вибратор може кад мушкарац не може.

Први пршљен је најслабија карица у ланцу здравља, а налази се баш на почетку тог ланца. Ми увек успешно намештамо ту кључну карику. Ако ово што радимо схватамо као посао, онда се бавимо најплеменитијим послом. Људи се препорађају, а то је видљиво после месец дана, када дођу на други део третмана. Тада пред собом видимо срећније људе, па смо и ми срећни. У шали себе називамо „бабица за препорођај“.

Најгенијалнија открића су у суштини веома проста. Само је требало да се упали сијалица. Често размишљам постоји ли на свету ишта једноставније а ефикасније од намештања атласа. Да би медицина неку болест залечила, потребно је низ терапија и третмана. Исту ту болест после намештања наш активирани систем самоизлечења доводи у ред. Не морамо радити ништа посебно, јер се све дешава природно – само од себе. Остаје нам само да се опустимо и уживамо.

Опет морам бити до краја јасан. Ако је неко много болестан, после третмана треба да подржи процес самоизлечења, јер ће тада терапије и класичне и алтернативне медицине боље да делују. Само не треба претеривати са лековима, јер хемија из њих даје лажну слику о стању здравља и збуњује мозак. На пример, ако код мигрена користимо најјаче таблете против бола, одлажемо процес излечења. Кома је кичма пуно искривљена, имаће болове у леђним мишићима. Ти болови су у функцији исправљања кичме, јер се активирају групе мишића које су раније биле неактивне. Треба имати стрпљења, због тога што се хрскавице и кости споро регенеришу.

Ево још једног разлога за превентивно намештање атласа. Болести често почињу у нама а да ни сами тога нисмо свесни, још нам нису откривене. Намести атлас, и болест ће нестати, па нећеш ни знати да је постојала.

Мој познаник је до своје 36. године тренирао карате. Избегао је ударце и био здрав. Први пршљен му је измештен у неочекиваној ситуацији. Возио је кола уназад један километар и глава му је била окренута, па је осетио бол у потиљку. У последњих дванаест година здравље му је све лошије, без обзира на покушаје разних медицина да га излече. Пре десет дана наместио сам му атлас и здравље му се полако побољшава.

Након корекције положаја атласа, процес излечења је индивидуалан. Ипак, из наше праксе примећујемо да се прво „прочисти“ мозак. Потом се догађа излечење највеће болести, а када се она отклони, следи пауза од неколико дана, па окршај са следећом болешћу, и тако редом. Болести меких ткива и система у нама брже нестају него проблеми са скелетом. У просеку, излечења трају десети део времена трајања болести. На крају се сређује телесна тежина и према њој регулише притисак. После тога мозак нас доживотно одржава у добром здрављу. Имаш право да не верујеш, али је тако.

Ми не дајемо прогнозу када ће доћи до излечења. Све зависи од животне доби и од тога колико је болест трајала. Неко каже да му је проблем нестао као руком однет, а неко нас обавести да има побољшања, али се жали да још није оздравио. Многима је вилица измештена, а после третмана се свакоме враћа. Зуби се мање кваре и пролази парадентоза. Варенје хране је боље, па се лакше празне црева. Један деда ме пита: „Како је све ово могуће?“

Коментари су занимљиви: Као да сам био у туђем телу, па сам се поново вратио у своје; Бре, имам педесет пет године, а осећам се боље него кад сам имао двадесет две; Као да лебдим; Коначно живим како треба; Сада учим мање, а добијам боље оцене; Немам више гасове; Руке као да ми лете, и брже су од мисли која их покреће; Ово ми је нова димензија живота; Чула сам да помаже у лечењу стерилитета; Коначно не идем на боловања; Детету ми је боље; Имам изузетну потребу да причам другарицама о свом излечењу; Добио сам руменило у лицу; Годину дана после третмана бацио сам лекове, а само сам их безвезе премештао по кући; Више се не нервирам; Раније ми је било мутно у глави, а сада је бистро; Бубрези ми боље раде; Не разумем, третирао си ми потиљак, а сада немам бол у коленима. Да, све ја тако. „Ох; То; Ах!“

Да, кажу и SEX је много бољи: „Сада можемо. Не пресецају ме јајници, а ни њега простата.“ Знаш шта, не може да истопи бубрег у камену. Шалим се. Само проверавам да ли пажљиво читаш.

У НАМЕШТАЊУ ЈЕ СПАС

Наш „нормални“ мозак кроз науку о људском телу каже да је „нормално“ да смо накривљени. Анатомске карте на медицинским факултетима (атласи) уче будуће лекаре да је нормално да су нам скелет и тело мало укривљени. Па како то да неколико година после кориговања атласа наше тело постаје исправљено? ШТА ЈЕ САД НОРМАЛНО? Већина има укривљено тело. Провери своје. Подигни руку на леђа и запамти докле може да досегне. Подигни и другу руку. Видиш разлику. Код 90 одсто људи десна рука не може увис колико може лева. Што смо старији, све је већа разлика, јер се тело све више криви. Када наместиш атлас, све је мања разлика, а и руке могу више увис. До сада је било „нормално“ да смо с временом све болеснији. Нормално је да смо, после корекције атласа, све здравији. Естетски, нормално је да девојка има слатки младеж на лицу. То је лепа и симпатична асиметрија, али асиметрија тела није симпатична.

Измештеност атласа настаје од педесет милиона удараца фетусовог срца. „Фабричка грешка“ се отклања код млађе деце са око десетак нежних вибрационих удараца, а код најстаријих са око стотину удараца. Током третмана враћамо атлас који је кроз живот додатно измештен десетинама удараца, падова или других физичких траума. Када се неким ударцем атлас први пут додатно измести, измештају се и сензори за равнотежу који се налазе изнад страница атласа. Тада се све чешће пада и све више измешта први пршљен, па постајемо све болеснији. Хвала Ренеу и проналазачу вибрације.

Науко, не спавај, већ се пробуди и истражуј важне ствари. Прво докажи или оповргни тврдњу да нам се први пршљен још у материци поставља на лоше место. Ево помоћи. И деци рођеној на царски рез атлас је измештен. За сада је могуће статистички истражити: да ли нам је у материци атлас слично измештен? Да ли крупније бебе по рођењу имају више померен атлас као последицу тежег порођаја? Колико је атлас измештен код деце рођене карлично? Да ли је највише измештен код деце која су рођена помоћу вакуума? У народу је познато да таква деца током живота имају великих здравствених проблема, па труднице моле Бога да им се дете не роди „напслено“.

Понекад је фетус до рођења нормалан, али се током порођаја атлас измести па настаје церебрална парализа. Постоји много разлога за превентивну примену метода. ШТО ПРЕ, ТО БОЉЕ. Идеално је бебама око деветог месеца наместити атлас, па ће бити здраве, а родитељима ће одгајање деце бити право задовољство. Ако је нека бебица и у првим месецима болесна, треба је донети на третман да се беспотребно не мучи са болешћу. Бебе треба донети на третман пре него што проходају. У усправном ставу тежина главе још више измешта атлас, а горе од тога је падање детета. У другој години ходање је још нестабилно и падови су чести. Углавном нису опасни, али се у том узрасту атлас лако измешта.

Уклапање првог пршљена бебама и деци поредим са пливањем. Ево због чега. Познато је да бебе инстинктивно пливају без страха. Већ са годину дана је теже, јер се полако укључује свесност. Тек када, око девете године, свесност превлада, деца могу слободно да пропливају. Мало нам је теже да намештамо атлас деци између прве и осме године, зато што се врпоље да би видели шта радимо. Ако су болесни и неопходно их је наместити, ми уз посебну пажњу успемо да их наместимо. Срећом, око девете године пристају на третман. Деци треба наместити атлас најкасније до десете године, како би им се тело током пубертета идеално формирало. У школи неће бити поспани, јер ће им памет бити пробуђена бољом циркулацијом.

Дечја психологија се није противила уверењу родитеља да децу до четврте године ваља, из васпитних разлога, помало лупкати или вући за уши. Бабе вичу: „НЕ ПО ГЛАВИ! ПО ГУЗИ!“ а ја потврђујем. Молим вас, немојте по глави – да детету још више не изместите атлас.

Данас је болесно око две милијарде људи само зато што им атлас гњечи кичмену мождину један милиметар, а много је болесна приближно једна милијарда зато што је мождина пригњечена два милиметра.

Док ово читаш можда Ти је досадно, због тога што имаш одређену болест, па Те остало не занима. Али без намештеног атласа у будућности би их сигурно било још. Вероватно ћеш после читања ових писама загледати људе да видиш да ли им је глава накривљена. Па, не примећује се. Не примећује се, јер кичма и тело својом искривљеношћу исправљају главу. Када Ти се за неку годину, због намештеног атласа, тело исправи, можеш опуштено на плажу. Ми који намештамо атлас не називамо себе биоинжењерима, већ смо биомеханичари.

НАМЕШТАЊЕ АТЛАСА ЈЕ СПАС ЗА СВЕ НАС.

КАДА КРЕНЕ НАБОЉЕ...

Током живота се сви пршљенови, један у односу на други, непрестано померају. Тачније, сви осим атласа, јер је он чврсто приљубљен уз лобању. Када се пршљенови померају, дискови између њих се троше и пропадају. Дискус хернија се решава операцијом, а да не би дошло до тога, посећујемо физиотерапеуте, хиропрактичаре, масере... Сви они имају пуне руке посла.

У Америци има око сто хиљада физиотерапеута. Читава добро организована индустрија, заштићена адвокатима, законима, лобијима, конгресменима... Једном месечно човеку наместе тело и мало га исправе. После месец дана опет се искривио, па му треба још један третман. Следећег месеца дође поново. И опет, и поново. Јалова работа за клијента, али сваки пут плати двадесет долара. Физиотерапеути кажу да би било идеално када би сваки човек имао свог исправитеља који ће га свакодневно доживотно крцати. Физиотерапеут је увек дефицитарно занимање у свету.

Кичма је таква да „идеално“ обично није могуће, осим када имаш намештен атлас. У целим Сједињеним Америчким Државама постоји дванаест атласпрофа Ренеовог метода.

Када добијеш намештен атлас, коначно ће Ти сванути. Изаћи ћеш из ноћних мора које су трајале годинама. Од тада ћеш се само сећати изгужване постеље и несаница. Можеш сачувати лекарске анализе и лабораторијске налазе, па ако за коју годину провериш своје здравље, упореди налазе.

Лекари обично помисле да су резултати помешани, јер би требало да је горе, а стање је много боље. Сачувај и старе, излизане ципеле, па их једнога дана упореди са ципелама које носиш са атласом на правом месту. Све ће то бити само лоше успомене на Твоју прошлост.

На другом делу третмана један човек ми каже: „Некако ми је лако тело.“

Други, који професионално игра кошарку, коментарише: „Коначно могу да изводим покрете о којима сам маштао. Е, да, сада закуцавам и левом руком!“ Једна атлетичарка рече: „Почела сам грациозније да трчим.“ Више њих ми је казало: „Пре сам се и зими и лети смрзавао.“ Због боље циркулације, многим су по први пут топле руке, ноге, глава...

„Кад попијем мало више алкохола, ујутру нема мамурлука. Невероватно.“

Како медицина решава проблем циркулације? Кома је крв густа, ево лека који ће да је разређи. Када са налазом дођеш на контролу, лекар каже: „Ау, превише се разређила... Ево овај лек, да се мало згусне.“ Идемо из почетка, а паре капљу. А да пијеш мало више воде? Многи не пију воду уопште или је пију минимално, а прочитали су негде да на 25 килограма телесне тежине треба пити литар воде. Вода је кева, а храна ћале.

У емисији о здрављу коментаришу истраживање које је доказало да су сви људи мање или више метеоропате. Ја сам био, и то изразит, па сам их пажљивије слушао. Некоме смета врућина, другоме хладноћа, контрасти температурних промена, пун месец, промена ваздушног притиска, влажан или сув ваздух, дани са тмурним и облачним временом – па смо и сами тмурни. Магла, киша, снег, сунце, смог... Атмосфера је чудо. Не може се народу угодити. Од када ми је намештен атлас, више нисам метеоропата. Које олакшање, а некад су ме звали „килавко“ и „времењача“.

После намештања првог пршљена, у нашим климатским подручјима је потребно око годину дана за излечења, док се не изређају све сезонске болести. Касније се тело „прештелује“, па разне врсте грипа лакше и брже преболимо. Са намештеним првим пршљеном живећемо као Кубанци, а они су међу најдуговечнијим нацијама захваљујући доброј клими и одличној здравственој заштити. На Куби већ четири деценије нико није умро од туберкулозе, а у комшилуку на Флориди умиру.

После третмана људи се физички и психички боље осећају. Претходно их је несклад жеља и здравствених могућности чинио незадовољнима. Сада је друга прича. Много квалитетнија.

Због боље регенерације коса мање опада и постаје мало гушћа. После намештања нема нуспојава и никома ни глава са длаке не фали. Није штампарска грешка. Опет проверавам читаш ли пажљиво. Можеш тражити грешку, али пре ћеш наћи длаку у јајету.

Намештање је апсолутно безопасно. Не постоји ни „мисаона гимнастика“ да је нешто опасно. Скептицима је боље да траже јаје у длаци. Све иде само од себе набоље.

СВЕ ИДЕ САМО НАБОЉЕ.

И Д Е С А М О Н А Б О Љ Е

Рене прича: „Болести су ме одавно прошле. Већ заборављам своју патњу, али и после петнаест година од намештања атласа још увек осећам побољшања у организму. Ткива су ми све боља, иако имам седамдесет година.“ То се и види на њему. Обично процењују да има око шездесет година.

Ја сам намештен атлас добио 26. септембра 2009. године. Тај датум ми је као нови рођендан.

Моје ново, побољшано стање ме убрзо подсетило на филм који сам давно гледао. У филму „Чаура“ (Cocoon) група старца се купала у базену са исцељујућом водом. Стање им се побољшава, па играју кошарку са младићима. Чудо – побеђују.

У новембру се појавио филм „Необичан случај Бенџамина Батона“ – прича о човеку који се рађа као болесни старац и у позним годинама умире као здрава беба. Холивуд је чудо.

Емир Кустурица „сахрањује“ холивудске бајке и снима другачије, нереално реалне филмове. „Ж И В О Т Ј Е Ч У Д О.“ Захваљујући Ренеу Шимперлију живот је заиста чудо. Он је само желео да себи помогне, а пронашао је начин на који ће се помоћи милијардама људи.

Једна жена је деценијама имала спуштену материцу. Неколико месеци након намештања атласа добила је болове у стомаку и утисак да јој се нешто премешта. Отишла је код гинеколога, а он је у току прегледа зачуђено упита: „Како ти се подигла материца?“ Касније је и он наместио атлас, јер му је крива кичма, а имао је и проблем са синусима. После намештања атласа већина болова је у функцији оздрављања, а због тих болова многи помисле да им намештање није помогло. Након неколико месеци болови се смањују, јер се све поставља на своје место.

Један третман намештања атласа бољи је од стотину посета салонима за лепоту. Паре којима си платила намештање атласа заправо су чиста уштеда, јер ти више неће требати: креме против бора, масаже, хемија за скидање целулита, маса козметичких препарата за негу коже, косе, noktiju... (остаде лова за хаљину). „Јадне ми жене, жртве смо лепоте.“

После третмана тело се постепено уздиже. Природни „силикони“ долазе до изражаја, јер се грудни кош враћа унапред. Визуелни утисак је да су груди за број веће. Гравитација, ајд здраво. Жене више не размишљају о пластици, али ћуте и не причају другим женама зашто боље изгледају, јер је то слатка тајна. Ако ти је нека другарица болесна реци јој за намештање атласа, бар из мило срђа.

Просечне женске груди теже један килограм. Положај груди при врху тела вуче их напред, па се рамена спонтано, а понекад и свесно, из разлога сексуалности, постављају уназад. И жене и мушкарци су болесни, али су жене здравије због усправљенијег става. У том положају женама је бољи облик кичме од раменог појаса до дна леђа, па се нервни сигнали лакше простиру поред пршљенова.

Човек је болешљив „производ“. Најболеснији смо од свих животињских врста – само због тога што нам је атлас измештен. Наш организам треба да има резерву сала, како би се у случају болести од њега стварала додатна енергија. Женама је највиталнији део тела стомак, јер је њихова основна функција трудноћа. Мушкарцима су најважније бутине, јер им је у претходним временима основна улога била да стигну плен или да побегну како не би постали плен. Резерва масних ткива одлаже се на мање витално место. Женама се сало скупља на бутинама, а мушкарцима на стомаку. Мушки свој већи стомак називају „капитал“. Још само када би капитал могли да подигну на прса. Тада би и они имали бољи облик кичме, а тиме и боље здравље.

Ево једног утицаја на лошије женско здравље – штикле. Жене се уздижу и истичу фигуру, али осим лепше фигуре, додатно добијају лоше постављену кичму у лумбалном делу. Жене ретко боли на дну леђа, а мушкарце, што би се рекло, откидају крста. Изгледа глупо, али мушкарци би требало да носе потпетице. Изабери – естетика, или здравље.

Возачи би морали што пре да коригују положај атласа због болова у вратном и лумбалном делу кичме. Не само због болова, већ и због умора и поспаности у току вожње. Биће мање саобраћајних несрећа и мање измештених атласа.

Тада може да се вози С А М О Б О Љ Е.

Нешто што долази изван система, медицинских кругова и института је унапред сумњиво. Коначно се 2004. године један доктор усудио да истражи Ренеово откриће.

Можеш на Интернету укуцати – Dr Reiner Seibel – и претражити. Ради се о врхунском светском стручњаку. Он је радиолог, хирург, иноватор и један је од највећих светских стручњака за кичму. Осмислио је најсавременију врсту хирургије, која се већ петнаест година примењује широм света.

Минимално инвазивна хирургија је његових руку дело, а вековима је била сан хирурга. Поред стручних звања и почасних титула, др Рајнер Зајбел је члан Америчког и Руског савета за здравље, а иначе је по националности Немац.

Када је 2004. чуо за метод намештања атласа који се примењује само једном у животу и даје изузетне резултате, прокоментарисао је: „Н Е М О Г У Ћ Е . Т О Ј Е П Р Е В А Р А , па сви се пршљенови стално померају и могу се целог живота намештати.“ Срећом, прочитао је реченицу: „Атлас је скоро свим људима нагнут на десну страну.“ Његова знатижеља да провери ту тврдњу је превладала и архива снимака вратне кичме му је доказала Шимперлијево откриће.

До тада је атлас намештен хиљадама лекара и осетили су побољшања здравља, ипак нису имали смелости да научно потврде Шимперлијево откриће. Хвала доктору Зајбелу на храбрости.

Као ни остали стручњаци за кичму, ни он никада није обраћао посебну пажњу на атлас. Медицина третира проблеме пршљенова, дискова, дискус хернија, спондилоза и протрузија. Атлас нема дискове, па му се не придаје важност као осталим пршљеновима, јер ту „нема шта“ да се лечи.

Рајнер Зајбел је двадесет година имао главобоље и неке болести. Снимио је свој атлас и отишао на третман код најближег атласпрофа у Немачкој. Нема више ни главобоља ни болести, а када сам га упознао деловао је неуморно и поред тога што превише ради.

Др Зајбел је од 2006. до 2010. године радио морфолошку студију – „Наша глава је уврнута“ и доказао ваљаност Шимперлијевог метода.

Њих двојица су двојац из снова. Рене Шимперли је открио метод, а др Рајнер Зајбел га је са највишег научног места доказао. Поставио је темељ, могућност да коначно и други доктори раде клиничке студије појединих болести пре и после намештања атласа. И почињу полако. Пожурите, молим вас, у име милијарди болесних.

У својој морфолошкој студији Др Зајбел подсећа да у медицини ништа није сто посто, али да је Ренеово откриће о измештености атласа сто посто тачно.

Нема разлога за утакмицу. Нека цвета хиљаду цветова. Нека све медицине успешно лече. Алтернативна медицина је последњих деценија законски изједначена са званичном.

Невероватна успешност Шимперлијевог метода је већ у пракси потврђена, па би било идеално да му систем широм света широко отвори врата. Очекујемо да ће у будућности трошкове третмана покривати здравствено осигурање.

Цена третмана је, нарочито за нас у Србији, прилично висока, али на цену не можемо утицати, јер је на целом свету иста. Ипак, дозвољено нам је да правимо уступке – на пример, да деца до осамнаест година добијају попуст. Најважније је да свака уложена пара вреди много више, јер убудуће не дајемо новац на лечења, а радост здравог живота не може се ничим платити. Нешто је скупо или јефтино само када не знамо праву вредност онога што добијамо.

Неколико дана после третмана један младић сусреће свог најбољег друга. Овај примећује његова изузетна побољшања и пита га: „Шта си то користио? Дај и мени мало.“ Младић му прича о свом спасењу, али пошто му друг упорно не верује, он завршава: „Бре, не фолирам те. Не покушавај ништа да ти продам. Све је тако.“

Не знам да ли је др Рајнер Зајбел причао свом најбољем другу или неком колеги о свом спасењу, али знам да је засукао рукаве и доказао метод. Хвала му.

На Западу важи правило – само да не паднем у руке адвокатима и лекарима. Одоше све паре, а када нема пара за лечења, оде и живот.

СВИ НАКРИВО ЗАСАЂЕНИ

У давним временима било је логично да је Земља равна плоча. Данас је логично да је округла. Логично је променљив појам. У будућности ће неке од данашњих нелогичности постати логичне. Многима је нелогично да се намештањем атласа добијају толика побољшања. Данас је логично да нас Земљина тежа вуче надоле, а већ од сутра више неће бити, јер је доказано да нас васиона притиска надоле. Почеће и у школи да уче о томе, па ће следећим генерацијама то бити логично.

Можда Ти је тренутно нелогично што пишем о овоме, али читај даље. Има нека тајна веза.

Изгледа да нам стопала носе тело, а у ствари је супротно. Атлас нам носи главу, али и тело које као да је окачено о први пршљен. Зна баба, цело тело виси о једној тачки.

Шта је доле, а шта горе? Зависи одакле се посматра. Ајнштајн је доказао да је све релативно.

На путу стискања васионе прво се налази глава. Она својим измештеним положајем притиска укосо атлас и измешта га, па се због тога одозго надоле криви цело тело. Сви смо мање или више накриво засађени. Када је дрво накриво засађено, оно док израста стреми ка небу и криви се. Ко није „тачан“, у народу се за њега каже да је накриво насађен. Није лако носити целу васељену на глави.

Са уклопљеним атласом наше стабло живота се исправља. Мерио сам људима висину пре и после третмана. Одмах после третмана порасту неколико милиметара, а у следећих годину дана неколико центиметара. Преслагање пршљенова и зглобова одмах почиње. Одмах почиње и процес оздрављања и боље регенерације, без обзира да ли се у то верује и да ли се разуме. Чукање у дрво, да зло не чује, и разна друга сујеверја немају никаквог утицаја.

Једној девојци је након корекције атласа престала мигрена. Мислила је да је мигрену наследила од мајке и баке. Стручњаци нас убеђују да су нам болести генетски наслеђене. Лепа је на мајку, али мигрену јој није пренела. Само је стицај околности да је и баби и мајци атлас био слично измештен као и њој. Тако је и са већином других болести, па немојте кривити своје претке, јер су и они укривљени зато што је и њима први пршљен измештен.

За сада је све наопако засађено. Лече нам последице, уместо да отклоне узрок болести.

Сви остали покушавају да смање последице, а једино ми отклањамо узрок обољења.

ЗБОГ ТОГА ЈЕ ПОСАО КОЈИМ СЕ БАВИМО ЈЕДИНСТВЕН.

Свако мора својом вољом да се одлучи за намештање атласа. Никога не наговарамо, али информисемо и објашњавамо. На нашим просторима ово је још увек непозната и нова врста третмана. Намештање атласа представљено је у неколико здравствених часописа и телевизијских емисија, али понуда је велика, па је тешко изабрати.

Сваки дан нас засипају новим врстама лечења и сва су „савршена“. Није лако препознати праву ствар, јер има много превара. Свако може да бира – неколико минута за уклапање атласа, или вишедеценијска мучења са болестима и лечењима, уз милионе беспотребних операција широм планете.

Можете ићи на крај света и очајнички тражити лек, али сви ће вам само лечити последице.

Хирурзи уграђују металну шипку уз кичму да исправе сколиозу. Далеко било. Ко нема пара и могућности за метал, покушава да му физиотерапеути наместе ненаместиво.

Моделе људског скелета повезују челичним жицама. То је у реду, али живог човека !!!

Збогом, памети.

Рене је на моделу атласа и другог пршљена пресекао жицу и добио ПРОСВЕТЉЕЊЕ.

Добро дошла, памети. Ко добије намештен атлас, кичма ће му се исправити – брже или спорије, у зависности од степена искривљености и животне доби.

Познато је да боксери након каријере имају много здравствених проблема и краће живе. Силни ударци у главу пуно им измештају атлас. Од кад је један боксер био на третману, више није примио нокаут, јер му је боља циркулација у глави.

Сећаш ли се оног упишанка? Он је сада одличан ђак и нормално мокри. Некада су мајке правилно одгајале децу. Све до друге године хватале би децу за главу и подизале их из колевке или са пода. Тако их и данас у јужној Србији подижу, да им се лобања и атлас боље постављају. Мајке су на тај начин „пркосиле небесима“, па су им деца била здравија. Садашње мајке имају помоћ педијатара, а дечје здравље је лошије.

ШАРЕНА ЛАЖ (А)

Покварила ми се косачица за траву. Тешко сам је стартовао због проблема са електриком, али кад пуче каиш, морало је код мајстора. Он отвори резервоар и убади неку шарену таблету. Не знам коју, али он зна и чува као пословну тајну. Све савршено ради. Захвалим се и платим. Наравно, ово је бајка.

Није тајна да нам у храну, сокове, креме... убацују хемијске супстанце које стварају зависност. Оправдано, јер производ мора омогућити плату радницима. Њихова деца не могу порастати и бити здрава од ваздуха. Они купују те исте производе, а ова данашња деца неће да пију воду зато што су сокови много бољи. Не знам, можда и у лековима има изазивача зависности или психоактивних „контролисаних“ супстанци. Ко смо ми да знамо, ћути и гутај. Тимови психолога не раде за лепе очи; и њима треба лова, па стручно одређују којом бојом офарбати таблету због ефекта привлачности. Наше кућне апотеке су богато снабдеване и лек треба бојом истаћи да упадне у очи, па у уста. Пилуле за лилуле. Шарена лаж(а). „Бајка“? Браво, психолози.

Раније су већином старији били болесни. Деде и бабе нису имале болести које њихови унуци имају, јер се појављују нове болести. „Савршеној економији“ није довољно да само старији буду болесни, него се морају лечити и млађи узрости. А, ако се родитељи супротставе, здравство ангажује социјалну службу и адвокате. Систем је незајажљив. Што нас више лече, све смо болеснији.

Фабрике бомбона почињу да праве и таблете, а фармацеути почињу да праве бомбонице. Производ је по облику сличан, па када већ имају машине... Слатко и једно и друго. Хемија и једно и друго. Све шарено и помешано. Кад мало претерају, држава законима реагује и стаје у „заштиту“ болесних потрошача. Кога то „штити“ држава? Као брани нас држава, али је превише касно, јер су деца већ стекла слатку навику. Демократија је постигла савршенство. Постала је демонкратија.

Са усправљеним телом изазивамо васиону. Чик да се неко супротстави демократском систему. Ма појешће га за ужину. Превише је што нам измештен атлас квари здравље, па зар мора и екстра профит да га додатно квари?

Најгледаније ТВ сапунице причају причу о мукама лепих Др са лепим медицинским сестрама. Жене гледају и не трепћу. „Ја бих завела доктора док трепнеш.“ Само да се разболи и да је приме у болницу. „Операција“ је успела. Браво, сценаристи. Колико вас плаћају ови из оних индустрија?

Цистична фиброза је, срећом, ретка болест. Та деца мршаве без обзира што претерано једу. Мученици ове болести ретко преживе тридесету годину. Покушаји лечења и храна коштају, а родитељи плаћају. Покушајте бар једном таквом детету да наместимо атлас, па урадите клиничку слику. Медицинска индустрија је узела маха. Ипак, понеки леви доктори искрено мисле да могу помоћи пацијентима.

Милиони тона лекова вребају на све стране. „Роба“ се мора продати, јер јој истиче рок. Апотекарима организују „Семинар о психологији болесног потрошача и ефикасности препарата“, наравно на Карибима, а ако баш неће тамо, води господу на Хаваје. Спремају им и неке поклоне, а лепим докторима пружају згодне Хавајке.

Кад је медицина постала трговина, или је обрнуто? Штуцају ли они на Хавајима? А плус, уплаћујемо здравствену заштиту и осигурања.

Е В О К О Н А Ч Н Е И С Т И Н Е, без „шарених обланди“. Измештен атлас узрокује да организам не ради како треба. Пригушен мозак нема добру комуникацију са телом, па органи и системи у нама лошије функционишу и пропадају. Умањена је способност самоизлечења и саморегенерације, па **И З О В И Х Р А З Л О Г А П О С Т А Ј Е М О Ј О Ш Б О Л Е С Н И Ј И**.

Самоизлечење и исцељење је непрекидан процес, саставни део живота. Почиње док смо још у материци и траје све док смо живи. Сви органи нам се непрестано обнављају и све ћелије се замењују новоствореним. Свака три-четири дана добијамо нову слузокожу желуца и „можемо“ гутати шаке лекова, јер ће се слузокожа обновити. Нову кожу добијамо сваких двадесет и један дан. Хрскавице, лигаменти, тетиве и дискови између пршљенова се спорије регенеришу, а кости и нервне ћелије најспорије. Пре и после намештања атласа разлика функционисања механизма регенерације је невероватна.

Са уклопљеним атласом омогућено је да се први пут у животу све потпуно формира.

Тако добијамо потпуну функционалност органа и система, па **П О С Т А Ј Е М О З Д Р А В И**.

Зато је **Ч У Д О М О Г У Ћ Е**. Шарене лаже нам више нису потребне.

Тада је живот као бајка.

Б О Љ Е П Е В А М

У лето ваља залити траву да се не осуши, па прикључимо црево на славину и прскамо. Одједном, вода спорије тече због тога што се црево савило. Измештен атлас је као савијено црево, јер је успорен ток крви и нервних импулса. Камо среће да је та пресавијеност негде на средини као код црева, јер бисмо тада имали упола мање болести.

Нажалост, кичмена можина је пригњечена одмах испод мозга. Када би црево одмах испод славине било непрекидно савијено, не бисмо могли заливати траву и осушила би се. Можемо покушати да сваку травку учврстимо уз чачкалицу или да позовемо биогенетичара да јој убризга инјекцију и модификује је на мању потребу за водом. Јалова посла. Лакше је исправити црево. Лакше је „прочачкати“ измештен први пршљен. За сада у Србији има пет атласпрофа и сви смо из Чачка. Ми одлично чачкамо.

Једна певачица је после третмана приметила да боље пева. Није јој било јасно како је то могуће. Измештеност везе лобање и атласа минимално измешта суседна ткива, а то минимално је превише за животне функције које су у близини чвора живота. После намештања атласа се вратна кичма исправља и омогућава гркљану бољи положај. Наше гласне жице су најбољи инструмент и сада заиста боље свирају. Једино ноћу више не „свирају“, због тога што се после третмана хркање смањује или нестаје. „Одморих живот.“

Ревитализација организма је изузетна. Доктори који имају намештен атлас одушевљени су брзином сопствених излечења. Неки су збуњени, јер су толике године напорно студирали и имају дугогодишњу праксу, а сада се појавио једноставан третман који даје боље резултате.

Ми са ових подручја не морамо више маштати и желети да одемо на Запад, у баш бољи живот. Западни стил живота је дошао код нас, а тај стил подразумева да запослени не иду на боловања. Болесни долазе на посао накљукани лековима за потискивање болова. Као разлог за давање отка за неће навести ваше одсуство са посла због боловања. Сурово јесте, али такав је стил. Не сме боловање. Не сме бол, а бол је користан сигнал који тражи да на место бола стиже више крви.

Мировање је потребно да би се ткива у подручју бола брже и лакше довела у добро стање. Процес самоизлечења је ефикаснији када не трошимо снагу на активности. Чувене инјекције блокатори збуњују мозак. Аналгетици нас хипнотишу и мозак не добија блокирану информацију, па не може да нас лечи.

Баците вештачке збуњиваче и заслађиваче горког живота и не идите код хиропрактичара. На крају третмана ће вам „мало“ искрцати врат, а ви се не буните јер сте у „сигурним“ рукама. Ваљда зна шта ради. „Зна“? Биће вам боље, па нећете жалити пара. Оно што стручњак не зна је да вам је још више пореметио атлантоокципитални зглоб. После краткотрајних побољшања долазе још већи проблеми, па назад код „мајстор-кварише“.

Неки ђаво нас тера: ради, трчи, престижи, подижи спрат више од комшије... Тера нас наш незасити велики мозак, а за то време укривљено тело троши хрскавице у зглобовима. Болест нас обара и тада на миру из кревета гледамо како комшија руши кров и зида још два спрата. Њему је велики мозак два пута „већи“. И њему се зглобови сатиру. И њему ће црна маца доћи на вратанца. Уразуми се. Намести атлас, па ако Ти боља циркулација не прочисти довољно мозак, бар ће тело да оздрави и моћи ћеш да зидаш још три спрата.

Ко добије намештен атлас, неколико првих месеци треба са пажњом да послуша своје тело и да му удовољава. За то постоје разлози, а једноставно је испунити их. На пример, ако Ти се више спава, то значи да организму треба више мировања за бржу регенерацију. Неко спава мање и активнији је. То се обично дешава пунијима и у функцији је смањења телесне тежине. Понекад Ти се тражи да пијеш више воде. Па попиј слободно, има због чега је тако. Само избегавај слатке „бомбонице“. Вишак хемије ће збуњивати мозак и спорије ћеш оздрављати. У сваком случају, са чекаће да заборавиш „лилулу“, па ће да Те оздрави на природан начин, а када Те излечи правиће своју слатку хемију.

Серотонин и ендорфин су природни хормони среће и сада ће проширеним путем брже стизати у Твој велики мозак, па се више нећеш тркати са комшијом. Тада му испричај о атласу и пожели му да га и он намести, а када се комшија уразуми, друга ће нам песма певати.

Певај, комшија, и зови музику. Певај, сестро мила.

ЖИВОТ ВИСИ О КОНЦУ

Због измештеног атласа свима живот виси о концу.

ЛЕКари нису ЛЕКовити. Као да већ није превише што нам је здравље истањено, него га и они ЛЕКовима додатно тање. Због недовољне прокрвљености мозак нам је већ поспан, а они га лековима још више успављују. Лек, па лелек.

После уклапања атласа не може – и твој паметни мозак и лекови, јер једно са другим не иде. У ствари, може, али ћеш спорије оздравити. Изабери.

Амерички лекар Бартлет Џошуа Палмер (Bartlett Joshua Palmer) није намерно упропастио Америке. Он је пре осамдесет година научно осмислио хиропрактику. Намештање кичме је помогло милионима људи, али његово погрешно откриће да је атлас сублуксиран створило је неке од начина којима се атлас у ствари измешта. Американци и Американке су научним и стручним додатним измештањем првог пршљена постали дебељуге, јер им је додатно притиснут центар за варење. То је мањи проблем. Већи је проблем што су Јенкији међу најболеснијим нацијама, а имају најбољу медицину. Е, Џошуа, Џошуа. Није им само тело предимензионисано. Умислили су да им је и памет већа него осталима. Запад је чудо. Они су најзападније „запали“. Време лечи све. Двадесет први век ће излечити и двадесети век. Право уклапање атласа излечиће и оне који су баш запали.

Почетак двадесетог века је био „лудило“ у откривању потребних и непотребних проналазака. Нарочито је у Америци трајало то лудило. Проналазач фрижидера није погрешно што га је измислио. Ипак, фрижидер годишње убије хиљаде људи. Неколико њих погине зато што им фрижидер падне на главу. Неколико стотина погине од неисправне електрике фрижидера, а остале убијају хладна газирана пића. Грч желуца не прима расхлађен „освежавајући“ напитака, па једњак бубри и узима место за рад срца. Срце стаје, а лекари констатују да је човек умро од инфаркта. Избегавај освежавајући фрижидер. Напиши на фризу П А З И, У Б И Ј А.

У паметнија времена није се могло зановити у кући без пола литра комове ракије. Знао је наш неук народ. Мало на грло и мало у грло, па не треба бољег лека.

У оној „далеко било“ земљи преко океана почеше на паклицама цигарета да пишу ПУШЕЊЕ УБИЈА. То ми би помало чудно. Нигде не пише – никотин убија. Требало ми је мало времена да схватим. Никотин се користи у фармацеутској индустрији, па произвођачи дувана имају већу зараду, него када људи пуше цигарете.

Индијанци су жвакали дуван, јер нису имали комовицу. Ракија, па не кија. Има још једна заврзлама око дувана. Никотин ослобађа слободну вољу, а онима што оне држе под контролом то не одговара. Да је само никотин, па Ок. Вештачке хемикалије у цигаретама праве проблеме: дуван се прска пестицидима, а не пере се; азбест папиру даје чврстину; амонијак изазива зависност; у филтер се убацују којекакве хемикалије због зато што... Они знају. Отров до отрова. У слободној продаји не можеш наћи најбољи дуван на свету („херцеговац“). Бежи од трафика. Прошетај по природи или бар по парку.

Једној девојци је мајка досадила говорећи: „Исправи се, исправи се“, а она се брани: „Па мама, ја се исправим, али тада не могу да дишем“. Десет минута након намештања атласа та девојка, због ослобођеног центра за дисање у продуженој мождини и промењене статике тела, сад може да дише и мање је погрбљена. Ево је к'о вита јела, и са више кисеоника у глави и бистрим очима наћи ће лепог момка. Често нам одмах после третмана кажу: „Као да се удвостручила количина кисеоника у ваздуху, а пре сам била ошамућена...“

Писао сам Ти о парадоксима ефеката када је атлас на месту. После третмана здравље је све боље, а живот све лепши. На прсте једне руке може се набројати оно што с временом постаје све боље: вино, дуњевача, уметничко дело, племенито дело, намештен атлас и ??? Убих се размишљајући шта још. Лечење је само смиривање болести и одлагање излечења.

ОД ПРОНАЛАСКА НАМЕШТАЊА АТЛАСА ЉУДИ СЕ БЕСПОТРЕБНО МУЧЕ СА БОЛЕСТИМА.

Рене Шимперли је својим проналаском ослободио и одмрсио „чвор живота“. Живот нам више не виси о концу.

СРЕЋНИЈЕ ВРЕМЕ

Споро пишем да би Ти брже читао. Време је новац.

Физичари тврде да се више догодило у првој секунди постања универзума него у потоњих тринаест и нешто милијарди година.

Мој отац је умро у осамдесет четвртој години живота. Пред крај је рекао: „Брзо је прошло.“ Не губимо време. Живимо.

Ко намести атлас, Свети Петар га још дуго неће видети. Неки мисле да им не треба продужено болесни живот. Научници тврде да је човек предодређен да живи сто двадесет година. Време ће доказати да је са намештеним атласом то могуће и биће то продужено психофизички здрав живот. Много великих умова је прерано отишло, а за живота су могли више допринети човечанству да их болести нису ометале.

За сада губимо и време и новац. До последњег тренутка одлажемо одлазак код лекара. Ипак, када болести превладају, морамо. Изненадимо се када видимо реке људи како долазе. Чекаонице су све пуније. Болесни чекају. Време се троши, а новац откуцава, или је обрнуто. Ретко, али понекога и излече. Већину мало залече и смање муке које и даље трају.

Боље да дванаест месеци не купујете „бомбоне“. Сакупљајте месечно по хиљаду динара па дођите да вам наместимо први пршљен и да вас наново родимо. Препородимо. Када се ми ослобођени сретнемо само се смешкамо. Можда због више ендорфина.

Брзо ће проћи век или два. Нашим потомцима са уклопљеним атласом неће бити јасно какве смо то болести ми имали. Велика браћа „брину“ о нама и надгледају нас. Ако се опамете и дозволе да имамо намештен атлас, будући историчари ће време делити на болесно и здраво човечанство.

Побољшавајући Хомо сапиенса, наука прави вештачког човека који ће нас угрозити, а то се дешава много брже него што очекујемо. Ослобођени од болести имамо шансу да опстанемо.

Ајнштајн је доказао да је време релативно.

Релативна је и будућност разних медицина. Данас се зна да источна енергетска медицина није довољна и зна се да ни западна материјална није довољна. То је укапирао и један доктор који је рођен у Индији, а у Америци учио западну медицину, па је створио још једну врсту, комбинацију источне и западне медицине. Као да их нема већ превише. Будућност ће показати да су званична и разне друге абракадабра медицине биле само лоше епизоде у покушајима нашег великог мозга да ради оно за шта није створен.

Што више медицина, ми све болеснији. А шта је са парама? Што више банака, у народу све мање новца. Немој после да буде да Ти нисам писао. Са банкарским системом је као и са здравственим, јер се заснива на превременом трошењу онога што тренутно немамо. Користе се људском слабошћу да одмах имамо оно што немамо.

Сви смо жртве егоизма савршеног бића. Отуда је код многих неверица да му тамо неки атлас није како треба, а када се коначно увери, доживи непријатно изненађење. Можеш мислити какав је то тек шок медицинским стручњацима. Па они су учили да... Ма о атласу их ништа нису учили.

Ни професори не знају, али знају да се праве да знају.

Пре неки дан је амерички стручњак доказао да у нашој слини има антисептика и да је можемо користити у лечењу. Сетио се, а деца већ хиљадама година инстинктивно слано слатко мљацкају. У природном лечењу мокраћа се вековима користила за оздрављање. Уринотерапија доказано помаже и у лечењу неких врста канцера. Чак је и маст из ушију лековита, због тога што у себи садржи природне антисептике. Тачно приповедаху Тарабићи. Лек је у нама.

Двадести век је својом хемијском хиперактивношћу загадио станишта. Деди није јасно којом брзином загадише земљу. „Кад сам био дете и мало се расечем, само попишам и узмем прашине, па набацим. Готово. Као руком однето.“ Набаци данас детету прашину. Отроваћеш га.

Где нестадоше срећна времена? Могу ли се вратити? Све је релативно. Све иде у круг.

Ко има намештен атлас, не може се разболети и да хоће. Само понеки грип, који лакше прође.

БАБА ДЕВОЈКА

Била ми на третману једна бакица, пардон, госпођа од осамдесет година. Чула је да намештање првог пршљена помаже код... Завршим третман и објасним јој какве реакције може да очекује. После пет дана зове ме и каже да не осећа побољшања.

Полако госпођо. Осетићете. Један деда је осетио после два месеца. Штап о који се ослањао поклонио је свом другару, а боље да му је рекао за атлас. Индустрија штапова биће у проблему. Ма нека праве штапове за пецање, биће у потражњи.

Прича о намештању атласа се још увек не шири брзином коју заслужује и са којом би свима било много боље. Људска себичност нема граница. Само да је мени добро. Већина и прича, али их гледају у чуду. Ипак, бабина доља је осетљиво место и чекају потврду медицине. Разумем обичан свет, али ћуте и лекари, који су добили намештен атлас. Један ми рече: „Нама је боље, али зашто причаш другима?“ Какав је он „хуманиста“?

Доктори још не схватају: **БОЛЕСТ ЈЕ УМАЊЕНА СПОСОБНОСТ ПОТПУНЕ РЕГЕНЕРАЦИЈЕ И ФУНКЦИЈЕ ОРГАНА ЗБОГ ИЗМЕШТЕНОГ АТЛАСА.**

Када неки орган пропада и вегетира, енергија се троши на његово одржавање, па је нема довољно за остале функционалне органе, а тада и они почињу да пропадају.

Деведесет одсто хроничних болести не би требало да постоји, а постоје само зато што је атлас измештен. Када ме питају како знам да је баш толико, одговорим да је и више. Уосталом, нека истраже код људи са намештеним атласом, па нека упореде стање пре и после. Зар је битно да ли је 87% или 92%. Нека је и пола излечења, па доста. Сва остала лечења немају ни пола успешности.

Некада дрогирање није било масовна појава. Људи су се ошамућивали травком побрљавком или алкохолом и „терали на природно“. Потреба за ублажавањем потешкоћа је одувек постојала. На тај начин би се враћали у блажено исконско стање какво је било пре неколико десетина хиљада година. Прадавно је атлас био на месту, па је човек био здравији. Морамо понекад бити „весели“ и заборавити на муку, па макар то било вештачки и краткотрајно.

Деца све раније почињу да се дрогирају. Са намештеним атласом болести зависности нестају, јер нема тегоба нити потребе за „вештачким“, привременим ослобађањем.

Док читаш ова писма, можда покатак помислиш да се удаљавам од теме. Мислим да се не удаљавам, јер је све повезано. Све је то саставни део живота.

На пример, савремена индустријска производња хране. Има је у изобиљу, али је пуна штетних материја. Разлог више да наместиш атлас и омогућиш телу да се лакше носи с таквом „храном“.

У мом граду Чачку живи седамдесет хиљада становника. Седам хиљада је веома болесно, а седам стотина њих је у последњих годину дана добило намештен атлас и ослобођено од болести. Још није смањена гужва у чекаоницама, али ће бити када буде још више намештених.

Шта ће преостати од разних медицина? Када се из медицина избаце бизнис и трговина, остаће права медицина: бактериологија, вирусологија, хирургија, физиотерапија и ортопедија. И поред јачег имунитета са атласом на правом месту, добродошла је помоћ фармације за нека излечења. Хирургија је најстарија грана медицине. Ми смо материјална бића и тело се неком несрећом може повредити, па неко мора да нас „прикрпи“. Физиотерапеути могу убрзати враћање кичме после корекције положаја атласа. Кост се може сломити, па ће ортопеди помоћи у процесу лечења.

Шта нам остаје да, након намештања, великим мозгом помогнемо малом? Вода, сребрна вода, јонизована вода, ватрена вода у народу познатија као ракија, запер... „Мени дај једну ракију, другару пиво, а за малог сок.“ Може али, молим вас, пијте воду. Ни чај није вода. Само нам вода покреће процесе у организму. Само нас она пере и споља и изнутра. Управо слушам на радију: „Зубе је најбоље прати искључиво водом.“ Погледај на интернету изузетна дејства сребрне и јонизоване воде. Ракију познајеш, а када си већ на нету учукај Z A P P E R. То је Тесла изумео лечење фреквенцијом – тако се уништава вишак паразита, бактерија и вируса у нама.

Шимперлијева вибрација и Теслина фреквенција омогућавају чуда.

Сада може од бабе девојка. Не баш девојка од двадесет година, а може баба-девојка. Девојке, не чекајте тридесете за рађање деце. Због властитог здравља је најбоље да прво дете родите најкасније до двадесет треће године.

ОДМАХ ДИРАТИ (STATIM TANGERE)

Подсетник за докторе који су заборавили живи србски језик. Struma tangere (врат дирати). Dare tangere (дати дирати). Necessaria tangere (потребно је дирати). Bene tangere (добро је дирати). Pro vita tangere (за живот дирати).

Пре 24. века Хипократ није замислио овакву данашњу медицину. Двадести век је то помрсио, а овај век ће размрсити. Пред зору је најмрачније, али свиће нови дан. Време је за буђење, јер је дошло време атласа. Најзад, али није прекасно.

Ваља прочитати ову књижицу и ако немаш и ако имаш намештен атлас. Понеки ова писма читају по два-три пута. Подвлаче, размишљају, премишљају... Не мозгајте превише. После два-три месеца са уклопљеним атласом све ће се „уклопити“. Људи нам на третман долазе намрштени, а одлазе размрштени. Свима се веће мало размакну, а очи се појаве. Усне су претходно спале, а после у смешку подигнуте. У наредним месецима се и све остало подиже, а лице делује одморније. Тело је затегнуто, а релаксирано. Ко је имао упално обољење тетива (tendinitis) више га нема.

Родитељи својој деци омогућавају све најбоље. Не постоји, нити ће постојати боље него да нам бебе донесу, а децу доведу на третман. У данашња времена деца се све раније дрогирају. Предухитрите их. Биће вам неупоредиво боље него да вам крадуцају паре за „бело“ да би им било „шарено“. Када им је атлас на месту видеће свет у правим бојама. И родитељима и деци живот ће поново имати смисла. Будуће генерације ће наше генерације сматрати „зомбираним“.

О намештању атласа предајем по Србији, а људи ме у чуду слушају. Никада нису чули за то. Чиним све што је у мојој моћи да намештање атласа што пре буде свима познато. Ако не знаш да нешто постоји, то не значи да не постоји. У овом тренутку Ти постављам питање – који је то тренутак када нешто постаје општепознато?

Моји напори полако дају резултате. Сигурно није трла баба лан да јој прође дан, јер видим да болесни оздрављају, и то ми даје крила да истрајем. Биће лако када сви сазнају, али сада је тешко.

Многи многе одговарају: „Нећеш ваљда допустити да ти сломе врат?“ Петоро намештених Ти каже да је потпуно безопасно, ипак довољна је само једна „птица грактаница“ да Те одговори. Све зависи ко и одакле посматра. Ми Чачани пут за Краљево називамо пут за Краљево, а тај исти пут Краљевчани називају пут за Чачак. Информације и дезинформације стижу и прстижу једна другу. Који је прави пут? Где је излаз из безизлаза тамног вилајета?

Страх је свеprisутан. У тачној дози страх је потребан, али која је тачна доза? Забрањено ово, забрањено оно, забрањено и лево и десно, забрањено и пушење и гушење... Демократе нас убеђују да смо све слободнији, а слободе је све мање. Не гушите друге својим страховима. Ако их одговорите од третмана они ће се беспотребно мучити још неколико месеци, а када коначно добију намештен атлас, љутиће се на вас што нису раније оздравили.

Сећаш ли се оног зекоње са почетка књиге? Можда један од милион људи има лепорифобију (страх од зечева), а требало би да свих седам милијарди има страх због измештеног атласа.

Неки имају страх од лекара, а други имају страх ако не оду код лекара. Страх од намештања атласа је логичан, јер немамо очи на леђима. Једна девојка одмах после третмана okreће главу много више уназад, а периферним видом први пут у животу види иза леђа и каже свом момку „Од сада ми више не можеш радити иза леђа. Сад видим где зека пије воду.“

Потребна је права и умерена доза свега у животу. Чак ни са водом не можеш претеривати, а камоли с ракијштином. Не туширај се сваки дан, јер је штетно за Твоју кожу. Коначно су почели да бебе не купају у породицишту, а младе мамице саветују да их тек понекад купају.

Не претеруј ни са чим, па ни са страхом. Не слушај ни Страхину ни Бојана. Не прерачунавај се и не премишљај шта ја добијам, него шта Ти добијаш. Ја губим око сат времена свог живота поправљајући тебе, а Ти добијаш нови бољи живот и како време пролази све више схваташ да су паре којима плаћаш третман у ствари ситне.

ОДМАХ УЖИВАЈ.

НЕМА ПОРОЗЕ НИ ПАТИЈЕ

Таблете калцијума поспешују остеопорозу. Можеш јести по кило камена дневно, али не помаже кад не функционише систем регенерације костију. Срећом, мало је мученика остеопатије, који пате од потпуно окоштале кичме или врата. Много је више оних који се муче због делимичне укочености. Порозност костију и превише тврде материје у хрскавицама узроковане су немогућношћу мозга да успостави прави проток материја кроз наше тело.

Много малих контролисаних револуција омогућава успешну еволуцију. Вибрација је скуп малих контролисаних удараца. Намештање атласа је обична механичка ствар. Како год, али вибрацијом свакоме уклопимо атлас тамо где никада није био, а где је требало да се налази од формирања.

Толико пута чујеш: „Све је то теби из главе.“ Подругују се или се не подругују? Ко ће знати? Наравно, мисле на мозак, али није из главе него са дна главе, па и памет пати од измештеног првог пршљена.

Све у нама је тесно повезано. Не омекшавају само наше кости и не стврдњавају се само хрскавице. Паћени мозак не гради ваљано ни мека ткива, па ни функционисање система живота у нама. На пример, месечни циклус код жена.

Срећом, медицина је констатовала и описала предменструални синдром, иначе никада не бисмо схватили зашто је већина жена „шашава“ бар по неколико дана сваког месеца. Наука је отишла и даље. Доказала је да и мушкарци два-три пута годишње имају блажи облик ПМС-а.

Па када мушкарци имају брадавице, што не би имали и ПМС. Уосталом, док се формирамо у материци сваки плод прво има клиторис. Ретко се деси поклапање њеног и његовог ПМС-а. Баја ни не зна када му тај синдром растура мозак, али види да је неколико дана у кући „луда кућа“.

Има и лепих клетви: „Дабогда ти кућа певала“; „Дабогда те мајка у здрављу поживела“... Намештен атлас је темељ на којем нема разградње костију, па нема ни разградње куће.

И мужеви су „погођени“ проблемима жена, а како је тек дамама. Нередовне, обилне, болне и какве све менструације женама загорчавају живот. Кориговањем положаја атласа месечни циклус се за неколико месеци коригује. Па када се због намештања женама враћају материце, ништа лакше него да им се циклус нормализује. С временом нестају и упале јајника. Свима милина. Коначно мир у кући, а тада може и пуна кућа деце. Има ли ишта боље?

Шта би било да није било уклапања атласа? Било би расклапања бракова. То би било, а можда бисте размишљали да ли сте мање полуживи или више полумртви. Једна госпођа са годину дана намештеним атласом каже „Очарана сам способношћу организма да се сам регенерише!“ ПМС је учирио, па је бољи организам за бољи оргазам. Ако добијете близанце, ћеркицу и синчину, кум им може наденути имена Здравка и Здравко. После годину дана стиже још један син. Могу ли ја да будем кум? АТЛАСКО. Чаробно име, а може и за ћерку, АТЛАСКА.

Човек је по својој природи незадовољан тренутним стањем. Жеља за бољим је увек присутна. „Раније ми је било необично када немам болове, а сада ми је са намештеним атласом непријатно ако имам мале болове.“ Размисли где би Ти било здравље да није било третмана. Ево, одмах Ти је боље.

Многи ме питају: „Да ли је могуће да се при ударцима у главу атлас сам смести на место?“ Одговарам – немогуће. У тим незгодама први пршљен се репозиционира на друго место. Тачно је да престају дотадашње болести, али крећу неке друге, у зависности од тога шта је од тада стиснуто у „чвору живота“. Намештање атласа је, као превенција, неопходно свакоме. Што пре, то боље. Сви се возимо колима, а ђаво не дрема. Атлас се може ишчашити, па ето тетраплегије. Ако је шта горе од смрти, то је тетраплегија.

Нормално је да за своје паре купујеш шта Ти хоћеш. Време је за нову обућу и бираш ону која је баш лагана и мека. Данас мека обућа, а за десетак година меке кости. Само Ти изволи бирај. Живот је покрет. Тврди ударци петом о тло активирају стварање нове коштане масе. Нормално је да за своје паре купујеш и здравље. Нема боље инвестиције, нити ће икада бити, него да купиш само један третман намештања атласа за цео живот. За бољи живот.

Са атласом на месту нема порозног ни паћеничког живота.

...људског рода је **АТЕРОСКЛЕРОЗА**. Само ова једна болест је убила више људи него све остале болести, природне катастрофе и неприродни ратови. Скоро сваки други човек не умире од пуцања из пушака или топова, већ због пуцања крвних судова.

Најчешће страдају артерије које доводе крв у мишић срца (инфаркт), а мање страдају артерије у мозгу (мождани удари). Због чега се то догађа и може ли се „склопити мир“ са највећим непријатељем човечанства?

Постоји много фактора који доводе до слабљења крвних судова. Узрок свих тих фактора је лоша, недовољна регенерација читавог организма, наравно и артерија. Унутрашња страна крвних судова треба да буде глатка, али лошом регенерацијом на појединим местима постаје порозна. Та порозност омогућава таложење наслага разних нечистоћа, а убедљиво најгори је калцијум. Због тога је смањен проток крви и подиже се притисак, а ткива вапе за крвљу. Висок крвни притисак може довести до пуцања артерија и оправдан је огроман страх од високог притиска.

У нашем телу је све међузависно. Артерија не сме да пукне, а притисак крви се подиже. Како решити ову неједначину? Отклонити узрок лоше регенерације артерија. Како? Намештањем првог пршљена омогућава се мозгу да боље руководи процесом регенерације организма и артерија. Након третмана артерије се регенеришу и како време пролази све су мањи изгледи да може доћи до њиховог пуцања. У „чвору живота“ се ослобађа центар за циркулацију и зато се крвни судови чисте. За неколико месеци притисак пада и више вам неће требати лекови за висок притисак.

Зашто је ћелавост већином мушки проблем? Мушкарцима је атлас више измештен, па им је лошија саморегенерација косе. Зашто многи мушкарци пате од импотенције? У „чвору живота“ пршљен притиска центар за циркулацију. Намештен атлас је савршена природна вијагра.

После третмана боља циркулација смањује или потпуно отклања реуме. Такође елиминише и највећег непријатеља, којег се ми Срби страшно плашимо, а то је чувена **ПРОМАЈА**.

На третман нам долазе и здрави људи. Схватају да им је атлас формиран на погрешном месту још док су били у материци, па превентивно долазе како би избегли могућност додатног измештања и да предупреду болести.

Али, већина дође због два или три здравствена проблема. У следећих годину дана, током процеса самоизлечења, ти проблеми нестају, али се догађају и разна друга, неочекивана побољшања. На пример: коса се мање масти и мање опада, мање је перути, мањи су подочњаци, мање је бубуљица по лицу и телу, нема крварења из носа, нема парадентозе, зуби се мање кваре, боље је варење хране, и тако даље низ тело, све до смањивања чукљева.

С временом, после третмана материја од које се састоји наше тело постаје све боља, па и наша душа постаје растерећена, лепршава, расположена, ведрата...

Наш организам има невероватну и неописиву моћ самоизлечења. У сваком трену у нама се догађају милиони малих борби између здравља и болести, али нешто нам окончава те битке на штету здравља. Измештен атлас је двоструко штеточина. Прво – умањује могућност самоизлечења, а онда друго – проузрокује болести које наши рођаци из рода сисара немају.

Не знам да ли је мучнина током вожње болест или тегоба, али знам да су многи спречени да уживају у путовањима. После корекције атласа можете без мучнине путовати. Неки чак и не повежу нестајање тегоба са намештањем атласа, али нека. Важно је да су ослобођени мука које су их спутавале.

Поново наглашавам – од третмана почиње процес нестајања тегоба и болести. У том процесу су реакције и болови у пролазном облику и у функцији су оздрављања. Наша свесност из великог мозга не разуме те процесе и многи помисле да им третман није помогао, ама неки се уплаше да им нешто није погоршано. **ПОЛАКО. СТРПЉИВО**. Када после неколико месеци здравље победи, све дође на своје.

Уколико би се решила само атеросклероза, људи би живели четрдесет година дуже. Могу се направити клиничке студије на људима који су добили намештен први пршљен.

Само вас молим да на резултате не чекамо следећих четрдесет година. Бре, поцркасмо.

З Г Л О Б, В Е З А, С П О Ј

Важно је све именовати правим именом, које осликава право стање. Већина људи имају име које им приличи. Код људског рода није такав случај са атлантоокципиталним зглобом. Тај наш зглоб једва да се може назвати зглобом. Код наших рођака из рода сисара контактна површина лобање и атласа је неупоредиво већа.

Зглоб је веза која спаја две кости, што им омогућава покретљивост у одређеним правцима.

Код наше врсте су лобања и атлас међусобно минимално помични. Па како онда тачно именовати оно што у ствари и није зглоб? Боље име за контакт лобање и атласа би могло да буде – атланто-окципитални спој.

Еволуција је као река која пробија нови ток. Тај ток је углавном бољи од претходног, ипак и он има неку оштру окуку која се са протоком воде и времена исправља. Трансформација зглоба је била неминовна и неопходна због усправног става. Поправљање нашег атлантоокципиталног зглоба тече споро, па лигаменти који повезују лобању и атлас нису у стању да приликом физичких траума спрече проклизавање атласа.

Сви остали пршљенови у кичми су међусобно повезани флексибилним дисковима. Код других сисара кичма је у хоризонталном положају и дискови имају само функцију повезивања пршљенова. Због усправног положаја, наши дискови имају додатни задатак да ублаже притисак на пршљенове приликом ходања. Мало је коме познато да смо ујутру виши, а увече нижи. У зависности од висине, разлика је, у просеку, око 1,5 центиметар. Током дана дискови губе воду, а ноћу се она враћа.

Измештеност првог пршљена криви кичму у разним правцима. Дискови су неравномерно оптерећени, па када се са тиме претера, долази до ситуације да исцури желатинаста маса из диска. Када та маса исцури изван диска, то је још и подношљиво, али ако исцури ка кичменој мождини, човек постаје инвалид због тога што она гњечи кичмену мождину и сигнали из мозга не пролазе даље.

За сада нам чак и спавање измешта атлас. Око осамдесет одсто људи спава на десној страни. Јастук је измишљотина која нам током спавања гура главу улево. То онемогућава тачну и потпуну регенерацију контактних хрскавичавих површина у вези лобање и првог пршљена. Неколико дана после третмана многи замене јастук тањим или га потпуно избаце, јер им је лакше без њега.

Свиња нам је један од најближих рођака из рода сисара. Нико не зна зашто свиње већином спавају на десној страни, али се зна да је нама десна страна тела мало тежа од леве. Вероватно је то разлог што већина спава на десној страни. Још док смо у материци, десна страна нам је тежа. Фетус већином спава и десном страном спонтано претеже наниже, па материца гура главицу улево и унапред. Нажалост, ево још једног разлога зашто нам се атлас свима формира минимално накренут на десну страну и уназад.

Одрастамо, и уживамо у животу, ипак све веће измештање овог кључног пршљена смањује нам радост живљења и постепено доводи до патњи. Већина човечанства има заокренут атлас – скоро увек на левој страни према вилици, а на десној од вилице. У том случају рамена су заокренута супротно од атласа, а карлица као и атлас. Због тога се кичма увија, па пршљенови врше додатна пригњечења нерава. Живот постаје „климав“, а здравље се расипа на све стране.

Наш занат је да те процесе преусмеримо у бољем смеру. Ако људско тело упоредимо са рајс-фершлусом, који се спаја од потиљка до стопала, ми наместимо прва два зупца у потиљку, а с временом се све само од себе „зашнира“.

Многи након шездесете не могу да подигну руке увис. Предузимају разне терапије и лечења, али ништа не помаже. После намештања атласа руке се подижу, и то тако трајно остаје. Паркинсонова болест у око деведесет одсто случајева почиње у левој руци. Сигнали из десног малог мозга командују мишићима на левој страни тела. Лева рука се тресе зато што измештен атлас наизменично пропушта сигнале. Када сигнал пролази, рука мирује, а када га нема, рука пада. После третмана подрхтавање престаје. Некоме брже, а некоме спорије.

Ако схваташ да Ти најважнији З Г Л О Б у телу није добро поВЕЗАН дођи да га СПОЈимо, јер немаш времена да то препустиш спорој еволуцији.

СВЕ У ЈЕДНОМ

Енглези би рекли – All in one, а Амери би то још више скратили – All in 1.

Све у једном је недостижан идеал, и непотребан идеал. Не постоји злато које је апсолутно хемијски чисто, а нечистоће га баш оплеменејују. Слично је и са дијамантима. Хемијске нечистоће их чине јединственим и подижу им вредност.

Све у једном је недостижан, немогућ идеал и у здравству. Ни намештање атласа није све у једном, али је најближе том идеалу. Отклањањем највећег узрока болести, нашем организму се омогућава да сам себе излечи, да се доведе Д О Н А Ј Б О Љ Е Г М О Г У Ћ Е Г.

Било би идеално да у нашим мозговима нема ниједног атома гвожђа, због тога што сигнали путују електронско-хемијским путем. Нажалост, измештен атлас ремети проток крви која у себи има гвожђа што се таложи и ремети простирање сигнала у мозгу. Вишак гвожђа прави мањак здравља. После третмана крвни путеви се чисте, а здравље поправља.

Због лоше саморегенерације организма, болести нам крећу још из пелена, а исказују се после педесетих. У једној секунди би требало да се створи око четрдесет хиљада нових ћелија. То би било идеално, али у реалности није тако. Ако се у једној секунди не створи десетак нових ћелија, с протоком времена се не формирају сва потребна ткива, па органи оболевају.

Чули сте пошалицу: Које је боје млеко? Беле. Које је боје фрижидер? Беле. Шта пије крава? Већина одговара – млеко. Наравно да крава не пије млеко, већ воду. Нису „луде краве“. Нажалост, нас су генерацијама наливали млеком и тако хранили бактерије и паразите у нама, а оне су нас храниле отровима које излучују из себе. Ми јесмо сисари, али зна се до када се доји.

У првој деценији трећег миленијума упорно нас обасипају информацијама о повезаности исхране и здравља. Часописи о здрављу се претварају у кулинарске књиге. Нуде нам рецепте који ће нас оздравити, а састојци су: индијски орах, аспарагус, кактус, комбуха, жен-шен, алге, од птице млеко...

Баш егзотично, а било би идеално када би нам све то смућкали у једну дражеју за прогутати, и тако, сваки дан исто. Ма, не би имало дражи!

Толика опседнутост исхраном је непотребна, јер нам храна омогућава само пет посто енергије. Већина енергије коју добијамо од хране иде на пробаву те исте хране. Много више енергије добијамо из ваздуха и воде, а највише од С У Н Ц А. Ипак, морамо јести, јер се нове ћелије не могу створити из енергије. Једимо, али не претерујмо. Вишак сала је непотребан терет који носимо.

Гојазни су болеснији од оних који су потаман.

Потаман су они који имају мали вишак сала. Када смо болесни, немамо апетит, како се енергија не би трошила на варење. Тада се енергија за самооздрављење повлачи из масних резерви. Све је то природа добро осмислила, а наша алаовост помрсила. Није Д Е Б Е Л О, П А З Д Р А В О.

Ипак, преждеравање није основни разлог гојазности. Продужена мождина је наш први мозак, који је еволутивно настао пре малог и великог мозга. Називају га још и вегетативни или аутономни мозак. Из њега се контролише варење хране. Измештен атлас на њега врши непрекидан притисак, па стога не ради тачно и ремети пробаву хране.

Годину дана после намештања атласа многи изгубе непотребни вишак сала и килограма, зато је то савршена природна дијета.

Већини људи разна лечења и терапије углавном помажу и у прво време им је боље, али касније се враћају појачане тегобе. Након намештања атласа је другачије. Код болесних се у процесу самоизлечења у првим месецима јављају реакције, па затим постају трајно здравији.

Госпођа Мица је годинама на врху леђа имала отеклину за коју је мислила да је вишак сала. Многе жене то имају, а мушкарци немају. Женама груди мењају статику тела, па им се рамена повлаче уназад. Ипак, када им је атлас измештен уназад, глава пада унапред. Последица тога је да седми пршљен испод атласа искочи мало уназад и ствара непрекидни упални процес. Годину дана после третмана тај пршљен се враћа и „јастуче“ нестаје. Мица је срећна, и када су јој после неколико месеци нестали и остали проблеми, рекла је: „Здравље долази миц по миц.“

Сви би желели све у једном и одједном. Стрпљиво. Угледајте се на Мицу.

ХВАЛА ДО НЕБА

Ако имате среће да сте здрави и да немате болове који трају месецима и годинама, нећете разумети ово писмо захвалности. Док болови трају дали бисте све на свету само да престану и ишли бисте на крај света тражећи помоћ и спас.

Ех, камо среће да сам бар пре десет година знао за намештање атласа. Ишао бих на коленима до Швајцарске да скинем беду са грбаче. На другом делу третмана, поред реакција које сам имао, дописах – ХВАЛА ДО НЕБА.

Мука се брзо заборавља, јер је добро здравље нормално људско стање. Заборавност и захвалност су људске особине, ипак неки не забораве да нам се захвале што смо их ослободили мука.

Ево неких искустава:

„Прва ноћ после намештања атласа била је дуго очекивани благослов; Изгледа нестварно; Свакоме бих препоручила; Апсолутно сјајно и фантастично; Нисам више хронично уморан; Толико сам лекова попила и ништа, а сада је супер; Поклоних себи највреднији поклон; Ово ми је најбоље у животу до сада, а ништа боље ни убудуће не може да ми се деси; Другарице ми кажу да боље изгледам; Ово ми је најбоља инвестиција у животу; Нисам знала да је могуће да оволико окрећем главу и сада ми је вожња у рикверц и паркирање лакше; Дуго сам тражила трајно решење и, хвала Богу, нашла сам га; Двадесет година вртоглавице и главобоље, а сада их нема. Хвала вам пуно; Нема више јутарњег уходавања, одмах имам пуно енергије и тако је цео дан; Фантастично се осећам, све похвале; Пуно лакши живот; Све је истина што су ми причали о намештању; Свашта сам покушала и коначно пронашла праву ствар; Пре третмана нисам могла ни ходати ни лежати, па је требало је да оперишем кичму, али сад не морам захваљујући златним рукама које су ме спасле...”

Наравно, сви треба да се захвалимо Ренеу Шимперлију. Мајка је родитељ, а отац правитељ. Ја живим и уживам у новом животу и осећам дубоку захвалност према Ренеу, кога сматрам својим препородитељем.

Мени је први пршљен наместио Владимир Томљеновић. Третману је присуствовао и његов отац, а Владимир ми је шапнуо: „Ја брже радим од ћаће.“ Болело је, али је трајало тек пет минута. Тада га нисам волео, али волећу га до краја живота. Хвала ти, СПАСИОЧЕ МОЈ.

Специјалну захвалност у своје име и у име осам хиљада ослобођених људи са Балкана дугујем ВЛАДУ ТОМЉЕНОВИЋУ.

Владо је у последњих четрдесет година широм света трагао за најбољим што је нудила алтернативна медицина. Од Европе, преко Америке, Кине и Индије, открио је и изучио разне методе лечења и применио их на хиљадама људи широм света. У Америци је постао доктор натурологије. За своје здравље је користио само најквалитетније, али је и поред тога бивао све болеснији.

Попут Ренеа, и Владо је увидео да му болести долазе због измештеног атласа. На њему је примењено више од хиљаду третмана и неколико метода намештања атласа, али му је здравље бивало све лошије. Пре пет година живот му је спасао Шимперлијев метод и сада је здрав као младић.

Кажем – Владо, учитељу мој, ХВАЛА ТИ, а он ме и тада учи: „Величина ученика надилази учитеља, и то је прогрес.“ Извини, учитељу, за моје сузе радоснице, али плакати од среће има ли веће.

Хвала на подршци и др Кати Сарваш Лекић, која је напустила лекарску праксу и постала атлас-проф. Коначно стварно лечи болесне и веома је срећна због тога.

Хвала људима са Балкана који су у ствари написали ову књигу, а мени омогућили срећу да све то објединим.

Захваљујем Ренеу Шимперлију за моје здравље. Бескрајно хвала у име садашњег и будућег човечанства. (Он је увек био склон да, из своје дубоке скромности, каже: „Ма, ништа.“)

ТО ЊЕГОВО НИШТА НАМА ЈЕ СВЕ.

СРЕЋАН НОВИ АТЛАС

Шта ли урадише они белосветски научници? Пронађоше ли Божију честицу? Ма само да и нас не раставе на саставне делове. Играјући се новог Бога, могу доћи на сулуду идеју да нас наново саставе, али овога пута како њима одговара. Обазриво, нељуди, један је Творац.

Дрскости усправљања и приближавања небесима већ је плаћена превисока цена. Милијарде људи су неколико десетина хиљада година живели у мукама. Коначно, са намештеним атласом можемо с поносом држати главу усправно. Рене нам успешно састави главу са телом, па сада можемо носити свемир на глави. Срећом, пре него што би нас „они“ разгласили.

Можда Ти тако не изгледа, ипак у овим писмима водим рачуна да не скренем у мутне воде претпоставки. Све тврдње могу да одбраним пред примаријусима. Допусти ми да само овде употребим једну претпоставку која траје хиљадама година, још од Хомера. Ни он није био сигуран, али је записао оно што је и за њега била далека прошлост и мит. Цивилизација Атлантиде је можда потонула стога што су Атласа издала нејака плећа. Прихватањем намештања атласа имамо могућност да наша цивилизација „Атластиде“ успешно опстане.

Писма сам Ти писао у последњих четрдесет дана и ноћи. Да је било могуће да их пишем пре четрдесет година, не знам како би их оценила моја наставница српскохрватског језика.

Надам се да ће будућност нашу schweizarsko-hrvatsko-србску сарадњу оценити са 5+.

Владо ми прича: „Све сам пробао. Источно лечење није довољно, тек ни западно лечење није довољно. Балкан је у средини.“ Сређина је златна. Ма, преправићемо атласе и географске карте, па превући Швајцарску на Балкан. Ионако ми Рене својим менталитетом више личи на нашег Д Р А Г А Ч Е В Џ А него на Š V A J C A R C A. Када сам га одвео на врх планине Јелице био је радостан као да је ту рођен и пожелео је да купи неки брежуљак. Први пут је чуо звук србске трубе, али је уживао више од нас.

Коначно, на прелазу из другог у трећи миленијум сан постаје јава, па болест постаје здравље. Можда ће у будућности двехиљадиту годину преправити у нулту. Срећно нам ново доба.

Намештањем атласа најзад је размршен „Гордијев чвор живота“.

Чвор, чвориште, раскрсница, сужење... Сужење је до Ренеовог открића било додатно сужено измештеним атласом. Сада сви путеви нервних импулса и течности живота (крв, лимфа, ликвор, пљувачка, секрет...) могу тећи слободно. Ваздух непригушено улази и излази из нас. Материја од које смо састављени више није од лошег материјала.

Ево, нешто сам покушао да Ти напишем, али не постоје речи у језику да опишу величанственост свега овога. Можда да покушам на кинеском. Пардон, мандаринском:

禾亮芒
乃且仁
与並曼

Шта ли учуках? Да нечим не увредим ове наше Кинезе...

У сласт пишем ова писма и надам се да их Ти у сласт читаш. Опрости ми на шали и извини ако нешто није по Твом укусу, јер – колико људи, толико ћуди. Још се није родио ко је свима угодан.

Можда сам био мало личнији, али писмо је интимна форма, па може.

За Нову годину ономе ко има намештен атлас честитај – СРЕЋАН НОВИ АТЛАС. Можеш му пожелети пуно среће, љубави, пара, да се ожени, јер здравље већ има. Онима који немају атлас на правом месту, пожели да га што пре добију, па ће им и остало лакше доћи.

Копирање, фотокопирање и умножавање ових писама је ДОЗВОЉЕНО и пожељно. Сестро или брате, уложи 30 мин. и 300 дин. за копирање, па поклони болесном. Биће Ти захвалан.

П. С. Знам да си у журби, али ако стигнеш, напиши и Ти мени које писмо.
ПРЕПОРОД, Предраг Ђорђевић, Цара Душана 82А, 21.000 Нови Сад.
Ако Те мрзи да пишеш, позови ме или пошаљи поруку на број 061 615 30 55.
Може и мејл на preporod001@gmail.com

Тачка и три тачке... Има још два писма. ➔

САВЕТИ (НЕ)ЛЕКАРА

Ја немам медицинско образовање. Један сам од вас који су жртве неуспеха било којег покушаја лечења. Нажалост, увек је кроз историју постојала трговина људима, али трговина органима није. Трговину децом бар покушавају да спрече, а шта је са трговином органима? Она је у процвату. Још кад би трансплантација била успешна купци, ипак, не би жалили огромне своте новца. Живот се продужи неку годину док и нови орган не пропадне, а нико вам неће рећи да је од измештеног атласа и ваш орган пропао. Није да неће, него чак ни доктори не знају прави узрок лоше функције органа и разлоге обољења.

Моју спознају процеса болести и лечења покренуло је схватање да ми разне врсте медицина не помажу. После тридесет година упорног размишљања и уз кључну помоћ Ренеовог открића, коначно сам схватио механизме болести, али што је још важније – и механизме оздрављања. У својој педесет трећој години уписаху се у школу за физиотерапеуте. Ако завршим, бићу и даље нелекар. Не уписујем се због неверних Тома, већ желим да још боље проучим креацију људског организма, која је због измештеног атласа веома осетљива.

Из позиције нелекара осмислио сам неке ствари, које ће свима користити. Ово што ћете у наставку читати заснива се на нашем егоизму савреног бића, нашој лењости и подилажењу себи. Због тог подилажења и погрешног „знања“ сви живимо погрешно. Опростите што вас исправљам, али нема ко други. Неће ни лекари, јер ни они не знају. Њихове професоре су учили професори који мисле да знају. Сви би могли колико-толико успорити долазак болести, али чак и они који би због искривљене кичме морали да раде вежбе, не вежбају.

Нећу вам трошити време које немате и зато се савети који следе заснивају баш на томе да вас поправљају док спавате или се одмарате од убитачног убрзаног живота. Људско тело се највише лечи и регенерише током спавања, па вам зато и дајем савете који ће вам помоћи док спавате. Сто милиона година кичма се код наших претходника налазила у хоризонталном положају, а нама је само милион и по година у вертикалном положају.

Наша кичма треба да има свој правилан облик не само због естетике, већ и због статике тела. Првенствено је потребно због протока информација из мозга до сваке ћелије и обрнуто.

Да кренем од јастука.

Сисари већином њушку спусте на тло и тако спавају. Ми бисмо се у том положају угушили. Бебе воле да спавају потрбушке, али тако измештају атлас. Спавање на боку или леђима је до ових писама било неминовност. Можда први на свету износим предлог да душек има одговарајућу рупу у коју можемо удобно сместити лице. Пробао сам и одушевио се тим природним положајем тела током спавања.

Свако од нас неколико сати у току дана седи у удобној фотељи или се излежава на каучу гледајући ТВ. Смештамо се и покушавамо да нађемо добар положај у којем одмарамо уморно тело. Сви траже тај положај и мислим да га до сада нису пронашли, а ево који је најудобнији и уједно најбољи за кичму. Лежи на леђа, да глава благо пада преко ивице кревета. Јастук стави испод потколеница. У том положају систем циркулације се релаксира од вертикалног или седећег положаја тела у току дана. Вене лакше враћају крв и тада је срце мање оптерећено. Мозак је највећи потрошач кисеоника и сада ће га имати довољно. А кичма је тако опуштена и биће у оптималном положају. Добро је, али се питаш како из тог положаја можеш гледати телевизију...

Лако, јер су сада телевизори и монитори пљоснати, што нам омогућава да их причврстимо за плафон. Треба их поставити мало уназад, не само због могућности пада на нас, већ највише због тог да би се вратни део кичме одмарао у исконском положају. Тако се могу играти видео игрице и сурфовати по интернету.

Столица није најлошији изум. Хиљадама година се седело на нечему што није имало наслон. Подилазећи себи прихватили смо најлошији изум, а то је наслон столице. Због кичме наслон треба пребацивати напред и на њега наслањати лактове.

Види на крају писама моје невеште цртеже.

У Њујорку су 1910. год. коњи вукли шта би им закачили. Брзина саобраћаја је била 15 км/ч. У Њујорку се 2010. год. возе најбољи аутомобили, ма просечна брзина саобраћаја је 15 км/ч. Ипак, постоји мала разлика. Коњски измет се осећао, али су се домаћице сналазиле и ђубриле цвеће, па је и мирисало. Данас Њујорк нити смрди нити мирише, али то што се „не осећа“ трује плућа.

Један од најбољих изума је бицикл. Једино ми није јасно зашто нам дизајнери ломе кичму тиме што гидон постављају ниже од седишта. Мало ли је којечега што нам неправилно савија тело. Кажу тако се брже вози и ножни мишићи се правилно оптерећују. Човече, па нисмо на тркама, јер већина људи вози бицикл да би стигли из тачке А у тачку Б. Штета што у Пекингу сјахаше са бицикла када је већ раван као тепсија. Часком Пекинг постаде Њујорк па и гори, јер месецима од смога не виде сунца ни месеца. Наравно да је рекреативна возња одлична, јер нас симетрично активира и формира. Избегавајте асиметричне спортове. Они нам још више криве већ превише искривљено тело. Искористите погодан тренутак за одлазак у природу и током лета више пливајте. Прсно пливање је најкорисније из разлога враћања главе и врата у исконски положај.

Најбољи, а уједно и најприступачнији рекреативни спорт је брзо ходање. Идеално је сваки дан пешачити један километар. Током ходања карлицу истурите напред, јер се тако кичма поставља правилно.

Када смо већ код ходања (или стајања), ево још корисних савета. Сва обућа, па и кућне папуче треба да имају одговарајуће потпетице према висини тела. Особа висока метар и шездесет треба да носи потпетице од 2. цм. Ко је висок око метар и осамдесет, потпетице треба да су око 3. цм. За баш високе – 4. цм. То изгледа естетски нелогично, али је вашој кичми савршено логично. У следеће две-три године промените свој „возни парк“ на одговарајућу висину. Све док фабрике ципела не почну да раде у корист вашег здравља, снађите се сами. Купите улошке неопходне дебљине и ставите под пету, па у шетњу.

Савет младићима. Девојке воле истакнуте трбушне мишиће. Па Ти сваки дан урадиш по сто трбушњака, а мишићи никако да се затегну, јер радиш погрешно. Мораш вежбати леђне мишиће – након неколико месеци стомак ће бити затегнут.

Савет старијима од осамнаест година. Ујутру, како отвориш очи, дрмни гутљај или два добре домаће ракије (ма свака је добра), па ће и циркулација бити боља. Током дана цугај два литра воде и мало је задржи у устима. Тако ћеш да опереш уста, која су најнечистији део нашег организма.

Тесла нам подари струју. Хвала му. Још када би нам неко гасио светло у једанаест сати увече. У Њујорку је 1962. године нестало струје на три дана. Била је то светска вест. После девет месеци светска вест је била – у Њујорку је наталитет нагло скочио три пута. Нема љубави без помрчине. Нема сна без мрака. Писао сам Ти о изузетној важности спавања. Ма, не навијај звоно за буђење. Желим Ти лепе снове, ал' не прекидај спавање нагло. Процеси излечења и регенерације имају своје трајање. Најмањи мозак ће Те пробудити тачно у време које организму одговара.

Увече, пред спавање, угаси најшаренију лажу – телевизор, и читај нешто двадесетак минута. Видећеш како ће Те то опустити и успавати. Књигу стави испред, а рукама поткочи главу, па ће сутрадан глава поносно стајати. Гуцни сребрне воде да ти прочисти тело.

Желим Ти лепршаве снове. Можеш послушати савете, а и не мораш. Ма, бар покушај, па ујутру крени у квалитетнији живот. Саветима нема краја, али је писму крај.

П. С. П.о.С.вета

Мог оца Кристифора сам из шале, по драгачевски, ословљавао са „шћале“.

Писма посвећујем тројици синова – Владиславу, Филипу и Матији. Воли вас ваш шћале.

Ху. Прво издање писама се баш чита и фотокопира по Србији, и због тога имам већу трему и одговорност него када сам Ти пре писао. Ова додатна четири писма другог издања ће још више новим спознајама потврдити претходна. Лако је после рата бити генерал. Хвала Ренеу Шимперлију за победу над највећим проблемом човечанства. Ипак, по мом мишљењу, ево сплета еволутивних околности које су довеле до патње човечанства.

Пре милион и по година Хомо еректус се уздигао и усправљен пркосио гравитацији, са положајем тела у којем нико пре није ишао. Стабилност усправног хода је загонетка коју је он први решио.

Хомо еректусу је било лакше да не падне налево или надесно, јер то ноге спречавају. Теже је одржавати равнотежу напред-назад. Грудни кош је био истурен, а претешка задњица је вукла уназад и због тога се еволутивно смањивала тежина гузе. Тад је величина и тежина грудног коша постала проблем, јер су груди претезале напред и тело изводиле из равнотеже. Једино решење је било **СПЉОШТЕН ГРУДНИ КОШ**, и због тога смо једина врста сисара са таквим грудима. То је условило да срце одлучи на коју ће страну да куца. И одлучило је – здесна налево. Ту је почетак проблема због којег и данас патимо. После милион и по година моји тата и мама су водили љубав и направили ме. Супер, али у 35. дану мог настанка, када сам био велики неколико центиметара, срце се формирало и почело да куца. Док се развијамо у материци срце нам откуцајима измешта све органе и кости са савршеног анатомског места. Рађамо се са минималним измештањима, али **ФАТАЛНО НЕТАЧНИ**.

Пре двадесетак година откривено је да се већина нас рађа са сколиозом удесно и с минимално подигнутом десном страном карлице. Када нам срце измешта највећу кост, како ли је тек малецком атласу?

Срце нам својим откуцајима витопери кичму, укошава карлицу, помера грудну кост улево, али и измешта атлас. Укривљена кичма и накошена карлица јесу проблем, али измештен атлас је хиљадама пута већи проблем. Својим кључним положајем у нама, атлас је та разделница која одређује да ли ћемо живети мање или више болесни.

Док безбрижно „ронимо“ у плодовој водици, наша „главица“ је трећина тела. Баш због те величине у односу на тело, она својом тежином задржава статичност, а срце преко вратних пршљенова гура атлас, који у зглобу с лобањом заузима измештен положај. Због тога је накривљен десно надолу, а лево нагоре. Пре рођења свима нам је такав положај атласа. При рађању бабице окрећу главу да би лакше изашла рамена, па се неке атлас још више измести. Током живота атлас се због удараца у главу или горњи део тела више измешта, па постајемо брже и више болесни. Ко има среће да кроз живот не звекне главом, живи здравије и дуже. Премда, и таквима се у старости први пршљен сам од себе измешта, па су све болеснији. Када се атлас измести **ДЕСЕТ И ДЕО МИЛИМЕТРА**, стиже нова потешкоћа или болест. Код десетак одсто популације атлас је супротно накривљен. Ти људи имају другачије болести од већине, јер су им пригњечени други нервни центри у продуженој моздини.

Раније сам писао о четири основна измештања атласа: измештеност у страну, накренутост, заокренутост и измештеност уназад. Свако има своју комбинацију та четири основна измештања и од тога свако има своју комбинацију болести. Ипак, око осамдесет одсто људи има сличне комбинације и редослед појављивања болести, јер им је први пршљен слично измештен.

Ево, април је, и грануло је сунце. Старији су „извели“ штапове у шетњу. Примећујем да око 90 одсто њих носи штап у десној руци. Питам ортопеда да ли је и он то приметио и шта о томе каже његов занат. Одговара да не зна и чуди се о чему размишљам. Извини што ти се мешам у посао, али код већине људи примећујем следеће: Десни проблеми – десна вертебрала је тања од леве; прво се тањи хрскавица у десном колелу; сколиоза кичме удесно; десне дискус херније; отежано дисање на десну ноздрву; десне трбушне киле су чешће... Леви проблеми – лева каротида се прва запуши; лева рука почиње прва да се тресе; кичма у лумбалном делу налево; деведесет одсто ишијалгија у левој нози... И још десетине лево-десних проблема у нашем асиметричном и укривљеном телу. Ништа нам се не налази на савршеном анатомском месту. Наши проблеми почињу са првим откуцајима срца и на крају живота срце најчешће прво страда. Сваки трећи човек умире од инфаркта. Извињавам се и осталим лекарима што им се, као **ЛАИК**, мешам у посао.

Свакоме је његова мука највећа, али после третмана свима пада камен са срца. Срце је симбол љубави. Ми спасавамо људе из срца, а не из главе.

МУЖ ЈЕ ГЛАВА,

А ЖЕНА ВРАТ. У последњих стотинак хиљада година мушкарци и жене су имали различиту расподелу послова. Мушкарци су били задужени за заштиту и набављање хране, а жене да подижу и хране децу. Због тога су мушкарчине крупније од женица, и све би било добро када мушкарцима крупноћа не би стварала проблем. Док се синчина развија у материци, атлас му се више измешта него ћеркици, због тога што му је глава већа, а срце јаче. Долазак на овај свет више му измешта атлас него слабијем полу, јер је крупнији па му пролазак кроз порођајни канал више помера нежни атлас. Током живота брату се атлас више измешта, па је болеснији и живи седам година краће од сестре. Ко је у ствари слабији пол? У будућности ће проблем самог порођаја бити још већи, јер нам се глава увећава, а карлица код жена смањује. Данашњим генерацијама тај проблем се решава тако што се током порођаја темене кости преклапају, па фонтанела сраста у првој години.

Различита подела послова довела је до разлика не само у стасу, него и у менталним способностима. Мушкарци су обављали простије послове, што није тражило много паметовања. Мушкарцима је слабије повезана лева и десна страна мозга, а женама боље раде обе половине. Прошле године су објављени резултати истраживања, који доказују да су жене у просеку шеснаест пута ментално способније. Мало ли је? Ево женама мало менталне гимнастике – горе горе горе горе. Са намештеним атласом и боље прокрвљеном главом је боље боље боље и све боље. Просечан мозак за менталне активности троши шест одсто капацитета. Имам утисак да нама са намештеним атласом ради са десет одсто. Мало ли је? Истраживање са децом од три године показало је да им после третмана „кефала“ боље раде. Мала деца не фолирају. Није шија, него врат. После третмана није кривошија, већ правошија.

Лако је после битке паметовати. Захваљујући Шимперлијевом открићу, сада знам узрок разних болести и размишљам о механизмима њиховог настајања. На пример, мигрене. Схватио сам зашто је то већином женска патња. Већа мождана активност код жена захтева већу потрошњу горива, а када им је атлас заокренут, онда нема довољног дотока крви у мозак. Жене су паметније од нас, али плаћају велику цену – неподношљивим главобољама.

Нагон за продужењем врсте „нагони“ мушкарца да прави децу, а њу боли глава. Страшно. Проблем. Најгоре је што њу стварно боли, али њега не боли, па тражи женску која мање троши мозак. На почетку живота смо упишанко и упишуља, па момчић и девојчурак, па момак и девојка, па вереник и вереница, па муж и жена, па брат и сестра и на крају сестра и сестра.

Муж је глава, а жена врат. Жене могу шеснаест пута брже да укапирају шта се добија када је атлас на месту, јер им боље раде вијуге. Молим жене да прве схвате бољитке које сви добијамо намештањем атласа и упуте мужеве на третман. Смањиће се број удовица.

Правци простирања мушке и женске енергије су супротни. Спајањем оба пола енергија кружи како треба. Не можемо једно без другог, јер смо цели само када смо удвојени. Са намештеним атласом муж вам неће постати брат, а ни сестра. Испуњавање вас својом мушком енергијом. За своје и његово добро окрените му главу према нама који намештамо атлас. Ма, умете ви да завртите мужу мозак у правом смеру. Ништа лакше. Дуже ћемо вам трајати, мазити вас и пазити.

Људи моји, не чекајте да вас неко упуту да спасавате своје здравље. Такав упут (још увек) нећете добити од лекара. Они нам доводе своју децу и родитеље, али не причају даље. Ипак, понеки лекар, који има намештен атлас шаље нам људе на третман.

Ми, који другима намештамо атлас, док шетамо улицом око себе виђамо болесне и осећамо личну патњу, јер знамо да имамо решење за њихове проблеме. Сваки минут када наш апарат не ради један људски живот остаје у проблему. И сам осећам ту муку, али сам се мало смирио када сам чуо да је потребно најмање двадесет година да нешто постане део медицине. Не чекајте да краљица Елизабета каже да сви станете у ред. Боље данас пре времена, него за неколико година преко реда. Неће вам помоћи 200. грама кафе и флаша вискија. Било некада, а сада је 200. евра.

Недовољан проток крви кроз мозак узрокује да он не ради правилно. Команде жлездама су збркане и оне погрешно луче хормоне. Тестостерон и естроген су погрешно дозирани, па долази до збрке полова. Гледајући девојке и младиће отпозади, све је теже одредити да ли је она или он. После третмана жене ће поново вртети сукњом и знаће се ко је у кући глава, а ко врат.

ХРОНИЧНИ МУК

Пре два месеца послао сам ова писма на педесет адреса. Упућена су уредницима штампаних и електронских медија, који се баве здрављем. Знаш ко ми је одговорио? Н И К О. Штета, јер су новинари после пилота стресом најугроженији и због својих професионалних болести краће живе, а у писмима лепо пише да са уклопљеним атласом нема стреса. Папир трпи све, ипак ова писма нису новинарска „патка“. Нека. Једном ће укапирати. Можда оног дана када чују на CNN-у.

Ок. Схватио сам зашто је са друге стране мук. Да би нешто објавили, ваља им мало тутнути у коверту, па чак и када се ради о највећем открићу. Е, ја им нећу тутнути.

Медији су „страва“. Близанци, бато и сека, са четири године су гледали у „шарену кутију“ и видели неке чике како скачу у базен на главу. Деца ко деца, имитирају оно што виде, па се пењу на кревет и скачу на тепих. Играју се и уживају, али проблем је што је испод тепиха паркет. Глава није тиква, а паркет није вода. Сада имају по 34. године. Већ тридесет година су све болеснији. Откад намештам атлас прегледао сам две хиљаде људи, а њихов је био највише измештен. Када боље размислим, добро је што мала деца не умеју да читају новине. Родитељи, донесите нам своје бебе да им наместимо пршљен. ТВ програми су сваки дан све шаренији, а деца не капирају, али копирају. После намештања атлас остаје на бољем месту, па таман скакали на паркет.

Не знам кога сам ја у четвртој години копирао, али се сећам како у осмој години мало играм фудбала и сав задихан, уморан и презнојен изађем са терена да не сметам будућим шампионима. Гледам своје вршњаке како још два сата јуре за лоптом. Размишљам шта је са мном. Видим да неко добије ударац ногом у главу, а голман главом звекну о стативу и прошири го. Сви у смех. Ма ништа страшно. Померио је само један милиметар. Шта, стативу или атлас? У шестом основне неки мангуп из осмог три стеже ми „крагну“. Све сам звезде видео усред дана. У седмом разреду почеше ми проблеми са синусима и главобоље. Мој другар је био добар џудиста, а од тридесете је некако шантав. Од четрдесете крену му мултипла склероза. Рано бре. Чудо је чудо. Тесла је имао план како да у здрављу поживи сто четрдесет година. Можда би и доживео сто двадесет, да га ни-су ударила кола док се шетао. Вероватно му је померени атлас осујетио план и после четири године је умро. Штета. Могао је још нешто изумети.

Има још неколико живих људи рођених на крају деветнаестог века. Зову их људи из три века. У будућности ће због намештеног атласа таквих бити на милионе. Ма, не морамо живети у три века. Доста је и осамдесет година, али здравих осамдесет.

У детињству сам имао алергије и још се сећам забринутог лица моје мајке. Алергије су опасне. Годину и по дана од корекције положаја атласа крену ми копривњача по телу. Усне су ми отекле и грло је почело да се стеже, а била је поноћ. Одем до хитне помоћи и лекар ме пита које болести имам, како би знао који лек сме да ми препише. Ја размишљам и кажем да немам ниједну болест. Педесет три године сам чекао да тако нешто изговорим. Лекар преписа лек против алергије. Страх за сопствени живот је огроман. Где сада да умрем због могућег гушења, када сам тек прездравио. Одох до апотеке, и поред тога што сам противник лекова, које сам у последњих двадесет година максимално избегавао. Можда због тога што су родитељи сваки час трчали у апотеку и кљукали ме. Лек ми поможе. Хвала пуно. Нисам искључив, јер понеки лек стварно помаже.

Гледам пре неки дан на РТС-у један лекар искрено каже да су сви лекови штетни. Прилично се слажем, ипак ме изненади када рече да су и витамини штетни. Већину витамина уносимо храном, а понеки се и стварају у нама. Ко пије витамине дуже од годину дана уништава механизам само-производње витамина. Наш народ се разуме у све, па и у лекове. Нема се времена да се иде код лекара, а и гужва је. У гужви може да се нахвата још нека болештина. Ближа је апотека. Гледамо у полице. Дај ово. Дај оно. Сами себи одређујемо лечење и терапију. Ваљда ће нешто и помоћи. Тешко. Хроничне болести су као и они новинари. Никако не реагују. Разна лечења праве нам мага-рећу услугу. По намештању атласа хроничне болести не трају дуго.

У Европској унији су строги прописи, али од сто лекова провуку се три лажна.

Како ли је тек нама? Чик погоди који је прави лек. Време борбе са симптомима је прошло. Са атласом на правом месту нема више нежељених ефеката, већ само жељених. Да сам искрени влас-ник апотеке, назвао бих је У З А Л У Д Н А Н А Д А. Аман, апотеке ничу на сваком ћошку, а банке поред њих, јер нада последња умире.

Новинари ћуте о нестајању хроничних болести после намештања атласа.

Докле и зашто нам МУК ПРОДУЖАВА МУКУ?

И би светлост, и би дан. И би Г Е Н. Све живо је смртно, све осим гена. Од када је створена дезоксирибонуклеинска киселина и од када је почела да ствара гене, у ланцу преносилаца живота једино је то бесмртно. Само ген нема генерације, јер се клонира. Ген има једну генерацију која постоји од када и до када буде живог света. Ћелије од којих се састојимо су само чамци којима се гени непрекидно возе прелазећи из чамца у чамац. Из родитељских чамаца у њихову децу, и тако редом и изнова, из генерације у генерацију живог света. Ланац Д Н К је највећи молекул у природи и док буде природе биће и њега. Мало је чудно, али не поседујемо ми Г Е Н него он нас. Ипак, за време нашег живота уживајмо у томе што смо тај чамац који превози то Божије чудо и љускајмо се на таласима плаве планете.

Регенерација је још једно од силних Божијих чуда.

Невероватна самоизлечења након намештања атласа у себи немају ни чуда ни тајни, јер се после третмана бољом комуникацијом и бољом проточношћу свега у нама омогућава и боља регенерација, па болести брже одлазе него што су долазиле.

Губитак коштане масе (остеопороза) и окоштавање (остеопатија) настају од превише калцијума у организму.

Има нешто што је код мушкараца боље него код жена. Физичка активност је окидач за развој нових коштаних ћелија. Енергични мушки кораци (трупкање ногама) активирају процес настајања тих ћелија. Од физичке активности са почетка двадесетог века остао је само један проценат на крају века и због тога наше прабабе нису ни знале за остеопорозу. После намештања атласа мушкарци, а нарочито жене, треба да буду активнији првих неколико година, да би регенерација костију текла брже. Мужа под руку, поводац у другу руку и мало прошећај пса, а успут више ћути. Уживај у шетњи, па ће и пас уживати. Немој му звочати: „Пази, бара, не лај, не гледај ону кучку, не тамо, ајде овамо.“ Зна он добро где иде и где те води, и поред тога што му ради само пола мозга. Он је твој избор, јер даме бирају, а ми уживамо.

Контактне хрскавичаве површине у зглобу атласа и лобање не регенеришу се довољно и у старости је измештање првог пршљена све веће, па нагњечење продужене мождине ствара све више болести. На пример, настајање рака. Када се лошом регенерацијом претера са одумирањем неког ткива, организам не постиже да га избаци напоље, јер не постоји новостворено ткиво које би могло да га одстрани. То место почиње да „трули“, а организам се брани на тај начин што око трулежи ствара опну, да би „то“ држао одвојено од остатка тела. Ипак, и суседно ткиво због даљег процеса лоше регенерације пропада, па рак у ствари не расте изнутра већ се новостворена трулеж лепи на већ постојећу. Ствара се нова опна око свега тога, али тај поступак самоодбране има свој крај. Где има трулежи, има и гљивица, које се множе и умножавају проблем, па стиже превремени крај живота. Можда је та болест тако названа због тога што рак иде корак напред, па два корака уназад. Пре намештања атласа у нама траје дегенерација, а после боља регенерација. Једино атлас и други пршљен имају доживотно одличну регенерацију, без губитка коштане масе, зато што је то најважније место у телу. Због је тога могуће и најстаријима намештати атлас.

Сви желимо да оздравимо преко ноћи, али процеси регенерације имају своје трајање. Године и деценије се нижу, па постајемо све болеснији, али од намештања првог пршљена здравље се уздиже. Ипак, код болеснијих постоје реакције, јер је кривуља падања па поновног уздизања здравља као оштра кривина. Возачи знају да је у кривини помало мука. Поремећен центар за равнотежу нас је изводио физички и психички из равнотеже, а сада када сте скинули „беду“ са врата, будите стрпљиви и мало се придржите, јер је иза кривине увек правина.

Атлас је као локомотива, јер када локомотива исклизне из шина, повлачи све вагоне у амбис. Већина људи који нам долазе на третман, сете се да су имали пад или ударац у главу неколико месеци пре почетка здравствених проблема. Због неповезивања тих удараца и почетка болести, проблеми са додатно измештеним атласом су измакли „будном оку“ медицине и остали тако дуго и тако добро скривени. Пошто је атлас мањи од локомотиве, ко би повезао његово исклизнуће са болестима. Поремећена веза главе и тела осликава се на поремећеном човечанству.

Намештање атласа нам враћа центар за равнотежу у равнотежу. Вратићемо се на прави пут када већина човечанства буде „исправљена“.

Годину дана нако другог издања, ево и наставка за треће издање. Када сам почео да пишем ова писма, жеља ми је била да их буде што мање, да дебљина књиге не одбије од читања, а самим тим и од схватања о чему се ради. Ипак, захваљујући снази намештања атласа, ова књига је нашла место у главама и срцима људи, који је са уживањем читају и даље препоручују својим најдражима. То ме охрабрује да наставим са писмима, а било би штета да још годину дана мог практиковања намештања атласа и стечених искустава не поделим са вама.

Први, и можда последњи пут у животу нешто пишем. Ношен усхићењем што помажем у постизању најпречег у животу сваког бића, а то је здравље, изгледа да ћу објавити и четврто допуњено издање. Књига се сама пише и вероватно ће бити завршена када бар десетина човечанства добије намештен атлас. То ће бити језичак на ваги, који ће превагнути да и остали схвате и стану у ред како би били у реду са својим здрављем.

Немам намеру да пишем роман или књигу из медицине. Не разумем се у стилове писања и само желим да вам објасним потребу о намештању атласа. Извињавам се малобројнима, који имају замерке да је књига једноставна и превише „рурална“. Намештање атласа је једноставано, али су резултати грандиозни, па због тога не могу компликовано писати о томе. Овим „простим“ стилем писања браним право и мање образованих да разумеју и добију боље здравље, а „прост“ народ, неоптерећен погрешним образовањем, лакше схвата и прихвата потребу да добије намештен први пршљен.

Када би се они малобројни „компликовани“ опустили у читању ових писама, видели би да и за њих има много реченица или пасуса који ће им отворити очи. Ипак, многи седе на очима, ушима и дипломама, па им не допире до свести. Постоји изрека – СЕДЕ НА СВОЈИМ БОЛЕСТИМА.

Већ петнаест месеци представљам овај метод широм Србије. На тим предавањима сам од старијих људи чуо много народних предања и често бих се запитао ко коме предаје, односно даје. Неко рече да народ зна све, а један човек не зна ништа.

Захвалан сам „сељацима“, ветеринарима и лекарима опште медицине, од којих сам много научио. Желим да и вама предам оно што се „некада давно“ (до пре педесетак година) у народу знало, а што је савремени начин живота негде успут затурио, или нам је „неко“ то намерно потурио.

У детињству сам био срећан што растем као „модерно“ градско дете. Родитељи су ме често водили код рођака на село. Приликом поздрављања они би ме ухватили за главу и одигли од земље. То ми није било нормално, јер смо се у граду руковали или љубили. Због тога сам избегавао да идем на село. Са данашњом памећу жао ми је што нисам одрастао на селу, јер би ме старији чешће дизали у ваздух, па би тако и мој атлас задржавали на бољем месту. Када дете падне, некада би га „заостали“ људи прво ухватили за главу и подигли увис. Тако би му исправили врат и кичму. Ни обичај да се на рођендан вуче за уши није био случајан, а данас је „застарео“.

Модерна наука потврђује праисконски обичај да се приликом сађења биљака семе опљуне. То на први поглед изгледа као бајање, ипак би људи кроз пљувачку у биљку пренели сопствене гене и једући те плодове бивали су здравији. То је заиста природно генетски модификована храна.

Модерна наука може да потврди и заборављени лек у првој јутарњој пљувачки. Некада су људи пљувачком сами себи отклањали брадавице и липоме (поткожне израслине). У пљувачки има лимфе, која је лек. Наука би могла то да докаже, али то није у интересу модерног бизниса.

Док се заљубљени љубе, размењују пљувачку, и тако једни друге лече. Са флуором (који је доказано канцероген) мирише нам из уста, ама није чудо што смо све болеснији, јер четкица и каладонт кваре зубе. Довољно је једном седмично прстом и содом бикарбоном истрљати зубе, а најбоље је да деци наместимо атлас. Зуби им се неће кварити, а неколико хиљаде евра у будућности неће отићи зубарима. Пре свега ће своју децу сачувати од неподношљивих зубобоља.

Сеоски или градски начин? Савременим квариоцима србског језика ова реченица је сама по себи „аут“ (out). Ево, ако вам је овако драже и разумљивије – рурални, или урбани стил (style)? Само ми није јасно зашто у развијеним земљама најбогатији живе на селу. Можда је периферија та помирљива златна средина. Рурално, или урбаном? Природно, или вештачко? Изгледа као да нема назад, али мораћемо назад у природно. Пластика, бетон и асфалт нису јестиви.

Помиримо прошлост и садашњост због здравије будућности. Баш СЕЉАЧКИ URBANO.

ЧИСТОЋА ЈЕ ПОЛА ЗДРАВЉА,

А НЕЧИСТОЋА ДРУГА ПОЛОВИНА.

Деветнаести век је под микроскопом открио бактерије. То откриће је уплашило човечанство, па је изазвало претерану стерилност двадесетог века. Крајности покрећу супротности и, уколико су ти прелази пребрзи, ломи се где је најтање, а здравље је баш крхко.

У протеклих двеста хиљада година људи су се купали ако би баш морали да пређу на другу обалу реке. А данас мајке сваки дан купају децу, и што их више трљају, проблеми с нежном деčјом кожом постају све већи.

У нашем организму се у сваком тренутку дешава на милионе ситних борби између здравља и болести. Механизам одбране нашег здравља усавршавао се стотинама хиљада година и јачао нам имунитет. Ако наглом стерилизацијом у само неколико генерација онемогућимо тај механизам да природно функционише, он ће се улењити.

Механизам имунитета је као сваки механизам – ако се не употребљава, брзо се поквари, и није чудо што данашња деца имају толико болести. Хиљаде препарата и апарата наше станове упорно стерилишу, а ми све болеснији. Куће нам блистају, али производећи те „стерилизаторе“, загадисмо атмосферу и земљу. Наше станиште није стан, већ цео свет. Потомци ће нас проклињати чистећи ђубре двадесетог века у следећа три века.

Идеал је права мера и златна средина, али у протеклих сто година је било превише крајности, које у следећем веку морамо ублажити, или има да нас нема. Господаримо овом планетом и немамо природних непријатеља осим нас самих.

Морамо се вратити природном начину живота. То не значи да се вратимо огњишу крај којег су се наше прабабе и њихова деца димили. И хоминини су се димили. Археолози су открили ложиште старо милион година. Дим нам је у крви. Кисеоник омогућава живот, али нас полако оксидише и та рђа онемогућава да живимо „предуго“. Мало угљен-диоксида је добро.

Наравно, немогуће је да се вратимо ложењу ватре у модерним пећинама, али је могуће да се вратимо неколико корака уназад, старим, провереним стварима. На пример – шеталицама, и ту се враћам на тему ових писама. Заборависмо шта је шеталица. То је старински дубак.

Модерни пластични дубак даје слободу покрета првим корацима модерне деце, али та се претерана слобода плаћа пикирањем на главу и измештањем атласа. Деци омогућимо да лакше проходају, али ће због измештеног атласа цео живот стајати на климавим ногама. Када је атлас измештен у раном узрасту, немојте се чудити ако дете има равне табане и Х (икс) или О ноге. Провешћете сате и године водећи дете код ортопеда и физиотерапеута да му исправе ноге, а оне никако да се исправе.

Многа деца осећају муку у потиљку, и када су „нервозни“, гурају главом у зид. Родитељи их воде код деčјег психолога, али нема лека. Додатно измештен атлас је оно што деца интуитивно осећају, а ни родитељи ни лекари не знају шта их мучи.

Шимперли је пронашао начин како да се намести атлас, али родитељи се не усуђују ни свој потиљак да нам повере, а камоли бебин нежни врат. Не чекајте да будући закони пропишу да је намештање атласа обавезно за бебе у деветом месецу. Можда ће до тада проћи и двадесет година, а ваш наследник ће се беспотребно мучити са болестима. Одлучите се за најбоље вашем детету, па потом може испадати из погрешно дизајнираних дубака и задобити неку чворугу на глави, али први пршљен више не може тако лако да измести.

Атлас се измешта много пута током живота. Веома ретко се деси да се неке постави у мало повољнији положај, па човеку „необјашњиво“ нестаје већина тегоба. Каткад се и у медицинским установама догађа да „проклиза“: при порођају, када жени гурају главу унапред; приликом лапароскопских прегледа кроз једњак; приликом вађења зуба; у току операција са тоталном анестезијом, ако непажљиво премештају тело, и тако нам операцијом реше неки проблем, али додатно измештеним атласом узрокују друге проблеме. Нож (скалпел) не лечи.

Не претерујте са медицином и хигијеном.
Мало прљавштине је у ствари корисно.

ЗАГРЉАЈ ЈЕ ЛЕКОВИТ

Човек се после операције буди из анестезије, па упита: „Докторе како је прошла операција?“, а овај одговара: „Нисам ја доктор. Ја сам Свети Петар.“

Мали број људи има среће и памети да током живота сачува своје тело од физичких траума и измештања атласа.

Зашто смо после педесете године из године у годину све болеснији? Ово питање изгледа сувишно, јер сви знају одговор – зато што смо стари. Ја кажем да није због тога, и ево због чега смо све болеснији. Неравномерна регенерација контактних хрскавичавих површина на атласу и на лобањи измештају први пршљен, па у зависности од тога шта је у кичменој мождини пригњечено, у организму почињу проблеми. После педесете године здравље је се све лошије зато што је све веће **САМО ИЗМЕСТАЊЕ АТЛАСА**.

Ипак, понеко је дуговечан. У селу поред Ужица једна бака поживе деведесет година. Деца су јој редовно доносила лекове. Она им се захваљивала и тражила још оног плавог лека, јер јој је од њега много боље. Када је умрла, њени наследници распремише кућу и окућницу. У шупи пронађоше расушено буре до пола испуњено неотвореним лековима. Бака је уместо лекова умерено пила жуту течност, познатију као ракија.

Неким се у шестој деценији по кожи појављују старачке пеге, али им то не смета. У тим годинама лепота им више није битна, али не ради се ту о лепоти, већ о здрављу. Неколико година после корекције положаја атласа пеге се смањују, јер се јетра боље регенерише.

Када год наместили атлас, већ сте много закаснили. Ипак, никад није прекасно.

Од тренутка намештања првог пршљена престају лоши процеси и почиње незаустављива саморегулација организма. Тај се процес може успорити једино претераним коришћењем лекова, јер ће хемија збуњивати мозак и ствараће лажну слику о здрављу. Сви причају да је лек мач са две оштрице. Једно лечи, а друго трује. Ипак, већина трчи у апотеке. Апотекари мање пију лекове од купаца, а на Теби је да размислиш и подржиш свој богомдани живот.

Након намештања атласа, у неколико првих дана организам се радује. Људи се осећају лепо и растерећено, јер је отклоњен узрок од којег су годинама патили. Али, тада почиње генерално поспремање организма, које траје неколико месеци. Током избацивања највећег ђубрета из организма, код болеснијих се тегобе повећавају. Ипак, када се то заврши, награда је много боље здравље, које омогућава да се у неколико следећих година врше ситне преправке и побољшања до најбољег могућег, у зависности од животне доби и тежине болести.

Мој нови другар Петар сакупио је леп број деценија и каже ми: „Није битно колико ћу живети, али желим да умрем здрав.“ Тачно је. Није исто – дуг живот и здрав живот.

Пре намештања атласа најлакше је лежати или седети, а најтеже стајати. Кад је атлас на месту, и стајање је лако. Усправан став је човека направио човеком.

Постоји више теорија због чега се наш прапредак усправио. Можда нас је усправио ход кроз мочваре, ипак мени најдража теорија је – **ЗАГРЉАЈ**. Горњим удовима су у наручју држали младунце, а то присно спајање је у крилу крило бебу у силуети мајке од могућих грабљивица. Тај блиски контакт и љубав према потомству уздигла нас је до достојанства људског рода.

Хладноћа двадесетог века покушала је да нас разроди, а усамљеност је највећа у развијеним земљама. У Америци свака друга пунолетна особа не живи у браку. Та крајност је пре неку годину осмислила **СВЕТСКИ ДАН ГРЉЕЊА**. Вртлози енергија у нама нису нам довољни. Кроз загрљај дајемо своју енергију и љубав, а истовремено много више добијамо. Једни другима смо лековити.

Једна од две основне Божије заповести гласи **ЉУБИ БЛИЖЊЕГ СВОГА КАО СЕБЕ САМОГ**. Ово **БЛИЖЊЕГ** схвати као најближег до Тебе, и није битно колико се познајете, јер у познатом универзуму немаш пречег рода.

Грлите се, љубите се, волите се, људи. Ту не можете претерати. Много љубави изродиће нови живот, а деце никада превише. Не делимо се, већ се умножавајмо и размножавајмо.

За просту репродукцију становништва један пар треба да има троје деце.

Рачуница је проста. Од двоје, најмање троје. $1 + 1 = 3$

УДАВ ЖИВОТА

Хиљадама година постоје хиљаде врсте лечења и сваки дан се појављују нова, а људи су све болеснији. Многи се осећају обмануто и преварено. Све је више оних који одустају од званичних и незваничних лечења. Значи, нешто ту не функционише. Шта?

Измештен атлас је непрекидни узрок скоро свих потешкоћа и обољења, и зато не вреди лечити последице у организму, него се мора отклонити узрок болести. Треба наместити атлас.

Познато је да су они који се роде са пупчаном врпцом око врата нежног здравља, али није познато зашто је то тако. Порођај кратко траје, и да је пупчаник обмотан само током порођаја, то не би било проблем, него је лоше што је он и пре рођења стајао око врата и давио је фетус. Наравно да фетус не дише док је у материци, а ни притисак није толико јак да би заустављао крв ка мозгу. Проблем је у томе што се тој деци атлас још више измешта због затезања пупчаника, „давећи“ им живот и пре и после рођења.

Док се развијамо у материци, не формира се само атлас на погрешном месту (накренут надесно, заокренут, измештен уназад), већ је пре рођења грудна кост минимално померена улево, а ту је онда и сколиоза кичме удесно, док је код већине десна страна карлице малко подигнута.

И – С В И М А И С Т О. Ови проблеми су неупоредиво мањи него што је измештеност атласа, јер је његова позиција у телу од кључног утицаја на здравље. Као што сам у претходним писмима објаснио, све је тако наопако због смера откуцаја срца и што је због увећане јетре десна страна тела фетуса мало тежа од леве.

Ипак, није код свих исто, јер увек постоје изузеци. На десет хиљада новорођене деце деси се „грешка“ при којој је распоред органа на левој и десној страни потпуно супротан од уобичајеног.

Медицина ту појаву назива – *situs inversus*. Ти људи „са грешком“ живе нормалан живот без обзира на њихову „обрнутост“, а неки проживе цео живот и не знајући да су другачији.

У будућности се може направити истраживање и утврдити да је код њих атлас пре рођења формиран супротно у односу на већину људи. Тако ће изузетак потврдити правило и моју теорију.

Понека беба држи главицу уназад и добија грчеве у врату, а неке бебе држе главу опуштenu на доле. Нека деца гурају палац под непца, а родитељи и дечији психолози мисле да се ради о потреби за дојењем. Нека деца у сну постављају главу у чудан положај.

Понеко дете, када је „нервозно“, гура челом или потиљком о зид. Наравно да не умеју да то објасне, али Т А Д Е Ц А О С Е Ћ А Ј У Д А И Х Н Е Ш Т О Д А В И. Ни родитељи ни педијатри не схватају о чему се ту тачно ради. Појединцима измештен атлас још пре рођења, или у раном детињству, дави живот. Већини људи та давлeња почињу тек у старости.

Изгледа нормално да смо у детињству болесни и да су нека деца болеснија од друге, а дечји лекари констатују да је Д Е Т Е О М Е Т Е Н О У Р А З В О Ј У. На инсистирање родитеља да им се тај појам објасни, лекари кажу да је вероватно наследно. Родитељи знају да није, и на томе се разговор обично заврши. Када и код одраслог човека не знају узрок болести, претпостављају да је наследно, или да је „протутњао неки вирус у детињству“, па је оставио последице. Крај приче. Наставак приче је да до проналаска намештања атласа медицина није знала шта је главни узрок болести.

Намештајући људима атлас, примећујем да се ствара нова врста љубави, каква до сада није постојала. Људи нас заволе више него своје најрођеније, јер смо их ослободили ропства болести. Један од њих је Млађо. Он има 76. година, а изгледа много млађе. Атлас му је био на бољој позицији него некој деци од седам година и имао је добро здравље. Ипак, неколико месеци како му је намештен атлас, одушевљен је побољшањима и сада изгледа још млађе.

Млађо читав живот чита књиге и каже да први пут у животу чита исту књигу пет пута и да су му ова писма сваки пут све „јача“. Пре четрдесет година је читао књигу „Како доживети стоту“. Колико се сећа, у тој књизи је писало да је први пршљен једино што се не регенерише и да се у старости смањује и скупља, па нам на тај начин полако дави живот. И пре четрдесет година је медицина била „моћна“, али је и тада, као и данас, правила грешке. У нама се све регенерише, па и атлас. Тачно је да се ту нешто смањује, али не смањује се атлас, већ склад отвора атласа и лобање. Због тога се гњечи кичмена мождина, што изазива још више болести у старости.

Дођите да вам исправимо ту грешку, да вам више не дави живот.

НЕНОРМАЛНО НОРМАЛНО

Отприлике осамдесет одсто људи има слично укривљено тело, а наука сматра – ако је код већине тако, онда је то нормално. Годину-две после намештања атласа тело се „ненормално“ исправило и све се „само од себе“ десило. Једино је потребно бити у усправном положају један или два сата током дана, зато што нас тада гравитација исправља.

Живот је покрет. Није нормално да здрав човек по цео дан лежи у кревету. Разболео би се када би лежао седам дана. Ако здрав човек лежи три дана у болници, разболеће се гарантовано. Зглобови воле кретање, али превише или премало покрета је лоше по њих.

Можда је ненормално што ћу у овом писму скакати с теме на тему, али...

Нормално је да војници Легије странаца убијају непријатеље, али је ненормално што већином не убијају, него пуцају у колена. И од ненормалног има ненормалније. У свом арсеналу имају једно чудно „оружје“ које личи на вадичеп. Шиљак забију непријатељу испод уха, па заокрену. Тако максимално измештају атлас. Непријатељ остаје жив, али постаје доживотна „биљка“. Монструозно.

И од монструозног има монструозније. Из развијених западноевропских полиција стижу инструкције у ниже развијене источноевропске полиције. Приликом привођења полицајци осумњиченим лицима палцем снажно гурају испод ушију, јер се тако осумњичени „имобилише“. Ако украдем векну хлеба, осудите ме на доживотну робију, али, молим вас, немојте ми изместити атлас! Боље здрав у затвору, него болестан на слободи.

Ненормално је што и дан-данас десетине хиљада учених и приучених људи другим људима измештају атлас погрешним начинима „намештања“ првог пршљена. Као предност, наводе да су јефтинији, али не кажу да раде више пута. И сваки пут ће вам атлас све више измештати у односу на лобању. „Јефтина чорба за прошће.“

Нека, хвала. После тих „метода“ људи обично дођу код нас да их наместимо. Када је атлас коначно у правом положају, више није потребан скоро никакав третман.

Господин Марфи је утврдио: „Ако нешто може да пође наопако, поћи ће наопако.“ Тај Марфијев закон је очигледан баш код измештања атласа. Већ у материци први пршљен креће где му није место и кроз читав живот се све више измешта.

Нормално је да се у седмом разреду Милош „ненормално“ удвара Милице. Само да Милица није имала кикицу и да је Милош није повукао за кикицу. После три месеца Милица је добила мигрену, па је следећих тридесет година трпела болове. Срећом, атлас јој је коначно враћен на место. После три месеца више нема мигрену и више никада је неће ни имати. Док нисам почео да намештам атлас, нисам знао да и понеко дете има мигрену. Када деци наместим атлас, од тог тренутка више немају мигрене, а код старијих је потребно још неколико месеци, док се прочисте крвни судови у глави. Мигрене спадају у ону групу потешкоћа за које доктори обично кажу: „Од тога се не умире, али се с тим умире.“ Када добијете намештен атлас, и та тврдња постаје бесмислена.

Понеко дете после третмана постане ненормално „немирно“, па се родитељи забрину да им нисмо „упропастили“ дете. Не брините. Тај несташлук је пролазан, а дешава се због тога што су деца ослобођена проблема, па се у ствари радују. За неки месец ће се смирити и биће мирнији него раније. Иначе, највише ми се свиђају дечје реакције, јер су искрене и тачне. Одмах после третмана један дечак каже тати: „Некако ми је глава ваздушаста.“

И поред тога што имам намештен атлас, ненормално је нормално што сам имао једно психолошко стање које се стручно назива „месијанско лудило“. Жеља да читаво човечанство буде спасено од болести и даље је присутна у мени, али схватам да се то мора одвијати поступно.

У пракси ми се дешавају чудне ситуације. Улази ми једна госпођа и са врата пита: „Шта је то атлас? Сестра ме је први пут у животу заклела – да дођем овде и наместим тај атлас!“ Када сам јој објаснио, схватила је сестрину жељу. Наместила је атлас и сада јој је захвална.

Нормално је да хиљадама година постоје лечења и навика да нас неко лечи, али лечења су мање или више (а углавном више) неуспешна. Ненормално је да ми не лечимо ниједну болест, а да људи ипак прездрављају. Ми не морамо ни знати за ваше болести, а оне ће с временом нестајати. То је тешко схватити. Навика је навика, нарочито када је стицана хиљадама година. Срећом, проток времена мења све, и то набоље.

Дођите да вам углавимо главу у атлас, да постанете нормално нормални.

У ЗДРАВОМ ТЕЛУ...

ЗДРАВ ЈЕ И ДУХ. У ствари је обрнуто, и кроз ово писмо ћу покушати да то објасним.

Практикујући намештање атласа примећујем да деца, а још чешће одрасли којима је атлас толико измештен да им је третман најпотребнији, избегавају да дођу. Они већ годинама или деценијама осећају болове у потиљку, па не желе да им се ту дира.

ШТЕТА, јер тако праве највећу грешку у животу. Њима је најхитније намештање.

Ако је дух у нама наша свесност која полази из мозга, онда ми је јасно због чега они којима је неопходан намештен атлас не желе третман. Њима атлас највише затвара путеве крви у мозак и због тога је њихова свесност о сопственом телу мања. Обично су ти људи успавани седативима, па је зато њихова свесност још нижа. Код њих су и страхови већи, а страх од непознатог је један од највећих. Не покушавам да будем психолог, ипак када им објасним како се масира потиљак, више немају страх. Овај третман је најбоље што ће у животу добити. Никога не наговарам да намести атлас, јер ни мене нико није наговарао.

Многи схвате суштину и увиде због чега треба да добију намештен атлас тек када прочитају ова писма. Понеко схвати за пет минута, али је више оних којима требају месеци да се одлуче.

У овим писмима сам понављао и наглашавао неке најважније ствари, с циљем бољег разумевања. Једна од тих ствари је и претерано коришћење лекова. У првом издању сам се максимално суздржавао да не отварам ту тему, али у последње време све више новинара, лекара и бивших фармацеута упозорава на штетност хемије у нама. Ујутру пијемо лекове да се расанимо, а увече да заспимо. Ко је ту луд, и како не постати луд од силне хемије?

Чак је и америчка влада објавила да просечан Американац користи три пута више лекова него што је „нормално“ и да их то још више разболева. Због тога покрећу пројекте који би требало да сведу коришћење лекова на „разумну“ меру.

Примећујем да они који после третмана и даље користе много лекова спорије прездрављају. Страх од некоришћења лекова је створио болест зависности која раније није постојала. Због тога још једном наглашавам: после третмана **МАЊЕ ЛЕКОВА**, да што пре оздравите.

На крају другог издања писама најавио сам да ћу снимити филм о намештању атласа. То сам у скромној продукцији урадио, са намером да вам и на тај начин објасним о чему се ради, па можете погледати на интернету. Баке и деке који нису вешти са компјутерима, могу замолити своје унуче да им прикажу филм, а то ће бити од користи и једнима и другима.

Ево, пред крај овог издања најављујем пројекат:

„АТЛАС – ЗДРАВИЈА СРБИЈА“

Предлажем Министарству здравља Републике Србије да се обучи сто лекара, који би при медицинским установама намештали атлас. Нама није потребна помоћ Министарства, већ је обрнуто. Србија је тренутно на последњем месту у Европи у пружању медицинских услуга, али ако Министарство схвати и прихвати овај пројекат, за свега неколико година били бисмо много боље рангирани на тој листи, а за десетак година постали би најздравија нација на свету.

Многи ме саветују да не дирам у „осиње гнездо“. Предлог пројекта ћу објавити преко медија. У случају да Министарство не прихвати овај пројекат, јавност ће бити сведок пропуштене шансе.

Моћ намештања атласа је изузетна. Коматозно стање најчешће настаје при тешким несрећама, због непрокрвљеног мозга. Моја је претпоставка да би третман много помогао онима који су у коми и да би им се свест убрзо повратила. Појава коме јесте ретка и изузетна ситуација, ипак и тим људима се мора максимално помоћи. Ово је још један од хиљаду разлога зашто је потребно да намештање атласа постане део медицине.

Људи на третман долазе својом вољом и памећу, а то им омогућава да живе здравије и дуже. Због тога произлази да – када је здрав дух, тада ће и тело бити здраво.

ЗБОГ ЗДРАВОГ ДУХА БИЋЕ И ТЕЛО ЗДРАВО.

О Б Н А В Љ А Њ Е

... Односно Р Е Ц И К Л А Ж А, за оне који „обогаћују“ матерњи језик.

У васиони има свега тачно онолико колико треба. Ни атом вишка, нити атом мањка. Једино се може непрекидно мењати облик постојања, али све остаје у стању савршене равнотеже. Исти ови природни закони важе и у нашем организму, били ми тога свесни или не.

Никоме од нас није по вољи што у свом телу има око пола килограма паразита, бактерија, вируса и Г Љ И В И Ц А. Изгледа као да им ту није место, али ништа није случајно.

Реч Ш У М А углавном подразумева биљни свет. Када гледамо шуму, не видимо њене становнике, али када уђемо у шуму, видећемо да у њој живе животиње. У шуми живи и мноштво микро-организама, који су сакривени од наших очију. Хиљаде врста паразита, бактерија, вируса и гљивица вредно обављају свој посао. Изгледа да им ту није место, али без њих не би било ни шуме. Када једно дрво проживи свој живот онда пада, а тад на посао ступају најситнији становници шуме. Ови малишани разлажу најкрупније припаднике шуме. Стабло дрвета почиње да трули и да се разлаже на основне састојке. Тај процес се не дешава сам по себи, јер бактерије почињу, а гљивице завршавају разлагање. Без овога би стабла падала једна преко других и на крају би шума умрла. Нови изданци не би угледали неопходну светлост, а ни у земљи више не би било неопходних састојака за нови живот.

Људско тело је као и шума. Ако микроскопом „уђемо“ у тело, угледаћемо његове становнике. Они тихо обављају свој посао. Док у организму све нормално функционише, и наши „паразити“ су у равнотежи са својим домаћином, ипак када дође до поремећаја, они се активирају. Гљивице су гости у нашем телу, а најчешћа гљивица је кандида.

Нормално је да ћелије имају животни век и да се замењују новостворенима. А тај процес се одвија „сам од себе“. Грађу за стварање ћелија већином добијамо уносом хране. Кад ћелија умре, не разлаже се сама од себе. Управо гљивице одрађују посао распадања и део тог „отпада“ поново се користи при стварању нових ћелија.

Када у организму настане поремећај циркулације крви и проточности материја, тад се ни процес регенерације не одвија како треба. Поједини делићи ткива више не могу да се обнове, а ни да се апсорбују или избаце из тела, јер нема новог здравог ткива које би их избацило из организма. Те делиће „нападају“ бактерије, а гљивице их на крају разлажу. Та трулеж се назива доброћудни тумор. Ако се процес лоше регенерације настави, трулеж постаје све већа и прераста у злоћудни тумор. Организам се брани стварајући опну око њега, али за све постоје крајње границе, и човек умире. Изгледа чудно, али дејство гљивица је позитивно. Скраћивањем живота скраћују се и над-људске муке оболелог.

Када човек умре, посао гљивица се ту не завршава. Тело се распада до елементарних саставних честица. У свакоме од нас је бар по неколико атома који су постојали у Аристотелу, Леонарду да Винчију, или Николи Тесли. Уз помоћ гљивица омогућава се нови живот.

Ништа није случајно. Нема вишка ни мањка. Ништа није само добро, ни само лоше. Све има своју улогу и задатак, а на нама је да то схватимо и да лакше подносимо живот.

Двадести век није баш све добро схватио. Умешали смо се где нам није место. Покушавамо да лечимо карцином, али до сада нисмо успели – или јесмо, само што то некоме не одговара.

Коме то не одговара? Наравно, К А П И Т А Л У.

Једини закон који одговара капиталу је закон профита. Газиће и преко мртвих, само да добит буде што већа. Италијански лекар Симонћини је доказао да је могуће излечити карцином обичном содом бикарбоном, али је проблем што је она јефтина. Где је ту зарада?

Када људима који имају камен у бубрегу или жучи, наместимо атлас, ти проблеми нестају. Бољи метаболизам омогућава да се камење истопи. Па када се бољим метаболизмом и камење топи, ништа лакше него да се више не стварају услови за карцином. За сада не могу тврдити да људи са намештеним атласом не могу оболети од карцинома, али је та могућност максимално умањена, што ће доказати будући научни радови. Данашњи системи здравствене заштите су прилагођени профиту. Важно је узети што већи део пензије.

Како удовољити профиту ако су људи здрави? Лако. Здрави људи имају веће потребе и већи су потрошачи од болесних.

То О Б Н А В Љ А Њ Е Ж И В О Т А свима одговара.

КО СЕ СУНЦА КРИЈЕ...

БОЉЕ ДА ГА НИЈЕ.

Надам се да ћете из ових писама нешто ново сазнати, схватити и применити. Медицински образовани људи су можда чули да ниједна врста животиња нема главобоље. Претпостављам да до сада нико није схватио зашто је то тако. Ево због чега – ми смо једина врста којој је атлас измештен, и то је узрок главобоља.

Непрокрвљена глава боли и „мозак пуца“. Многе од нас боли глава, али мало њих зна да мозак не може да боли, јер у мозгу нема рецептора за бол и због тога се операције на мозгу могу вршити без анестезије. У ствари, боле нас делови главе око мозга, али бол осећамо у мозгу. Највећи болови главе су у потиљачном делу, а и када их осећамо на неком другом месту, ти болови се већином само рефлектују из потиљка. Синусне главобоље су нешто друго.

Измештен атлас онемогућава правилну циркулацију у ситним мишићима врата и главе, а најчешћи покретачи главобоља су: нека болест, временске прилике, код жена месечни циклус, промене ваздушног притиска, нагли прелази са топлотом на хладно и обрнуто, претерана активност, умор, недовољан унос воде или комбинације ових узрочника. Када због слабе циркулације нема довољно крви у мишићима који држе главу, они почињу да боле. То нас „обара“, па смањеном активношћу омогућимо бољу циркулацију и због тога престају главобоље.

Све се ово односи и на реуматске болове код људи који пате од реума. Једина је разлика што код њих атлас гњечи центар за циркулацију у „чвору живота“, па поједини делови тела немају потребну прокрвљеност. Месец или два после намештања атласа болови се смањују или нестају. Не могу нестати одмах после третмана, јер и поред тога што смо вам „одмрсили“ чвор живота, потребно је време да се крвни путеви очисте од вишка калцијума.

Ево, прелазим на тему овог писма. С У Н Ц Е. Ово писмо пишем у јуну. Сви знамо и осећамо да смо у топлијем делу године здравији. То није случајно, јер је сунце здравље. Сунце је живот.

И би светлост, и би дан. И би живот. Да је био мрак, не би било живота.

Срећом или несрећом, живимо у временима у којима су информације свакоме приступачне. Брзина којом информације стижу је кључ успеха. Мора, или боље речено океани информација заплъускују нас са свих страна. Само, то више нису обични таласи, већ оркански. Можда сте чули за појмове „информативна магла“ и „информативни мрак“.

Тај мрак и магла неким одговарају. Они кажу да је животни век продужен. Јесте, али није колико би могао да буде. Раније је много деце и одраслих умирало због бактеријских инфекција и зато су људи у просеку живели краће. Медицина је решила паразите и бактерије, али то омогућава много дужи живот од просечних 75. година. Па због чега онда не живимо много дуже? Због тога што то Н Е К И М А не би донело зараду. Са систематским урушавањем нашег здравља почињу још док смо у материци. „Безопасни“ ултразвучни прегледи током трудноће начињу здравље будућег човека.

У Америци није дозвољен упис деце у вртић ако нису примили све 23. вакцине. Неће чекати да тај број досегне 30. и донеће закон да деца која немају уграђен чип не могу у обданиште. Остатак планете се угледа на ту „напредну“ земљу. Деца су кроз вртић већ „припремљена“ за накардни систем. Током основног „образовања“ организују посете ђака болницама и тако им стварају навику на „пријатну“ болничку атмосферу, па када се разболе једва чекају да оду у „хотел“. Тако се многа деца још у детињству одлуче да постану „хуманитарни“ здравствени радници.

Научно је доказано да су ултразвук, микроталасне пећи и сунчање у соларијуму опасни.

Девојке желе боју коже какву имају манекенке у модним часописима. Некоме се веома исплати да девојке потпуно забрађене утрчавају са сунца „које немилосрдно пржи“ и голе ускачу под „контролисане“ ултраљубичасте неонке. Медијском маглом нам замућују мозак, па је вештачко постало боље од природног. Потпуно је природно да је озонски омотач изнад Северног и Јужног пола некада тањи, а некад дебљи. Ескимима и пингвинима због тога нису ни болеснији ни здравији.

Ношење тамних наочара „против сунца“ збуњује мозак који регулише метаболизам у нама по осунчаности у току дана.

Тако нас Н Е К О већ педесет година систематски разболева, па „оздрављује“, али здравље нам је све лошије. Плаше нас сунцем. До када тако? Боље су народне пословице.

Х Е М И Ј А

Пре неколико милијарди година, гледајући из свемира, планета Земља је била црна. У океанима није било живота, па је Сунчева светлост продирала у дубине. Појавом живота у води, светлост се одбија од микроорганизама и Земљу боји у плаво. Кад су се на копну појавиле биљке, додаје се и зелена боја.

„Наша“ планета је природна хемијска лабораторија. Хоћемо ли је у будућности вештачком хемијом обојити у сиво? Ако тако буде, црно нам се пише.

Ово о чему говорим само изгледа неповезано са основном темом. Живот са намештеним атласом је темељ на којем је могуће изградити одлично здравље. Али, и нас ослобођене од већине здравствених проблема и даље нападају паразити, бактерије и вируси. Наш организам се лакше бори са њима, а ево како неке једноставне ствари могу допринети да та борба буде још успешнија.

Умерено медитеранско сунце омогућава хиљадугодишњи живот маслинама. Пре две хиљаде година је током неколико векова јединица вредности била маслиново уље. Мислим да су људи у тим временима били здравији. У овим временима се зна да је маслиново уље изузетно корисно за здравље, али шта вреди кад се та спознаја не користи, јер нам је драже и јефтиније топлотом прерађено сунцокретово уље.

Сунцокрет се окреће према сунцу и напада животном светлошћу, ипак и у то се умеша човек. Својим мешетарством, на своју штету, само кваримо богодане плодове. „Индустријска“ биљка сунцокрет је прихватљива, али када бисмо је бар користили хладно цеђену.

Савршена природна хемијска лабораторија у маслини, омогућава јој миленијумски живот. Савршена природна хемијска лабораторија је и у свакоме од нас. Олакшајмо јој рад једним гутљајем хладно цеђеног маслиновог уља. Ово уље јесте скупо, али је болест још скупља. Сваки дан по један гутљај, па ће нама бити боље, а штеточинама у нама горе.

Биљке су прве изашле на копно, а за њима и животиње. Божија башта се прошара цвећем, које својим бојама сакупља сунчеву светлост и привлачи пчеле. Оне сакупљени полен прерађују у мед који је и за нас изузетно користан, а због бољег имунитета добро је да у себе унесимо и полен.

Најбољи је свеж полен, па је корисно дружити се са неким пчеларом. Током зиме нема свежих полена, а тада нам је, због имунитета, најпотребнији. У биљној апотеци набавите полен и ујутру узмите једну кафену кашичицу. Сто пута је бољи полен него кафа која нас само дехидрира. Али баш они којима је полен најпотребнији, не смеју да га користе – због алергија. Ко има годину дана намештен атлас, нема алергија, и може да користи полен, па ће због тога бити још здравији.

Хоминини су пре милион и по година открили корист од ватре. Осветљавала им је мрак или пећину, али им је и термички припремала храну. Нису знали за постојање бактерија, већ су искључиво схватили да је печена храна безбеднија. И тако поче топлотна обрада хране. Пржење, печење или кување елиминише бактерије, али и смањује вредност хране. Најбоље је јести сирове намирнице. Стручњаци за исхрану кажу да је кухиња будућности кинеска кухиња. Кинези једу сирову храну или минимално термички обрађену, па су зато здравији од нас.

Почните дан са две чаше топле воде и до вечери попијте најмање два литра. Пре подне једите максимално, по подне и предвече минимално, а увече ни случајно, јер желудац завршава рад око шест увече. Количину хране ускладите са уздицањем и опадањем сунца. Између главних оброка може се грицкати природно зрневље. Наши далеки преци нису имали џепове нити фрижидере, него су јели оно што су пронашли, па је наш пробавни систем томе прилагођен.

Једном седмично размутите једну кашику соде бикарбоне у чаши воде и попијте. То ће вам очистити систем за варење, али и остатак организма. У летњим, а нарочито у зимским месецима, бар једном седмично попијте лимунаду. Не каже се случајно да је лимун жут као сунце.

Постоји изрека „живот на уста улази“. Тачно је, мада је још тачније да живот улази кроз очи. Сунчева светлост је покретач живота. У последње време појединци се враћају древном обичају гледања у излазеће или залазеће сунце. Светлост активира хемијске процесе у нама и стварају се витамини, али и енергија за живот.

Избегавајте индустријску храну. Хемија се разгоропадила и отровима нас полако убија.

ГДЕ ЖУРИТЕ?

Свако има свој ритам живота, а и треба да га има. Свака генерација има свој ритам, али из генерације у генерацију се живи све убрзаније. Где жури човечанство? Своем крају? Народ је смилио: „Ко је журио, није стигао“, али модерни народ не стиже да се придржава те мудрости.

Напредак омогућава лакши живот, тек народна мудрост каже: „Преко прече, наоколо ближе.“ Пре четрдесет година уђе у моду цогирање. Ми имамо способност да потрчимо, али превише трчања је штетно. Ипак, у зависности од грађе мишића, понекоме одговара помало трчања, али већини трчање оштећује хрскавице. Родитељи терају децу на спортове да би се складније развијала, али тако само изазивају супротне ефекте. Деца кроз младост истроше тела, зато им у старости стижу многе болести.

Имућни родитељи свом сину поклоне ауто да брже стигне до девојке, али момак има трему. Да ли ће се ауто свидети девојци? Трему покушава да разбије алкохолом, или са мало дрогице. Ови стимуланси замагљују представу о времену, па се њему чини да касни. У сусрет му јури ауто који вози старији господин под дејством седатива. На упутству за коришћење лека лепо пише (ситнијим словима) да се не препоручује вожња када се попије лек. Старија особа слабије види, а нема ни времена да чита. Т Р А С. За ове учеснике у саобраћају време стаје.

Живот је путовање, а циљ је крај пута. Ако желите да путујете дуже, успорите темпо живота. Ово изгледа као немогућ задатак у нашем убрзаном, „лудом“ свету.

Већина се већином угледа на већину, али већина већином греша. Прилагодите се властитом темпу живота, без обзира на то што ће вас већина сматрати лудим.

Човек није птица. Летећи кроз живот, само ћете прелетети преко живота. Успорите – да бисте даље и брже стигли. Чујте друге, али послушајте себе.

Они који немају времена, само су „протрчали“ кроз ова писма. Надам се да сте ви, који сте стигли до овог писма, понешто и добили, а највећи добитак је – намештен атлас.

Сви који имају намештен атлас кажу да је много више од свега што се може написати.

Са атласом на месту почињу преправке у целом телу, од врха косе до прстију на ногама. Жене тврде да им се неколико месеци после третмана коса мање расцветава. Комаде су прсти на ногама били укривљени, сада се исправљају. Зглобови у телу се постављају у прави положај, па се зато хрскавице мање троше.

Родитељи, доведите нам децу на третман, а после могу на спорт. Падови или ударци у главу мање ће им изместити атлас, па се и у старости могу бавити рекреативним спортовима.

Неки источњачки мудрац је записао: „Бол је сунце под којим зри нам душа.“ Мани ме бола. С намештеним атласом шетајмо боси кроз природу по сунчаном дану. То је мелем за тело и душу.

Добио сам позив од клуба пензионера да им представим намештање атласа. Неки су ме чули, а они са слабијим слухом баш и нису. Њима сам поделио ова писма, а понеко их не узме, јер ни са наочарима не могу да читају. Док сам размишљао како да и они схвате о чему се ради, оркестар засвира коло. Поједини се ухватише у коло. У неверици их посматрам и видим да су скоро сви усправљени. Ови са кифозама само их љубоморно гледају. Њима срце игра, али болови не дају оно што душа жели. Коло потраја кратко, јер су музичари искусни. Боље да стану са музиком, него да некоме стане срце.

Први пршљен се понекад измешта у чудним ситуацијама. Душан је у младости играо фолклор у Ансамблу „Коло“. Играли су игре разних народа, а у јединој од тих игара Душан је изводио фигуру окретања на глави. Стотинама пута је уживао у аплаузу и осећао се као звезда, али није знао да тако себи измешта атлас. После тридесете, здравље поче нагло да му се осипа.

Наместите атлас, па играјте до миле воље. Србско коло је савршен J O G G I N G.

По србској ношњи се лако распознаје ко је мушко, а ко женско. У фармеркама је то мало теже. У свакоме од нас има и жене и мушкарца, али понекад је ту нешто збркано. У тренутку зачећа ХУ хромозом одређује пол детета. Немам ништа против геј популације, јер због лошег дозирања тестостерона током друге године живота, осамнаест посто дечака постају „сека Персе“, а због погрешне дозе естрогена, девет посто девојчица су „мушкараче“. Будућност ће доказати моју тезу да ће атлас на добром месту смањити полну збрку.

У С П О Р И Т Е, али пожурите на намештање атласа. Путоваћете дуже и здравије.

Т И, В И, С В И

У првом и другом издању ових писама обраћао сам се Теби, а у додатку трећег издања почео сам да се обраћам Вама. То се десило спонтано, са жељом да у будућности С В И добију намештен атлас.

Нажалост, та светла будућност мораће да причека. Има много разлога због којих се намештање атласа споро распростире. Живимо у убрзаном времену и сваки час се појављују некакве новотарије. Сви смо отворени за нове спознаје, али нисмо сви спремни да их одмах применимо. Већина чека да их већина прихвати како би пошли њиховим стопама, а како то да се деси када тренутно за постојање овога зна само неколико милиона људи на свету.

Свестан сам да ова писма иду испред данашњег времена, али стварају могућност да што више људи чује за намештање атласа. Питање је шта ће бити и када чују, ако се има у виду невероватан податак да осамдесет одсто болесних не жели да се лечи! Када сам то прочитао учинило ми се да је штампарска грешка. Размишљао сам како је то могуће и схватио да јесте тако, јер ни ја од своје четрдесете године нисам желео лечења. Претходни покушаји лечења нису давали резултате, а с временом ми је бивало све горе. Та ситуација се у народу назива „ни живети, ни мрети“, или „Богу душу, а Бог је неће“.

Понеко је упоран и покушава да нађе свемогући лек, али тако само узалуд проведе старост. Један старији брачни пар ме је позвао у госте да их упознам са ефектима намештања атласа, али на сваких двадесет минута се оглашавао неки аларм. Када се трећи пут огласио, објаснили су ми да их то подсећа да узимају лекове. Тада ми је било јасно зашто нису схватили шта им причам. Поглед им је био замагљен, а мозак помућен. Одлазећи од њих осећао сам жаљење што су им се сви дани до краја живота свели на гутање лекова.

Старији господин ми рече: „Једва чекам да одем у пензију. Да се одморим, па Да умрем.“ Ама, једно су жеље, а друго тмурна стварност – када болести не дају предаха од напорног живота.

Лекар напише рецепт за неки лек, па ако помогне. Пробај други лек, мада ни он не помаже. Трећи је помогао. Добро је, али су претходни лекови нанели штету организму. Медицина би требало да је прецизна наука, а не нагађање – па шта буде. Ипак се ради о најважнијем, а то је људски живот и здравље.

Краљица Елизабета има 86 година, а ниједан лек није попила. Кроз њу тече краљевска крв, али и она има здравствених проблема. Лек није попила због тога што је лече хомеопатски. Могла би и својим поданицима да препоручи хомеопатију, ипак из неког разлога ћути.

У западним земљама фармацеутска индустрија стипендира студенте медицине. Нови лекари прво уче анатомију и болести, а завршетак студија је посвећен фармакологији. Када добију диплому и почну лекарску праксу враћају кредит, али несвесно враћају и „моралну“ обавезу према кредиторима. Током студија их уче да је превенција најважнија, али медицина се не бави здрављем, већ болестима.

Постоје појмови „медицинско беспуће“ и „медицинско метастазирање“. Не знам ко је то измислио, али је у праву. Не вреди лечити док се не отклони узрок болести.

Познато је да се током „лечења“ карцинома та болест додатно погоршава зрачењем и цитостатикима, али они се и даље примењују. Ове терапије ослабљују имуни систем, па понеко умре због појаве нове болести, а не због рака.

Кажу – нема куће без болештине. Нема ни куће без хрпе лекова. Имате страх да нећете узети лек, а требало би да имате страх од узимања лекова.

Страх од непознатог и од ризика је огроман, а без ризика нема ни бољитка. Мој вам је савет да се упознате са намештањем атласа пре него што се одлучите за третман. На тај начин нећете имати страх и схватићете да не постоји ризик. Управо је супротно, јер када атлас није на месту постоји ризик да се још више измести, па да budete још болеснији.

Хајде да у следећих двадесет година наместимо атлас код оних двадесет одсто људи који желе да живе здраво. Тада ће већина да се угледа на мањину, па да С В И живимо здраво.

И С Ц Е Л И Т Е Љ

Исцелитељ је у Теби. Ранице не зарастају „саме од себе“. „Нешто“ из организма их зацељује.

Моћ самоизлечења је свакоме бесплатно дата од тренутка зачећа. Савременом систему не одговара то Б Е С П Л А Т Н О . У сваком тренутку се у нама одвија на милионе ситних борби између здравља и болести, али измештен атлас спречава да здравље победи.

Још се нешто попречило у тој борби, а то је наша потреба да неке платимо да нас излечи. Једино се здравље не може купити. То што нама платите да вам наместимо атлас, не плаћате да вас лечимо, већ да вам отклонимо узрок болести. На тај начин ми само омогућавамо исцелитељу у вама да несметано обавља свој посао. То је суштинска разлика између намештања атласа и свих осталих покушаја лечења.

На западу човек који оболи од карцинома вреди 50.000 евра. Које вреди? Ма ко су ти нељуди? Које то мој живот служи за профит? Ко жели моју болест и да ли ствара услове да се разболим? Колико „вреди“ да оболим од мање опасних болести?

Где смо М И у тој безочној игри? Шта је са нашим бићем, душом, умом, духом, личношћу, телом, жељама, животом и веровањем да је С И С Т Е М ту да би нама било боље? Није само здравствени систем постављен тако да њему буде боље, али требало би да је здравље најважније и да се бар њиме не играју.

Након рођења бебе односе од мајки, а бабице испуштају бебице као векнице. Посао као посао, могуће су грешке. Када пекар испусти векну хлеба, он је обрише и врати на полицу. Када бабица испусти бебу, неће јој нанети видљиву повреду, али ће јој изместити атлас.

Процес раздвајања се наставља. Бебе од другог месеца носе у јаслице, па у вртић, па у школу, па... Па нам пуне главу оним што њима одговара. Уче нас правилима, како бисмо кроз живот ишли погнуте главе. Бора Ђорђевић је певао: „Нека глупа правила, да би кичму савила!“

Превише је што нам измештен атлас савија кичму.

Зашто нас раздвајају? Да би лакше манипулисали појединцем и употребили га како им воља. Може ли систем више волети децу од мајке и оца? Н Е М О Ж Е . До пре неких осамдесет година код нас су децу подизали: мајке, очеви, бабе, деде, тетке, ујаци, стричеви, заове, јетрве... Да би се дете подигло, како би постало човек, потребно је цело село, а онда смо сишли у град. „Боље је у граду.“ Н Е , Г О Р Е Ј Е . Фамилија више не постоји, а породица је растурена.

У првом издању књиге најавио сам да ћу уписати школу за физиотерапеуте, са жељом да боље упознам људско тело. То сам урадио, положио два предмета и почео да учим анатомију. У просеку, на свакој петој страни пише: Није познат узрок болести; Вероватно је...; Још се врше истраживања; Претпоставља се...; Идиопатска болест (непознат узрок)... Размишљај шта уче будући медицинари. Имао сам утисак као да је 1812. година. Погледам у календар, ипак је 2012.

Гледам децу на школском одмору. Већини је глава погнута. То није због тога што много уче и играју видео игре, већ од тог што им је атлас измештен уназад, па глава пада. Кад је глава погнута, кичма се савија, па је с временом кифоза све већа, и тек што смо порасли, почињемо да урастамо. Након третмана људи порасту неки милиметар. У ствари, не порасту, већ се исправе, а процес исправљања се наставља кроз време.

Нацистички „научник“ Менгеле је у научне сврхе касацио људе тежећи да створи натчовека. Победници пишу историју, али нису ни они много бољи. У Америци су лекари превише агресивним нервним болесницима вадиле делове мозга (лоботомија) како би их смирили. Двадесет први век је нешто мало хуманији. Данас нас „смирују“ седативима и лепо упакованом хемијом. Појам „превише агресиван“ проширен је и на мање агресивне. Психијатри успављују и зомбирају наше мајке, рођаке, комшије и Д Е Ц У . Како им није жао да их гледају онако полуживе под дејством лекова? Због чега својој деци не дају те отрове, који подстичу на самоубиство? Које то поверавамо своје здравље и живот?

Ни нацистички ни амерички „научници“ нису осуђени, јер, кажу, историја је „пресудила“. Ко ће судити данашњим злочинцима? Саветују ме да не пишем ружно о медицини. Како да не пишем? Како да сузбијем огорченост када су ми у детињству угрозили живот и, што је још горе, угрожавали су живот и мојој деци.

Подигни главу. Не тражи изабраног лекара и не плаши се.

И С Ц Е Л И Т Е Љ Ј Е У Т Е Б И .

МИЛИМЕТАР ДО ЗДРАВЉА

Како „тачно у милиметар“ изабрати оно што је најважније? Није лако ни хаљину изабрати, јер у понуди има хиљаде модела. Мода се свакодневно мења. Боје, дезени, кројеви, дужина, ширина... „Да ли ће му се свидети?“ Ово су слатке муке, али како изабрати право лечење када се мења као мода? Оно што је јуче било исправно, данас је погрешно. Има ли краја заблудама? Има ли краја погрешним лечењима? Сукоб са медицином није пожељан, већ је потребна сарадња.

У свему постоји хиперпродуктивност. Понуда свега и свачега је огромна. Како изабрати, а не погрешити? Код већине избора није трагично погрешити, али кад је здравље у питању, нема места за грешку. У понуди постоји десетак врста намештања атласа. Како изабрати прави начин?

Намештање атласа улази у моду, па се чак појављују и умишљени биоенергетичари који тврде да на даљину преко мобилног телефона намештају атлас. Тако вам могу загрејати мозак неколико степени, али атлас не могу померити ни милионити део милиметра. Сукоб између различитих метода намештања атласа мора што пре да се оконча. Победник може бити само један начин. Управо је медицинска наука тај судија, који ће пресудити.

Ми који практикујемо намештање атласа ПРЕПОРОД масажом потиљка знамо да га сигурно и прецизно намештамо, јер код нас долазе ојађени од стране оних који атлас додатно измештају и гурају ка кичменој мождини.

Пре рођења и кроз живот само су кости у шакама на тачном анатомском месту. Шнајдери муку муче са укривљеношћу људи за које шију, јер је проблем неједнака дужина руку и ногу. Разлика је неколико милиметара, а понекад и више од центиметра.

Манекенке су најпропорционалније грађене представнице женског пола. Ипак и код њих је већином десно раме „спало“. Жене то примећују и покушавају да се уравнотеже ношењем торбице на левом рамену, али ни то не помаже. Десно раме је из године у годину, милиметар по милиметар, све ниже, а једино решење је – намештен атлас. За годину дана раме ће се подићи и више од једног центиметра, а то ће се десити „само од себе“.

Мушкарци имају ограничен поглед на ограничене делове женског тела и не примећују накривљеност рамена. Неће приметити ни кад се исправите, али ће приметити да сте здравије после третмана. Није толико битно да се рамена исправе, већ да се кичма исправи. Са сваким милиметром исправљене кичме здравље је све боље. У младости је један мој вршњак носио штап у десној руци, али није се ослањао, већ га је само носио. Ми смо га задиркивали, а он је објаснио: „Осећам да ме нешто вуче на леву страну. Боље је да сада носим штап, него кад остарим.“

Површина контакта атласа и лобање би требало да је лево-десно симетрична код 100% људи. Један научни рад је доказао да симетричност износи 0% и да је код већине лева површина већа.

Како би се мајице боље продавале, на њима штампају шале. Тек на једној пише: „Сваки прави момак има пивски стомак.“ Раније је оправдање за већи стомак гласило: „Испод брда расте добар кукуруз.“ Пиво има утицаја, а још је горе измештен атлас уназад. Стога се грудни кош поставља уназад, а глава и стомак унапред. Годину дана после намештања атласа, са истом килажом, стомак се смањује, јер се тело исправља. Атлас враћен један милиметар враћа стомак три центиметра.

Живот се састоји од свакодневних избора. Лево или десно, мини сукња или макси хаљина, љубичасто или циклама, преждеравање или дијета, плавуша или црнка, наместити атлас или не... Није лако живети, јер сваки избор носи ризик, али без ризика нема ни добитка. Мало шта је потпуно сигурно и без ризика. Код намештања атласа не постоји никакав ризик, због тога што је ово једини начин, који помера атлас од кичмене мождине. Током третмана је немогуће атлас прегурати на горе место.

Шимперли нам је причао да је било изузетно тешко пронаћи метод намештања атласа. Месецима је страховао од ризика пре него што се одлучио да се на њему, као првом човеку на свету, метод примени. Тај страх су му смањивали неподношљиви болови и болести. Он, практично, није имао шта да изгуби, па је потурио свој врат. Наравно, ризик му се исплатио и уследио је здрав живот. Рене каже: „Било је тешко пронаћи метод, али је било неупоредиво теже да првих сто људи којима сам наместио атлас схвате и прихвате третман.“ Првих сто срећника су његови суграђани и рођаци.

Мој брат од тетке Радован имао је, са 73. године, неке болести. Наместио сам му атлас, и када је после шест месеци оздравио, шаље ми поруку:

„НЕВЕРОВАТНО, 1. мм ДО ЗДРАВЉА!“

ШТО СЕ БАБИ СНИЛО...

... Т О Ј О Ј С Е И З Б И Л О. У овим писмима често помињем Б А Б У. То ми се дешава спонтано, али ништа није случајно.

Жене су носилац и основ живота, а мушкарци су подршка животу. Тако је од када је света и века, а тако ће бити док је света и века. На самом почетку живот је био бесполан, али је еволуција створила двополност због успешности и опстанка живота. У целом животињском царству свака ћелија код мужјака има само једну врсту гена, а женке имају две врсте. Једна врста гена је у средини ћелије, а друга врста им је у органелама ћелије. Управо та врста гена даје отпорност женском полу и већином су женке дуговечније због тог додатног гена.

Еволуцији мужјаци служе за експерименте. Експерименти су углавном неуспешни, али има и успешних. А када се деси успех, тада се кроз неколико генерација провери, па тек онда усвоји.

На третман ми често долазе брачни парови. Жене које не разумеју намештање атласа имају страх и прво потуре мужа, па ако „претекне“, тада и оне пристају. Опустите се, жене, јер се овде не ради ни о каквом експерименту. Експеримент је Рене Шимперли завршио 1995. године, а нама остаје само да уживамо у његовом открићу. Битно је да се овај еволутивни прескок не развуче на неколико будућих генерација човечанства, већ да наша генерација намести атлас.

Доживотно мушко удварање и подршка животу је најлепши састојак живота, али даме бирају. Кад мушкарац каже НЕ, то значи не, а ако каже ДА, то значи да. Када жена каже НЕ, то значи можда. Ако каже МОЖДА, то значи да, а ако каже ДА, таква жена ти не треба. Ова игра речи одсликава женске одлуке које остварују еволутивну селективност, што нашој врсти омогућава успешност.

Када Ти жена каже „можда“, одмах ускочи у кревет, док се не предомисли. Његош је рекао: „Ћуд је женска смијешна работа“ и управо је та ћуд покретач људског рода, па је морамо уважити. Жене владају „из сенке“. Тачније речено, жене владају из кревета, јер током секса мушкарцу крв оде „доле“, па је нема довољно у мозгу. И пре, а нарочито после кревета, она му „пуни“ главу. Нека, тако и треба, за опште добро. И раније се знало да су жене паметније, а данас је наука то и доказала.

Како би свима било боље, поштујмо мајку, тетку, сестру, девојку, жену, Б А Б У...

Хиљадугодишња народна лечења су се преносила са мајке на ћерку. Кажу: „Када умре врач, умрла је грана медицине.“ А када умре баба, умиру и вековна народна знања. Савремено доба је прогласило бабе застарелима и више се верује „шареним кутијама“. Засипају нас рекламама, а у њима је и немогуће могуће. Ово што сматрамо напретком је у ствари назадак човечанства.

Чак и данашње бакице седе и гледају телевизију, а управо то седење им онемогућава добру циркулацију. Са реклама их засипају лековима против реуме и оне се мажу и гутају, али не помаже. И бабе и жабе имају реуму. Не знам за жабе, али баке које имају намештен атлас немају реуму. Али понека бака настави с лековима, па јој реума спорије пролази. Не мешајте бабе и жабе. Пустите да вас ваше тело излечи, јер му је са атласом на правом месту то омогућено.

Не постоји ништа што може све. Ни намештањем атласа није могуће решити све, зато што се у понечему закаснило. Код најстаријих, који имају превише болести, не пролазе баш сви проблеми, али им је много боље.

Понеко није свестан да је намештање атласа вероватно најбоља ствар која му се десила у животу, и не разуме ни реакције организма после третмана. Намештање атласа омогућава боље здравље, али је потребно помоћи организму. Ми смо у обавези да месецима после третмана саветима доприносимо процесу оздрављења.

Ево савет за оне којима је глава превише „спала“: направите справу која би се могла назвати ИСТЕЗАЧ КИЧМЕ. Нећете га видети на шареним рекламама, зато што га је измислио један деда из Крагујевца. Да би се после третмана убрзало поправљање облика кичме, постоје вежбе истезања, али не постоје вежбе за истезање вратног дела кичме, и зато у надвратак собних врата закуцајте ексер дебљине 5. мм, па о њега окачите две кружне траке од мало шире тканине (погледајте цртеж на крају књиге). У стојећем ставу подесите висину. Једну траку ставите испод вилице, а другу испод потиљка. Три пута дневно, по три минута истезите се савијајући колена. За неколико месеци оваквим истезањем ћете убрзати исправљање не само вратног дела, већ и целе кичме.

Питам деду како се сетио овог изузетног решења. Са смешком на лицу ми одговара: „Јавило ми се у сну.“

Намештен атлас и истезач кичме коначно ће исправити превише погрбљене баке.

Сада је и немогуће могуће. Довољно је да деда усни, па ће се баби збити.

Н А З Д Р А В Љ Е

Народне мудролије су сажете вековне спознаје. „Што се баби снило, то јој се и збило.“ Значи, довољно је да баба пожели, па ће јој се остварити. Ово се не односи само на бабе, већ на свакога. Довољно је пожелети. Жеље се већином не изговарају него помишљају. Када звезда пада, каже се: „Помисли жељу!“

Мисао је нежна и суптилна енергија. Мисао нема материјални облик, али може померити брдо. „Ако неће Мухамед брегу, онда ће брег Мухамеду.“

Сви знамо шта је мисао, али је чак и мислима тешко објаснити ту величанствену појаву.

Мисао је покретач. Како мислимо, тако ће нам и бити. „Не призивај зло.“ Ова кратка мисао је овековечена кроз народну изреку и у себи носи друго значење – призивај добро.

Ако желиш добро, биће ти добро. И опет, не призивај зло. Ово је кратка изрека, али је још краћи узвик „Н А З Д Р А В Љ Е“.

Мало ко зна тачно значење ове речи, ипак сви осећамо позитивну жељу садржану у њој. Понеко зна да током кијања стаје већина животних функција, а мање је познато да уколико није могуће зауставити кијање, човек умире. Права сврха кијања је да се избаци вишак бактерија и вируса, који улазе у нас путем ваздуха. Организам препозна када се то деси и кијањем избаци уљезе. Када изађемо из таме на сунце, такође кијамо.

Невероватно, али могуће је да се атлас измести током кијања. Једном човеку се то десило, а ако се њему десило, дешава се и другима. Људи са намештеним атласом мање кијају. Они дишу исти ваздух као и остали, али због бољег имунитета организам се лакше бори са бактеријама.

Шведска је уређена и „стерилна“ земља. Таква је била и седамдесетих година прошлог века. Швеђани су организовано слали децу у Југославију на летовање. То су радили из два разлога. Схватили су да претерана чистоћа деци слаби имунитет, па су их зато доводили у „прљаву Југу“. Други разлог је што Југославија има мање таме, а више сунца.

Педесетих година прошлог века уђоше у моду наочаре за сунце. Тачнији назив би могао бити – наочаре против сунца. Дневна осунчаност регулише метаболизам. Светлост улази кроз очи, а тамне наочаре збуњују мозак. Тада у моду уђе и брза храна, па се удружише два зла.

Осамдесетих година двадесетог века у архитектуру уђе мода прозорских стакала „Стоп сунцу“ (Stop Sun). Деведесетих година измислише озонске рупе. Плаше нас сунцем, а сунце је извор живота и здравља. Народ се препаде и послуша „саветнике“, па поче још више да оболева. Наравно, не треба се претерано сунчати, а и то је седамдесетих година била мода наметнута од стране стручњака. Срећом, наш сељак не слуша „превише паметне“, па није потребно да му тамо неки саветник каже да бере малине или коси ливаду ујутру или после подне.

Сви имамо лек у кући и око куће, само то не знамо. На пример, сок од вишње је одличан за скидање температуре. Права апотека је најближа ливада. И пут до ливаде, односно шетња до ливаде је лековита, али лакше је колима отићи до апотеке. Управо то „лакше“ је наш непријатељ. Током зиме смо болеснији, а тада је ливада „затворена“. Зато треба унапред мислити о здрављу. Лети шетајте боси по земљи, па ће зими бити мање реуме. Један од најбољих седатива је диња. Зими нема диња, али има матичњака. А, ако нисте набрали матичњак, купите га у биљној апотеци. Смирићете живце, а нећете нашкодити остатку организма.

С наших пет чула ограничени смо на материјални свет, који нас окружује. Обично мислимо да постоји само оно што можемо видети, чути, опипати, окусити и помирисати, ал' тиме смо у ствари само још више ограничени. Енергије које пролазе кроз нас могу бити лековите, али и штетне. Природне енергије су корисне, а вештачка зрачења нас разболевају. Научно је доказано да планета Земља зрачи мрежама природних зрачења. Оне се простиру на сваких неколико метара.

Изнад Ужица има мало село које се зове ВЕЛИКО ЗАБУЧЈЕ. У селу има брег чији је власник Милош Караичић. Он је научник који проучава суптилне енергије. Његова је срећа и радост што живи и ради на месту које има један од најјачих енергетских извора. То место је назвао „Ливада која лечи срцем“. Овај брег неће доћи до Тебе. Боље је да Ти одеш до њега.

Кроз изреке се исказују најважније жеље. Честа изрека је: „Боже, здравља“. Жеља за бољим здрављем се помисли док палимо свеће. Испуни жељу. Намести атлас, па живи у здрављу.

НАЗДРАВЉЕ! ОД БОГА ТИ ЗДРАВЉЕ.

МАГИЧНА КОСТ

Број костију се током живота мења, јер се у младости неке кости још формирају, а у старости неке међусобно срастају. Током четврте деценије живота имамо 206 костију. Задатак скелета је да носи сам себе, али и остатак тела. Од 206 костију само једна кост носи све остало, а то је АТЛАС.

Атлас (носач) носи главу, али и цело тело. Ефекат је као да смо окачени о њега.

Атлас никоме не стоји на савршеном анатомском месту, а у зависности од тога на коју је страну измештен, глава и тело се измештају на супротну страну. Код већине је атлас улево, а глава и тело удесно. Због чега је то тако „наопако“, још нико не зна. Постоји неколико теорија зашто нам се први пршљен и већина костију формирају на погрешним местима. Те теорије су на нивоу интелектуалних спекулација и није их могуће научно доказати.

Мало људи на свету зна да је атлас свима измештен, а још је мање оних који знају да се током развоја у материци атлас формира на погрешном месту. Они који то знају, чекају одговор на питање због чега се то дешава.

Моја је срећа што сам један од нас неколико који не чекамо одговор, већ тражимо разлоге зашто настаје највећи проблем човечанства. Немам финансијских средстава, а ни приступ медицинским институтима, па могу једино процесом размишљања да нађем разлоге за погрешно формирање атласа.

Још пре рођења кости се формирају на погрешним позицијама, а и сам облик костију има благе деформитете. Парне кости би требало да имају симетричну лево-десну оријентацију и да имају исти облик, али није тако. Деформисан је чак и облик непарних костију. Једна од тих костију је потиљачна кост на дну лобање, а на њеном дну постоји отвор (foramen magnum) кроз који пролази кичмена мождина. Ако би било шта требало да је тачно позиционирано у нашем телу, онда је то тај отвор, али нажалост није тако. Већини је овај отвор минимално померен у леву страну. Померање је минимално, али је то максималан проблем.

Јединствена еволуција Хомо сапиенса створила је јединствен облик нашег тела: глава нам је изнад тела, а код других врста је испред тела; ми имамо горње и доње удове, а они предње и задње; десна страна тела нам је мало тежа од леве стране; нама је грудни кош спљоштен; смер откуцаја срца је здесна налево; због усправног става гравитациона сила делује другачије него осталима и то има утицаја на наша мека ткива и кости. Један од тих утицаја је да смо у просеку ујутро 1,5. cm виши него увече. Током дана дискови између пршљенова губе воду и стањују се, а током спавања се вода враћа.

Фетус је током развоја окружен плодовом водом која му даје привидно бестежинско стање, али и на фетус делује гравитациона сила. Еволуција је фетусу омогућила да у материци има идеалне услове, али код наше врсте они нису баш идеални.

Сплет еволутивних околности довео је до данашњег изгледа људског тела. Наравно да и људски фетус има тај облик. Између осталог, наше тело је најшире у раменом појасу, па су нам горњи удови постављени са стране. Др Рајнер Зајбел је доказао да нам је глава уврнута, али је још горе од тога – нама је и цело тело уврнуто. Штавише, постоје два супротна увртања. Гледајући одозго, код већине је вратни део кичме уврнут у смеру казаљки на сату, а остатак кичме има супротну ротацију.

Код преко седамдесет одсто људи атлас и карлица су, гледајући одозго, ротирани у смеру казаљки на сату, а рамени појас има супротну ротацију. Већини је десно раме померено унапред, а лево уназад.

Размишљајући како је то могуће, схватио сам да та неправилност настаје још током трудноће. Током развоја глава фетуса је несразмерно велика у односу на остатак тела. Својим овалним обликом материца гура главу у погнут положај и због тога глава гура рамени појас уназад. Фетус спава деведесет одсто времена и већину тог времена спонтано проводи окренут десном страном тела наниже.

МАТЕРИЦА ГУРА ДЕСНО РАМЕ УНАПРЕД, АЛИ НА ЛЕВОМ РАМЕНУ НЕМА ПРИТИСКА И ЗАТО НАСТАЈЕ ДВОСТРУКА УВРНУТОСТ ТЕЛА.

Срећом по данашње генерације, Рене Шимперли је пронашао начин да се намештањем само једне кости све остале саме пресложе. Због тога се атлас може назвати **МАГИЧНА КОСТ**.

ИСТИНА

Истина је тачност, а тачно је да истина има непроцењиву вредност баш зато што је потиснута. Неке од основних људских особина су себичност и саможивост. Лаж је у функцији личне користи. Отимачина и превара је присутна и код животиња, јер је борба за опстанак најважнији задатак. Ми смо одмакли од животиња због тога што варамо лукавије. Човек је само мало цивилизованија животиња. Нажалост, сада постајемо гори од животиња.

Прикривање истине је као лаж. Требало би да статистика буде у служби истине, ипак понекад није тако. Статистика је показала да је успешност дијагностике само пет одсто. Конкретно, код свега једног од двадесет пацијената дијагноза болести је тачна. Овај податак се крије од јавности.

Не знам статистички податак о излечивости болести, али знам за једно истраживање руских лекара. Статистички су доказали да 90 одсто болести почиње у подручју врата, а са годинама и деценијама обољења се спуштају низ тело. Верујем да је ово истраживање истинито, јер сам запазио да после третмана људи прва олакшања осећају у врату, глави и раменима. У следећим месецима самоизлечења се дешавају наниже кроз тело.

Они који су прочитали прва два издања ових писама кажу ми да им се свиђа моја искреност. Многи од њих су прочитали пуно популарних књига и гомиле часописа о здрављу, али у њима нису пронашли истину. Понеко каже: „Као да живиш са мношвом у кући“, или „Као да си мене описивао“. Са намештеним атласом, како иде време и наступају побољшања здравља, још су сигурнији у истинитост овога што износим.

„Дрво се савија док је младо.“ Кичма новорођенчета, гледајући са стране, има облик слова С. Током прве године кичма добија кривине због пузања или седења – у врату унапред, између лопатица уназад и код стомака унапред. Тај исконски облик смо наследили од наших претходника који су ишли на четири ноге. Кривине током одрастања треба да задрже правилан облик, да буду ни превише закривљене, ни превише исправљене. Лош положај атласа је основни узрок неправилног облика кичме, али још нешто доводи до све лошијег облика.

Мишићи својом активношћу задржавају скелет у бољем положају. Хиљадама година деца су током дана била активна у усправном положају тела, а онда је неко измислио школу. Као да то није превише, неко измисли и обданиште. Много седења лоше утиче на развој детета. Деца су мирнија док седе, па док су мирни лакше их је васпитати. Психа се савија док је млада. Систему одговара да „дресура“ почне што раније. У неким западним земљама је законска обавеза да деца од треће године иду у обданиште. Када деца порасту постају извитоперени људи и физички и психички, али уврнутом систему одговарају послушни. Ова истина боли, али ко мари за то.

Нема назад. Деца морају у вртић и школу, али их пре тога доведите да им наместимо атлас. Бар ће их мање савити физички и психички у васпитним установама.

Када је кичма више савијена у вратном и лумбалном делу, почиње трњење у рукама и ногама, па та непријатност постаје болест. Артритис и ишијас после третмана нестају. Некоме брже, а некоме спорије, у зависности од тога када ће се кичма довољно исправити да не гњечи нерве.

Народне пословице вреде баш стога што износе истину. „Чизма главу чува, шубара је краси.“ Тачно је да краси, али и К В А Р И, због тога што додатна тежина шубаре додатно измешта атлас.

Модерне изреке осликавају право стање. „Операција је успела, али је пацијент преминуо“, или „Здравље нема цену, али лечење има“. Права истина је да нама плаћате третман. Ипак, не да вас лечимо, него да омогућимо вашем телу да постане и остане здраво. Боље то него операција.

„Легне здрав, а устане болестан.“ И ово је истина, а сада схватам због чега. Током спавања лош положај главе у односу на тело додатно измести атлас. Тако може настати неконтролисано померање главе у једну страну, вртоглавице, глувоћа, зујање у ушима и ко зна шта још. И мени се дешавало да ми у сну рука потпуно обамре, а од када ми је атлас на месту тога више нема. Немам више ни афте у устима. Ово нису болести, ипак су непријатности без којих је живот лакши и лепши.

„Боље спречити, него лечити.“ Ова пословица је до открића о намештању атласа имала делимичну тачност, а сада потпуно.

Измештеност атласа је до сада била скривена.

Али „Заклепа се земља рају да се све тајне сазнају“.

ИСТИНА КАД-ТАД ИСПЛИВА.

ЗАШТО ПРОСТО ...

... КАД МОЖЕ КОМПЛИКОВАНО? Ова умотворина тачно описује људску активност у последњих стотинак година. Како би се живот улепшао и поједноставио, у функцију задовољења укуса „господина потрошача“ стављају се разне сложене технологије.

Пекарска индустрија је само пример те компликованости, а ни остале индустрије нису боље. Познато је да је хлеб од целог зрна пшенице здравији, ипак је хлеб од белог брашна укуснији. Подилази се чулу укуса и све је више карцинома дебелог црева. Љуска се одваја од зрна и њоме се храни стока – уместо да се чисте зидови дебелог црева. Енергија за покретање млинарских сита диже цену белом хлебу и тако плаћамо више да изгубимо здравље. У последње време у моду улази „црни хлеб“, па пекари бели хлеб потамњују вештачком бојом. Опет вештачко, опет болесно.

Већини је познато да су бело брашно, со, шећер и маст четири беле смрти, а ипак их сви превише уносе у себе, као да сутра не постоји. Овом списку треба додати и млеко, али избацити маст, јер је изузетно корисна. Већ неколико деценија је познато да је млеко превише штетно, али млекарска индустрија има новца да плаћа лепе рекламе, па ноге иду где их очи воде. Хиљаде педијатара саветују мајке да деци не дају млеко, али се млеко и даље много користи у исхрани. Само неколико стотина лекара на свету предлаже намештање атласа, ма кад се млеко тако споро избацује из употребе, како онда очекивати да се убрза спасоносно намештање атласа?

Прехрамбена индустрија убацује шећер где треба и где не треба, ваљда да би нам живот био слађи. Данас слadak живот, а сутра разне болести, јер у шећеру има сувише калцијума. Није лако избећи такву храну. Међутим, с намештеним атласом метаболизам је бољи, па нема ризика од дијабетеса. После третмана и дијабетичарима пада шећер. Ако једете свеже поврће, шећер још брже пада, а кувано поврће га диже. Кувањем или пржењем поврћа смањује се количина витамина.

Кувари и домаћице све компликованијим јелима задовољавају очи и чуло укуса одушевљених изелица, а једноставна јела су боља. Поврће има неупоредиво више витамина од воћа.

Воће има пуно шећера, јер се прилагодило птицама којима треба пуно енергије да би летеле. Човек није птица, па зато једите више поврћа него воћа.

Једно истраживање је доказало да просечан човек у току једне године храном, течностима и ваздухом унесе у себе око четири килограма отрова, а ко пије лекове унесе и више – па како онда постати и остати здрав?

Због срећнијег и лепшег живота све се компликованије живи. Жене почеше да се брију више од мушкараца. Мушкарци се бар брију само по лицу, а жене где стигну. Наравно да су тако лепше, али не може лепота на рачун здравља, јер лепа девојка постаје болесна супруга. Бријање до коже испод пазуха отвара поре кроз које улазе хемијски отрови из дезодоранса. Биолошка функција пазуха је да се туда избацују лоше материје из организма, а не да се уносе.

Вештачки мириси су као и лекови, баш разређени отрови. Цисте и тумори дојки су све чешћи, а решење је једноставно. Треба оставити бар пола милиметра длаке и уместо мириса стављати малко соде бикарбоне. Тако ће жене бити здравије, а млеко којим доје децу мање затровано.

Почетак деветнаестог века донео је хомеопатско лечење, ипак је почетак двадесетог века одлучио да је алопатско боље. Принцип алопатије је супротност од „клин се клином избија“. Тај приступ је погрешан, али је за произвођаче лекова финансијски тачан. Сукоб супротности је у двадесетом веку довео до тога да тај век буде најгори у досадашњој људској историји. Шта ли ће нам донети почетак двадесет првог века?

Суд историје је пресудио мрачном средњем веку. Врхунац тог мрачњаштва је инквизиција која је мучила и убила превише људи. Будући суд историје ће још више осудити погрешне покушаје школске медицине. Једина олакшавајућа околност биће непознавање основног узрока болести.

Намештањем атласа активира се савршени лекар у нама и почиње процес самоизлечења.

Имајте поверења у тог савршеног лекара, зато што је он медицину студирао милионима година, у свим нашим претходницима.

Стотине лекара је у последњих сто година приметило да је атлас изван анатомског места, а неки од њих су пронашли компликоване начине намештања. Рене Шимперли није лекар и није компликовао, па је баш због тога успео да пронађе прави начин.

ЗАШТО КОМПЛИКОВАНО, КАД ЈЕ БОЉЕ ПРОСТО.

РАВНОТЕЖА

Цео универзум је у неравнотежи, а то је добро, јер покреће промене. Па у свему постоји тежња ка равнотежи, балансу, хармонији и миру. Апсолутна равнотежа нигде не постоји, па је тежња ка складу сврха постојања. Мали несклад је стваралачки, а велики несклад је разоран. Неравнотежа је добра свуда осим у нашем организму.

Здравље је усклађеност хиљада функција у организму. Потпуна функционалност свега у нама је подвиг који није могућ због неравнотеже, а узрок неравнотеже леве и десне стране тела је измештен први пршљен. Узрок неминовно доноси последицу, а тада последица постаје узрок даљих последица, па је организам све мање уравнотежен и све брже пропада. Када два брата купе исте аутомобиле, једноме од њих ауто брже пропадне. Први брат одмах поправља први квар, а други брат чека неколико кварова, па тек онда реагује. Најбоље је отклонити почетни квар.

Леви мали мозак командује мишићима на десној страни тела. Због измештености атласа леви мали мозак обично има бољу прокрвљеност од десног. То је разлог што нам је десна страна тела активнија, а када је више оптерећена, брже и пропада. Та „мала“ неуравнотеженост је разлог што су код већине људи здравствени проблеми већи на десној страни тела. Неко ће рећи да је то због тога што је више дешњака, а можда баш због боље прокрвљености левог малог мозга и има више дешњака. Претпостављам да је код леворуких атлас накривљен налево, јер њих има мање и то се подудара са накривљеношћу атласа на левој страни.

Већа мишићна активност на десној страни доприноси укривљености тела. Она, нажалост, доприноси и губитку коштане масе код жена. Мишићи за свој рад користе једну хемикалију која за себе везује калцијум. За разлику од мушкараца, жене су стално активне, па им је због тога већа потрошња калцијума. Најбоље решење је да се угледају на мушкарце, који се чешће одмарају.

Мајке воде своје ћеркице на ритмичку гимнастику или балет да би се складно развијале, али понекад то има супротне ефекте на позицију атласа и изглед тела. Уво, раме, кук, и пета би требало да су у правој линији. То најчешће није случај, зато што измештен атлас изводи тело из равнотеже.

Када је атлас измештен само један милиметар, тада је карлица померена више од једног центиметра. Бебама треба наместити атлас пре него што проходају, јер је кривљење тела веће због усправног става, а и лакше ће проhodати и мање падати. Највише енергије трошимо на одржавање равнотеже у вертикалном положају тела, мада и када само стојимо непрекидно нам раде највећи мишићи у телу, каако бисмо остали усправни.

Скоро сви зглобови састављају по две кости. Само се зглоб лобање, атласа и аксиса састоји од три кости, а тај зглоб је најпокретљивији. Током једног сата он се у просеку покрене шестсто пута. Код осталих зглобова је распоред сила изнад и испод зглоба уравнотежен. Код зглоба лобање и атласа је велика разлика у оптерећењу сила, због тога што је глава тешка. Баш на месту на којем би требало да је потпуна равнотежа, није тако. Код најстаријих, због истрошености хрскавица и деформација хрскавица у том зглобу, није могуће поставити атлас на најбоље место. Ипак, ми га вратимо на најбоље могуће место. Управо је ово разлог што су код старијих побољшања спорија и зашто се не дешавају сва излечења.

Током еволутивног распоређивања органа људска јетра је заузела место на десној страни тела. Морамо имати у виду да је јетра нашег претходника била знатно мања. Касније су хоминиди постали сваштоједи, тако да је јетра, која има улогу чишћења организма, због тога постала већа и тежа. Још док спавамо у материци, та мала неуравнотеженост леве и десне стране тела је разлог што нам се све формира на минимално погрешном месту, па је то случај и са атласом.

Код мајмуна, који су милионима година висили на грани, тело се постављало у вертикалу. Гравитација је преправљала рамени зглоб и омогућила да се руке подижу увис. Преправљала је и зглоб кука, па је омогућила усправљање. Знам да неким није мило што смо настали од мајмуна, али за утеху, и свиње су нам блиски рођаци. Ова чињеница јесте непријатна, ипак је пријатна људима чије је здравље побољшано операцијама помоћу ткива свиња. И дан-данас мајмуни који скачу по дрвећу имају реп. Реп тера инсекте и „чува стражу“ отпозади, зато што немају очи на леђима, али је најкориснији за одржавање равнотеже. Мајмуни који се не вијају по дрвећу немају реп.

Хвала лепо, немамо га ни ми. Ипак, дно кичме (репић) има своју улогу. Његова савијеност унапред придржава тежину унутрашњих органа.

Равнотежу људског тела не одржава дно, већ врх кичме.

НЕМА ВЕЗЕ С МОЗГОМ

Постоји неколико подела болести, а једна од њих је – на инфективне и неинфективне.

Све из природе може бити корисно или штетно, у зависности од количине коју унесемо у себе. Спољних узрочника болести је неупоредиво мање него унутрашњих. До Шимперлијевог открића била је мистерија шта нас то изнутра разболева. Измештен атлас притиска кичмену мождину, па тело нема потпуну везу с мозгом, па стога настају обољења.

Постоји неколико подела мозга, а једна од њих је – на доњи мозак, који одржава здравље, и на горњи, који је задужен само да мисли. У тренутку кад је живот угрожен, доњи мозак искључи горњи мозак и човек пада у несвест. То има своје разлоге, а један је да се од страха не успаничимо и не направимо већу штету. Други разлог је – да има више крви у доњем мозгу. Када се врате виталне функције, доњи мозак укључи горњи и свест се враћа.

Једна од улога најмањег и најнижег мозга је да одлучи када ћемо заспати или се пробудити. Леви и десни велики мозак раде на различитим фреквенцијама. „Чвор живота“ их уједначује и то нас уводи у стање спавања, и обрнуто. Кад је „чвор живота“ притиснут атласом, многи пате од неспаница или превише спавања.

Психологија је открила три највећа страха – од смрти, болести, и од усамљености. Када неко први пут доживи аритмију, вртоглавицу или напад астме, тада добије и напад страха од смрти. Једина животиња која нема карцином је ајкула, јер су ајкуле „оперисане“ од страха. Стање стреса, односно страха, делује на организам као да смо попили сону киселину. Стрес може оставити последице на менталном и на физичком нивоу. Када је неки део тела трајно оштећен и нема везу са мозгом, тада почиње неконтролисано да се развија у тумор.

Доказано је да људи који се више смеју живе здравије и дуже. Гравитација спушта образе и обара углове усана и због тога већина изгледа незадовољно. Мало је терапеута који подучавају како живети здравије с осмехом на лицу, ето зато вежбајте сами. Најбоље је да наместите атлас и лице ће се затегнути. Довољно је да се неколико пута током дана насмејете, па ће се тако и углови усана подизати.

Тај мали тренинг вам неће потрошити физичку снагу, али ће вам озарити лице. У почетку ћете себи и другима изгледати смешно, ипак нека, јер ће мозак стварати хемикалије среће које ће послати у организам. Тренирајте, а постепено ће то вежбање постати навика. Геније Леонардо је насликао Мона Лизу, најпознатију слику на свету. Тај мистични осмех Мона Лизе је врхунска порука човечанству. „Смеј се и кад би плакати хтео.“ „Удри бригу на весеље.“ Многи од нас се смеју до суза када гледају емисије које се називају „Смешни видео“. Падају деца док проходавају, парови који плешу, скијаши, бициклисти, мотоциклисти... Ма јесте смешно, али је и за плакање, јер се у том трену тим људима атлас измешта, па ће од тога оболети.

Страх од бола је разуман, јер је бол знак да ту почиње болест. Када болест постане хронична због дегенерације ткива, тад се бол више не осећа. Губи се сигнал бола ка мозгу како не бисмо сувише патили.

Појединци нам се после намештања атласа жале на болове, а кад им кажемо да се радују тим боловима, ништа им није јасно. Ти пролазни болови су знак да се ткива регенеришу и да се поново успоставља веза с мозгом. Након неколико месеци, с осмехом на лицу нам се извињавају и кажу да смо били у праву. Од третмана процеси оздрављања се одвијају супротно од редоследа појављивања болести.

Страх од усамљености понеко покушава да умањи помоћу кућног љубимца. Животиње нам узвраћају љубав и понекад спасу живот, ипак не постоји бољи кућни љубимац од људског бића. Понекад смо у свађи, али љутња је само друго лице љубави.

Основна улога жена је брига о другима. Са тим нагоном понекад претерају, па штете и себи и другима. Треба прво бринути о себи. Само тако ће остати тачна доза љубави према другима.

Ћерке својим старим и болесним родитељима дају превише лекова. Познато је да лекови имају и плацебо ефекат. Понека ћерка набави плацебо лекове, јер је доказано да они доносе тридесет одсто побољшања. Боље је да их доведу на третман, па да им буде деведесет одсто боље.

Доказано је да намештање атласа није плацебо, већ потпуна реалност.

После третмана мозак је боље прокрвљен и боље ради, а успостављена веза с мозгом омогућава му да нас од тада стварно може лечити.

ТЕОРИЈА

Кроз неколико претходних векова наука се убрзано развијала и олакшала нам живот, а нова открића потврђују да, што више знамо, схватамо колико мало знамо.

Наука покушава да објасни појаве које немају објашњење, а први корак на том путу су теорије. Теорија је мисаони продукт, који чека научну потврду. Теорије су већином погрешне и недоказиве, ипак понека се научним истраживањем докаже као тачна и тако омогући бољитак људском роду. Теорија је први степен који омогућава прогрес.

Никад у животу нисам помислио да ћу осмислити неку нову теорију, ама нарочито не о тако важној појави као што је погрешно формирање атласа. Откриће Ренеа Шимперлија навело ме је да размишљам о томе. Три године интензивног размишљања, као и две године праксе изродиле су нову теорију о погрешном формирању атласа током развоја у материци.

Теорија гласи:

АТЛАС СЕ ФОРМИРА НА ПОГРЕШНОМ МЕСТУ ЗБОГ ТОГА ШТО ЈЕ ЉУДСКА ЈЕТРА ОТЕЖАЛА, ПА ФЕТУС НАЈЧЕШЋЕ СПАВА ДЕСНОМ СТРАНОМ НАНИЖЕ, И СТОГА МУ МАТЕРИЦА ГУРА ГЛАВУ У ПОГНУТ ПОЛОЖАЈ И УЛЕВО, А ДЕСНО РАМЕ УНАПРЕД.

Препуштам науци да моју теорију провери, а истраживање је једноставно направити, јер већ постоје милиони разних снимака фетуса у материци. Ипак, потребно је специфично истраживање када се ради о „*situs inversus*“ изузетности. Статистички, код једног од десет хиљада људи деси се урођена аномалија да су органи лево-десно распоређени супротно него код апсолутне већине. Очекујем да је и атлас у тој ситуацији формиран супротно у односу на већину људи и управо ће тај изузетак потврдити правило и ову теорију.

Одговори рађају нова питања. Ако наука потврди теорију, можда ће неко у будућности наћи начин да утицајем на развој фетуса подстакне формирање атласа на тачном месту.

Док се то не догоди, уживаћемо у Шимперлијевом открићу. То му није донело богатство, мада он то није ни желео. Никакве паре му не могу засенити срећу што помаже људима. Њему је то откриће спасило живот, али је донело и бригу како да се метод распростре по свету.

У случају да се моја теорија научно докаже и доведе до унапређења развоја фетуса, ни ја не очекујем ништа осим среће што сам био један од степеника ка епохалном напретку човечанства.

Није ми намера да ова књига буде научни рад, већ да покрене свесност о потреби да сваки појединац добије намештен атлас. Надам се да ће наука потврдити неке од мојих спознаја, па ће то омогућити лакши живот људима.

Једна од тих спознаја је – због чега настаје окоштавање. Медицина објашњава механизме и процесе настанка окоштавања, али не схвата од чега настаје окоштавање. Природа не греши и наш организам зна тачно шта ради. Сигнали из мозга морају стићи у тело, ипак када је атлас превише измештен руши статистику тела, па се кичма превише криви. Окоштавање се најчешће дешава у врату. Ако пршљенови не налажу правилно, то ствара претњу да се кичмена мождина превише пригњечи и због тога се дискови између пршљенова калцификују. Покретљивост се ограничава, али сигнали путују несметано. Организам између два зла бира мање.

За разлику од остеопатије, остеопороза је процес декалцификације костију. Схватио сам због чега се дешава већином женама, и то током менопаузе. Жене тада губе способност рађања, па не постоји потреба за толико чврстим костима, јер им се више неће повећавати тежина у трудноћи. Још један разлог је – што у наручју не носе децу. Кости су најтеже, па се њихова тежина смањује да би се жене у старости ослободиле вишка терета, који би им оптерећивао хрскавице у зглобовима. Женски организам најбоље зна шта и када је добро за њега. Медицина је губитак коштане масе прогласила проблемом који се решава таблетама пуним калцијума и минерала. На тај начин раде против интереса женског здравља.

За разлику од жена, мушкарци су предодређени да целог живота носе терет, па морају имати чврсте кости. Због тога мушкарци углавном немају проблема са остеопорозом.

Мојим схватањима о процесима у људском телу свакако је допринело Шимперлијево откриће. Желим му да дуго поживи и ужива у заслуженој слави.

СВАШТА ПОНЕШТО

У овом писму поменућу неке „ситнице“ које и нису тако безначајне.

Болест је непотребан вишак у нашем телу. Појам „исцељење“ асоцира на покушај организма да из себе (из целине) избаци нешто чему ту није место. Али, тај појам може да се искаже и речју **У Ц Е Л И Т И**, односно – вратити целовитост. Никома лобања и атлас нису тачно подешени, нису целовити, и зато их је потребно уцелити, па ће то омогућити исцељење болести.

Једном хармоникашу су пре две године прсти десне шаке почели да отказују. Предузео је сва могућа лечења, јер треба још двадесет година да зарађује за кору хлеба. Између осталог, покушао је и са пијавицама. Стављао их је на руку и раме, али занимљиво је да су се оне кретале ка пределу потиљка – где се налази атлас. Пијавице саме траже место где ће сисати крв.

Понеки човек и са добром циркулацијом крви има вртоглавице. Ту се ради о позиционом вертигу, који се јавља при појединим положајима главе. Артерија која доводи крв у доње мозгове, кад уђе у лобању прави угао од 90. степени, али када је атлас више измештен, тада више гњечи вертебралу. На дну лобање се састављају лева и десна вертебрала у Вилисов круг. Његова сврха је да уједначи притисак крви, ипак то није увек могуће уколико је мањи доток крви са једне стране.

Радиологе не уче како да сниме атлас, па због тога не умеју да протумаче снимак. Понекад приметите да се ту нешто не поклапа, па помислите да на отвору лобање постоји коштана израслина. Не ради се о израслини, већ о непоклапању отвора лобање и атласа.

Већини људи се у старости ограничава покретљивост главе. То се дешава због све већег самоизмештања атласа, а не због старости. Одмах после третмана покретљивост је већа, а како време пролази преслажу се и вратни пршљенови, па то омогућава још бољу покретљивост.

Кад се неком физичком траумом атлас додатно измести, болести не крећу сутрадан, већ након неколико месеци или година. То је од тог што долази до кривљења тела. Падање главе у једну страну компензује се кривљењем кичме, па пригњечење нерава доводи до нових болести.

Ту и тамо се чује како намештање атласа улази у моду. Мода је пролазна и овде се не ради о моди, већ о епохалном открићу, које никада неће изаћи из „моде“. Ово откриће је веће од ватре, точка или електрицитета – због тога што се ради о људском здрављу. Без поменутих открића би се некако и могло, али без здравља се не може.

Понеко каже: „Да пробам још и ово, па ако помогне...“ Када се ради о намештању атласа, речи **ДА ПРОБАМ** и **АКО** немају смисла, јер увек помогне и увек доноси двоструку корист. Први добитак је то што нестаје већина проблема, а други – што нема нових већих обољења.

Фирме за осигурање осигуравају и пацијенте и медицинско особље, а уговори су изузетно прецизни, јер постоје свакакви преваре. У Швајцарској врло радо осигуравају људе који су наместили атлас, јер су статистички закључили да има мање падова, повреда и ломљења костију.

При удесима кацига чува главу, али додатна тежина кациге додатно измешта атлас. Велико је питање да ли је добро носити кацигу. Сигурносни појас у аутомобилима штити од повреда, али се због њега при судару атлас још више измешта. Боље је да повреда буде на телу, јер ће зарастати, а када је атлас превише измештен, долазе болести. Влада Велике Британије предлаже да се укину појасеви. Већина возила има ваздушне јастуке, па појас више нема сврху.

Наш мозак поседује неколико нивоа заштите. У њега не може да уђе било шта осим гвожђа, којег има у крви. Нажалост, фармацеутска индустрија је у претходним деценијама пробила ту заштиту, па се зато у мозгу таложе хемијске нечистоће. Сваки час се појављују нове врсте лекова, са све компликованијим називима – вероватно због психолошког ефекта, јер што је чуднији назив, „бољи је лек“.

Предлог пројекта „**АТЛАС – ЗДРАВИЈА СРБИЈА**“ послаћу: Председнику Србије, Влади Србије, Скупштини Србије, Министарству здравља, Српској академији наука и уметности и Српском лекарском друштву. Бољу понуду никада неће добити. Реализацијом овог пројекта сви би имали користи, и грађани и држава. Када ће, и да ли ће уопште државне институције схватити значај и отворити врата за намештање атласа? Не знам одговор на ова питања, али знам да ће, са државом или без ње, све више људи желети да намести атлас.

Са атласом на добром месту широм се отварају врата доброг здравља.

Сви смо рођени са савршеним лекаром у себи, који је бољи од свих медицина. Али нажалост, сви смо рођени и са измештеним атласом, који спречава тог лекара да ради свој посао како треба. Идеално је бебама наместити атлас, па им на тај начин за цео живот отклонити узрок скоро свих здравствених проблема. До овог открића били смо приморани да трпимо последице лечења последица. У прошлости је много тога било немогуће, а сада уживамо у благодетима епохалних проналазака.

Док намештање атласа не заживи пуном снагом, и даље ћемо трпети погрешна решења до којих је довео велики мозак. Сви смо жртве несхватања основног узрока обољења. Једно од тих погрешних решења је уградња вештачког кука. Данас вештачки кук, а сутра вештачки човек. Данас је појам В Е Ш Т А Ч К О нормална ствар. Интересује ме када је настала реч „вештачко“, па ако неко зна, молим да ме обавести.

Невероватно, али хиљаде хирурга, који уграђују вештачки кук, никада се нису запитали зашто настаје проблем са хрскавицама у зглобу кука. Наравно, измештен први пршљен руши статику тела, па погрешно оптерећује зглобове. Један од најтежих факултета је медицински факултет. Лекари са поносом на џепу мантила носе титулу и своје име. Нисмо сви савршени, па је „нормално“ да неки доктори лове у мутном и на тај начин наплаћују муку коју су прошли током напорног студирања. Наш народ је вицкаст, па од муке такве докторе назива „Др Стави У. Џепах“.

Постоје људи који не могу да разјапе вилицу, а морају да иду код зубара. Када им наместимо атлас, могу да отворе уста. После месец дана, на другом делу третмана, од среће нам љубе руку.

Сви људи на свету не само да треба, него морају да наместе атлас, иако то још не знају.

Многи су болесни, мада то прихватају здраво за готово. Погледајте на интернету прилоге о намештању атласа ПРЕПОРОД масажа потиљка. То ће бити почетак вашег бољег здравља и бољег живота.

Хомеопатско лечење полако улази у моду. Суштина тог лечења је: клин се клином избија – болест се болешћу отклања. У хомеопатији важи правило – колико је година болест трајала, толико је времена потребно за излечење. Слично је и после намештања атласа. Важно је схватити да је организму потребно неко време да сам себе доведе у ред. Намештање атласа је савршена превентива, а неупоредиво је боље спречити него лечити. Ипак, ако сте већ болесни, дођите на третман. Током излечења не треба сметати лекару у вама, па смањите коришћење лекова, јер би они само збуњивали тог лекара.

Са намештеним атласом добићете боље здравље. Не постоји савршено здравље, али постоји непрекидна борба за најбоље могуће. Због тога сам у овим писмима давао савете како да максимално искористите могућност коју добијате са атласом на правом месту. Кичма има улогу да поддигне горњи део тела, али и да заштити кичмену мождину, којом путују садржаји информација из тела у мозак и обратно. Кад је атлас намештен, кичма поприма правилнији облик.

Важно је да стално подржавате своје здравље. Сваки дан морате попити најмање литар и по воде. Уколико немате ту навику, месец дана уз доручак једите по четвртину главице црног лука, па ће вам се током дана тражити више воде. Не пијте млеко, јер је изузетно штетно. Деца до двадесете године и старији од четрдесет година сваки дан треба да поједу кашичицу алве. То је намирница од сусама која има највише калцијума за кости. Једите свеже поврће и воће. Сваки дан узмите гутљај маслиновог уља за бољу пробаву хране.

Обратите пажњу шта и када уносите у организам. Пре подне једите воће, у подне обилан ручак, а оскудна вечера нека буде око шест сати по подне. Ноћу је телу потребно да се лечи, а не да вари храну. Уоброците исхрану на три obroka. Између obroka не уносите ни залагај хране, јер ћете тако покренути систем за варење, па неће бити довољно ензима за прераду хране када је унет цео оброк. Цимет је изузетан природни антибиотик. Како бисте спречили спољне узрочнике болести, купите цимет у штапићу и самелјите га у млину за кафу, па помешајте са медом и сваки дан узмите по једну кашичицу.

За смирење од убрзаног темпа живота током лета једите дињу, а зими пијте чај од матичњака. То су најбољи природни седативи. Мање седите пред телевизором, а више шетајте у природи.

Мислите позитивно, па ће вам бити добро. Чујте и читајте друге, али послушајте себе.

Ово што пишем је живо, јер се и даље наставља. У почетку је био есеј, али је с временом прерасло у књигу, због потребе да се ново знање подробно пренесе људима.

Педесетих година прошлог века у моди су били вестерн филмови, па су деца волела да се играју каубоја и Индијанаца. Ко је имао пластични пиштољ био је каубој, а остали су правили лук и стрелу. Невидљиви метак је понекад промашио, али када стрела погоди, нема лажи. Ако погоди у стомак или раме ништа страшно, али ако погоди у око, то може постати озбиљан проблем.

Поред осталих несрећа, Рене Шимперли је имао несрећу да га у детињству стрела погоди у десно око. Од тада је био слеп на то око и било му је померено у страну.

Раније сам писао о Ренеовом животу, али време иде даље и биографија је комплетна тек кад неко умре. Сви ми који смо имали срећу да га познајемо, волели смо га и поштовали као оца. Када сам га дочекао у Србији, из поштовања сам му пољубио руку. Видео сам га четири пута, на отприлике пола године, и сваки пут је изгледао боље и здравије. Када сам га видео пети и последњи пут, изгледао је као да има грип.

У претходних двадесет година Рене није користио услуге медицине. Више му ништа није помагало и схватио је због чега је болестан, па је тражио начин да намести атлас. Престао је да се лечи неколико година пре него што му је атлас намештен. Неколико месеци после третмана нестале су му скоро све болести које су га деценијама мучиле. Лечења му више нису била потребна, јер су из године у годину његов организам и ткива бивали све здравији. Очекивали смо да ће у здрављу и весељу дочекати бар сто година.

Сви који имају намештен атлас осећају да се њихов организам на неки начин подмлађује. То осећамо и ми који намештамо људима атлас, јер је један од услова за обуку да и сами имамо намештен атлас, и да у свом телу осетимо промене, како бисмо били апсолутно сигурни у свој посао. Један од разлога зашто смо желели да Шимперли живи дуго и здраво је и професионални, јер би његов дуг живот био још једна потврда да се, када је атлас на месту, живи дуже и здравије.

Када је човек здрав, тад му и мањи здравствени проблем представља сметњу у животу. Природно стање је бити здрав, али када се не види на једно око, то је озбиљан недостатак.

Невероватан стицај околности је да док пишем ово писмо имам инфекцију у једном оку, па га држим затворено. То је заиста велика сметња. Сада могу схватити како је тешко онима који не виде на једно око.

Рене је из године у годину бивао све бољег здравља и дуго је размишљао да ли да оперише око. Нажалост, одлучио се за операцију. Када сам чуо да је био на операцији, забринуо сам се. Понекад је боље не изазивати судбину и не дирати (*noli tangere*). Ипак, све је протекло добро и мало су му повратили вид, али када сам помислио да има грип, то је заправо била последица операције.

Два месеца касније констатован му је карцином на мозгу. Потом се карцином раширио по телу и Рене је умро.

Стицајем околности, цео Ренеов живот је био у у служби највећег открића, па је и узрок његове смрти својеврсна порука човечанству. Боље је не дирати туморе, цисте, миоме и полипе, јер их наше тело изолује од здравог ткива и могуће је живети са тим „ђубретом“. Ипак, чињеница је да су операцијама спасени милиони људи, али је такође чињеница да има и оних којима је на тај начин скраћен живот. Могуће је да се и биопсијама „ђубре“ распе по организму. У тим ситуацијама нико не може бити довољно паметан, јер постоји и „прст судбине“.

Десетинама хиљада година бар трећина човечанства је осећала сметње и nelaгоду у подручју потиљка, па су гурали прстима како би себи олакшали муку. Хиљаде људи су покушавале да пронађу начин да атлас врате у његов природни положај. Прст судбине је одлучио да Рене Шимперли пронађе спас за човечанство, па тиме покрене своју мисију.

Свима који смо га познавали је неизмерно жао што је напустио овај свет и били бисмо срећнији да је могао видети Нобелову награду, па макар само левим оком. Нама остаје да у неколико следећих деценија максимално помогнемо човечанству.

Када се опраштамо од покојника, колико год био заслужан, обично кажемо – вечна му слава и хвала. У овом случају је стварно тако.

Рене Шимперли, **ВЕЧНА ТИ СЛАВА И ХВАЛА!** Ево, ово издање 2023. године припремам за сајт. И након једанаест година од Ренеове смрти, сузе ми и даље навиру и навираће. Имао сам утисак да ме је волео као сина, а ја њега као оца. Рене мој мили, завршићу твоју мисију!!!

НЕВИДЉИВИ ЛАСТИШИ

Ни случајно ништа није случајно. Све у васиони је повезано невидљивим нитима, а неко би то назвао судбином. Није случајно што баш Ти читаш ову књигу, а ако нас живот споји, можда ћу Те у будућим издањима поменути, као што сам већ неке помињао. Понеког сам именовао, а за некога бих просто написао: једна девојка, један младић, једна жена, један човек... Ако баш некога буде занимало, могу му открити о коме се конкретно ради.

Једна докторка, психијатар из Ниша, довела је своју породицу на третман. Њена ћерка има сколиозу и схватила је да је једино решење да намести атлас. Десетак дана после третмана ћерка долази код мене и делује ми уплашено. Каже ми да је на Фејсбуку видела коментаре о смрти Ренеа Шимперлија. Већ је приметила побољшања од третмана, али је њен страх логичан, јер је она девојка у најбољим годинама. Објаснио сам јој околности у вези са Ренеовом судбином и схватила је због чега је умро. Фејсбук спаја људе невидљивим нитима, али коментари који су засновани на погрешним претпоставкама могу изазвати страх.

Деда гледа умрлице у новинама, а унук се шали: „Деда, шта има ново на Фејсбуку?“ Ми Срби се шалимо чак и са смртно озбиљним темама. Један господин се чуди: „Зашто се плашимо смрти, када сви идемо у рај?“ Шалама нема краја. Нека, боље је тако него да кукамо над судбином. Питам баку која је очигледно болесна, од чега је болесна, а она потпуно озбиљно каже: „Далеко било, ја нисам болесна.“ Оптимизам је користан, без таквог става бака била још болеснија. Нема краја без краја, или, што би народ рекао: „Док је века, биће лека.“ Ипак, кад неко умре, праве му скупи споменик. Било би боље да је споменик јефтинији, а да се за остатак новца неке од његових потомака намести атлас.

Понеко дође на третман са страхом, а када се све заврши, кажу му: „Ето, преживео си.“ Ја додам да није само преживео, већ је и оживео. Постоји изрека: „Болести почињу када број година пређе број ципела.“ То је тачно, али је још тачније да су болести почеле много раније, а после су се само исказале. Млади су здрави, али шта је то што нас још од младости разболева?

Одговор на ово питање почињем новим питањем. Шта је најјача сила у космосу, универзуму, васиони, свемиру – како год називали све оно што постоји и чији смо ми само мали део?

То је Г Р А В И Т А Ц И Ј А, јер она невидљивим силама повезује све што постоји. Она и Месец држи „привезаним“ у орбити Земље, а и нас повезује с овом прелепом планетом. У будућности ће се живети по свемирским бродовима, астероидима, месецима и планетама Сунчевог система, али ће колевка Земљине теже и даље бити најбоља. Ми смо „пројектовани“ за живот на Земљи. Свака наша ћелија би требало да ужива у томе, ипак у реалности није тако, само стога што се атлас не налази на „пројектованом“ месту.

Зове ме један грађевински инжењер и пита може ли одмах да дође на третман, јер му је јасно о чему се овде ради. „Када се у мом послу не поклапају димензије, зграда може да се сруши.“

Наравно, у овом случају мисли на непоклапање атласа и лобање. Мене брже схвате механичари, зидари, грађевинци или машинци, него медицински образовани. Ортопеди уче да нам се тело криви од стопала према глави, али није тако, јер су и стопала равна зато што се глава не налази на тачном месту услед помереног атласа. Само једном у животу ми вам направимо „генералку“ целог организма, и то све три специјале истовремено. А кроз живот се и даље само сервисира.

Једна лекарка, која има четрдесет година, је годину дана проучавала све начине намештања атласа и изабрала наш начин. Већ има озбиљних здравствених проблема које није могла да реши, а њени близанци од шест година различито се развијају. Бата има кифозу, а сека исправљену лордозу. И прво је децу довела на третман, јер је њима прече. Када је и она добила атлас на правом месту, направила је три корака и рекла: „Аха, изгледа да ћу наново учити да ходам! Тек сада разумем коментаре људи који су наместили атлас...“

Због тога што нам се атлас не налази на тачном месту, гравитација је наш највећи непријатељ. Криви нам тело и зато се разболевамо. Када вратимо атлас на право место, тада променимо тежиште главе, па то промени статистику целог тела. Гравитација постаје наш највећи пријатељ, јер од тренутка третмана почиње да нас исправља и то је незаустављив процес.

У луткарским позориштима покушавају да сакрију конце који покрећу лутке. После третмана многи коментаришу: „Као да ме покрећу невидљиви ластиши и исправљају ми кичму и тело.“

СОЛИТЕР

Генијални Милутин Миланковић је схватио како планете „играју балет“ око Сунца. Док је Милутин живео у Њујорку, почели су да граде солитере. Први солитери су били високи 40. метара, а потом су зидали нове, све више и више. Милутин је још тад прорачунао да је немогуће подићи грађевину вишу од 21. километар. Ни данас нико не зна због чега, али су до сада по планети направиле „небодере“ високе скоро један километар. Пројектују и нове, преко километар и по. Интересује ме да ли ће у будућности успети да направе солитер од три километра. Време ће показати да ли је Миланковић био у праву. Солитери виши од двеста метара, који се граде у трусним подручјима, при врху имају клатна тешка неколико тона, која током земљотреса спасавају солитер да се не сруши. Било би добро да и људско тело испод главе има неку врсту клатна, које би поништавало накривљеност тела због измештене позиције првог пршљена. Тако се наше здравље не би урушавало.

Али, вратимо се ми на висину човека, јер и она има утицаја на здравље. На северу и југу планете људи су виши, а ка екватору су све нижи. Зашто је то тако, нико не зна, а ако Ти знаш, молим Те, јави ми.

Статистичко истраживање је показало да је наша врста у последњих сто година виша десет центиметара. Мислим да се тај убрзани раст догодио у последњих педесет, а не сто година. Како је могуће да смо у свега неколико генерација толико израсли? Па лако, јер ми једемо биљке и животиње којима дају храну „обогаћену“ хормонима раста. Ето како.

Тај феномен је присутан и у мојој породици. Мој први син је рођен 1982, други 1987, а трећи 1991. године. Први је, као и ја, висок 190 центиметара, други 197, а трећи такође 197. Други син има исправљену лордозу, а трећи кифозу. Када би имали нормалан облик кичме, трећи син би био три центиметра виши од другог. Под гаранцију су сва тројица моји и схватио сам како се то догодило. За разлику од Европе, у Југославији се јела природна храна. Смањена Југославија је почела да повећава увоз европске хране, а сада је Србија засићена генетски модификованим намирницама. Све то се поклапа са пубертетима мојих синова.

Богу хвала, добио сам првог унука који сада има седам месеци. Моја снајка се бави екологијом и свесна је загађености свега што нас окружује, па и хране. Она изузетно води рачуна шта се у кући једе. Син и снајка су већ две године имали намештен атлас у време када је мој унук зачет, па је и због тога здрав и напредан. Предложићу им да му током деветог месеца наместим атлас. Тако ће бити заштићен од опасности да га измести због удараца у главу док буде проходавао. Док проходавамо, високи смо око 70. центиметара. То је мала висина, али тада глава заузима петину тела по тежини и величини. Сваки ударац у главу мало-помало измешта нежну везу атласа и лобање, па су од тога деца све болеснија. Баш ме занима колико ће унук бити висок када порасте. У сваком случају, имаће атлас на добром месту, без обзира на висину.

Један од разлога што жене живе седам година дуже од мушкараца је тај што су ниже од њих. У осамнаестом веку су прво мушкарци почели да носе потпетице. На тај начин би у доњем делу кичме добили олакшање. Због тежње ка равноправности и по висини, жене су током двадесетог века промениле моду. Штикле су све више, и зато су жене све болесније, јер тако себи криве кичму. Момка ће привући својим издуженим стасом, али неке од њих неће моћи да имају децу због превише искривљене кичме на месту где се простиру сигнали ка јајницима и материци.

Јапанци су најдуговечнији и најздравији на планети, јер већ педесет година пазе на исхрану, али и због тога што су нижег раста. Са сваким додатним центиметром изнад планете, измештеност првог пршљена све више криви тело и зато су високи људи болеснији. Дични Црногорци су међу највишим на свету и због тога када устану из кревета седну да се одморе, јер им крв спорије дотиче у мозак због висине, али и што им атлас више гњечи крвне путеве ка мозгу.

Наша врста је настала пре двеста хиљада година, али у тим временима смо били нижег раста и били смо здравији и отпорнији. Ипак, живот је тада краће трајао, због инфекција из окружења. Даме су тада, баш као и данас, бирале лепе и високе момке. Такав избор нас је из генерације у генерацију уздизао у висину, што се показало лошим, јер у комбинацији са све већом главом и све лошијом позицијом атласа, постајемо болеснији. Даме углавном не греше, али боље би нам било да су бирале ниже удвараче. Толико пута сте чули: „Син ми је брзо израстао, па му је зато крива кичма.“ То није тачно, јер да је имао намештен атлас, не би се искривио.

Ми смо једини „солитер“ међу свим приземним животињама. Због тога је неопходно да имамо намештен атлас, па ће нам свима бити боље.

СЛАДАК ЖИВОТ

Проблеми Хомо сапиенса су отпочели када је пронашао заклон у пећини. Пећински човек је добио заштиту, али су почела да му слабе чула и рефлекси. Огртањем животињског крзна добили смо додатну заштиту од атмосферских неприлика, а ватра је осветљавала простор, грејала нас и убијала микроорганизме током спремања хране. На први поглед све је добро, али никад добро не иде без нечег лошег.

И све то је смањивало отпорност организма, која је стицана милионима година. Тежња ка лагодном животу се наставила до данашњих дана, ал' када се повећа удобност, смањи се отпорност. Оно што нам прија, то нас убија. Код осталих сисара су одбрамбени механизми развијенији. Они у устима имају више антисептика, а у носу оштро чуло мириса, које им тачно говори шта могу да једу. Свиње бирају шта ће да једу, а ми једемо свакакве глупости.

Не тврдим да је боље да смо остали на нивоу длакавог неандерталца. Али наш најпаметији мозак у свемиру, мора направити избор како да паметно живимо, нарочито у овим временима када смо све живо загадили. Тежња ка слађем животу донела нам је горчину. У модерним пећинама смо окружени свакаким чудима, која гаје наш хедонизам, али нам трују организам.

Меки кревети и фотеље, клима уређаји, фрижидери, фина музика, видео игрице, занимације... Баш царски живот и комфор од којег боли глава, а није нам јасно како је пећински човек могао живети без свега овога. Када су новинари питали једног старца, који поживе сто година, како је успео да у здрављу проживи читав век, одговор их је зачудио. „Не знам. Живео сам нормално, али ми је увек било мало хладно и увек сам био помало гладан.“

Римско царство је остало упамћено по крилатици „Хлеба и игара“, али када се претерало са играма, почели су проблеми. Понеки празник је трајао и по месец-два. Свима је познато да су претеране баханалије римских сенатора допринеле распаду римске цивилизације, а она је настала на аскетском животу римских легионара. Њихови генерали су постајали сенатори и тада би разним оргијањима и преждеравањима надокнадили муку коју су прошли док су ратовали.

Кад се Римско царство раздвојило на Источно и Западно, наставили су даље у два различита правца. Западно царство је продужило путем уживања и трајало је још педесет година, а Источно царство је увело умерен стил живота и потрајало хиљаду година. Доба Византије је пример најбољег начина вођења државе и начина живота. Из свих делова Источног царства и околних цивилизација богатство се сливало у Цариград, па су им завидели и са запада и са истока. Прво су са запада нагинули на уметничка дела и злато Константинопоља, а са истока су помоћу топова изливених у Будимпешти коначно срушили зидине Цариграда. Једно добро могу да сруше два лоша, баш као Милоша, а у данашње време превише лошег напада наш организам.

Данас имамо фрижидере који чувају храну од бактерија, а у прошлости су људи храну сушили и солили да би је очували за зимске дане. Храна је била пресољена, па се зато пило пуно воде. И сада је храна сланија, али се премало пије вода, па је висок крвни притисак све већи проблем.

Сваког седмог априла је Светски дан здравља. Ове године је био посвећен високом притиску, као највећој опасности по људско здравље. Код нас је стање још горе, јер сваки други човек има тај проблем. Сада је храна десет пута сланија него што је потребно, а слатки сокови не могу заменити воду. Постоје многа деца и људи који уопште не пију воду, или пију само уз лекове. Премало воде, а превише токсина. Није ми јасно како су уопште живи.

У себе уносимо двадесет пута више слатког него што је потребно. То није само покретач за шећерну болест, већ и за свакакве друге здравствене проблеме. Претерује се и са сољењем и са заслађивањем хране, а у себе уносимо премало киселог и горког. Те крајности су окидач за нове болести. Наш организам је лабораторија у коју треба унети тачно одмерене хемикалије да би она тачно функционисала.

Дан треба почети гутљајем (водом разблаженог) природног јабуковог сирћета, па ће крвни притисак бити добар, јер ће киселина чистити калцијум из крвних судова и топити вишак сала. Натријум хлорид је кухињска со, а магнезијум хлорид је со магнезијума, у народу позната као горка со. Свако вече треба попити два гутљаја у води раствореног магнезијум хлорида, па ће се умањити могућност канцерогених обољења.

Мање слатког, а више горког за слађи живот и – зауставите се када је најслађе.

Ускладите унос сланог, слатког, киселог и горког – за усклађенији живот.

ВАТРА ИЛИ АТЛАС

Грчка митологија приповеда о Прометеју и Атласу. Прометеј је господарио ватром, а Атлас је придржавао свет. Не знам којим редоследом су се појавили да побољшају свет, али то можда није ни битно. Човечанству би било битније да је најпре откривено како вратити атлас на право место.

Ми данас упалимо ватру у једној секунди, а та чаролија је могућа, јер се хиљадама година усавршавала разним технологијама. Ми сада бебама наместимо атлас за неколико секунди, а старијима за минут. У ствари, и старијима се атлас намести за неколико секунди, а минут, који претходи, је припрема за ту чаролију.

Људском роду би било боље да је пре откривен начин како да се намести атлас, него како да се упали ватра. Технологија је знатно брже напредовала што се тиче ватре. Потрајало је док је осмишљен апарат који у једној секунди прави неколико ситних удараца. Хиљадама година су људи сами себи или другима покушавали да врате атлас на место, али је тек пре сто година технологија успела да створи апарате на вибрацију. И у последњих сто година је било покушаја да се нађе начин поузданог намештања атласа, али се тек Шимперли досетио да вибрацијом омекша лигаменте, који га држе на погрешном месту. Управо то омекшавање лигамената омогућава да се атлас намести.

Приметили сте да у овој књизи не пишем само о намештању атласа. Када је атлас враћен на своје место, то омогућава здравији и продуктивнији живот, како појединцу, тако и заједници. Покушаји организације друштва су постојали пре и после грчке цивилизације. У Старој Грчкој је постојао робовласнички систем. Нама изгледа да је то било лоше, ипак није тако.

Робови нису били искоришћавани до изнемоглости, већ се водила брига о њима. Они су с временом могли стећи слободу, али је мало ко користио ту могућност, јер су слободни грађани морали испуњавати обавезе према држави. Сада смо сви слободни, ипак смо на неки начин робови система и државе. С намештеним атласом појединац ће бити мање зависан од здравственог система.

Закони уређују државу, али и права и обавезе појединаца. Када су писани први закони о заштити здравља, намере су биле добре. Међутим, помоћу закона је стечен монопол на лечење, а када се са тиме претерало, дозвољено је и алтернативно, односно традиционално лечење. То би било добро да није строго контролисано од стране званичне медицине. Како пронаћи средину и постићи умереност? Ово је вечно питање за све садржаје живота, па и за здравље.

Ништа није истовремено алфа и омега. Добро здравље грађана је алфа, а здравији грађани су омега за бољу државу. Намештен атлас је узрок, а последица је бољи живот. Сада је сваки четврти радник на боловању због болова. С намештеним атласом је десет пута мање болова и боловања.

Не треба бити роб ни скромности ни претераног уживања. Са намештеним атласом се широм отварају врата доживотно доброг здравља. Ту могућност треба одржавати добрим сном, са два литра воде свакодневно, правилном исхраном и умереношћу у животу. Ипак, једнога дана би нам и стална умереност досадила. Живот није живот ако понекад не уживамо у њему. Једном у четрнаест дана можемо по целу ноћ водити бoемски живот, али следеће две седмице треба омогућити организму да се опорави.

Добро спавање је важно за здравље, јер организам сам себе поправља, регенерише и лечи, и то деведесет девет одсто током сна. Већина људи који добију намештен атлас боље спавају. Када би водили рачуна о исхрани, било би им још боље. Откриће ватре је омогућило да у себе уносимо мање бактерија и паразита, али је претеривање са термички обрађеном храном смањило искоришћеност хранљивих састојака. Због тога морамо више јести да бисмо надокнадили тај недостатак, а када се претера са храном... Уосталом, погледајте све ширу децу и људе око себе.

Како ускладити пећинског и компјутерског човека у нама? Можда је начин живота осамнаестог века та златна средина и пожељна умереност. Ипак како то постићи када смо заборавили живот у природи и са природом. Не дај нам Боже да са неба падне ватрена стена већа од пет километара или да се Сунце наљути и неком јачом ватреном стихијом разори сателите на којима се данас заснива наш живот.

ЧОБАНСКИ ДОРУЧАК

Када се компликује, онда се забрља. Живот треба просто узети.

Тако је са свим садржајима живота, па и са исхраном. Претворили смо се у седеће-једућу цивилизацију. Преждеремо се и завалимо у удобну фотељу, па уживамо у гледању телевизије. Бирамо програме на којима су манекенке и, као за инат, манекенке су све мршавије, а наше отежало тело све дубље пропада у удобну фотељу. Полако из куће избацујемо огледала и ваге, а када нам најбољи пријатељ каже да смо дебели, ми се наљутимо. На тај начин губимо оно најважније у животу, а то је дружење са људским бићима, и преостаје нам телевизијски екран, који нас не види и који нас не критикује.

Направите мали експеримент за ваш велики живот. Преко екрана ставите огледало и гледајте себе неколико сати. Ваш живот је најбољи програм. Будите сценариста и режисер свог живота, па ћете постати и главна улога.

Све се може када се хоће, ипак не можете смршати док гледате спретне куваре, који спремају компликована јела или слушате савете о компликованим дијетама. Треба јести просто, како се јело у претходних двеста хиљада година, а то је – једна намирница за један оброк. Наш пробавни систем је тако навикнут, јер је човек јео оно што би пронашао у природи.

Савремени начин живота нас стиска. Ујутро журимо на посао, па не стижемо ни да једемо, а некада се није излазило из куће без доручка. Све се забрљало и закомпликовало. Једемо увече, када се вратимо с посла, па у себе одједном унесемо доручак, ручак и вечеру.

Измештен први пршљен измешта кичму и зглобове, а тежина тела тањи хрскавице у куковима, коленима и стопалима, као и дискове између пршљенова. Због тога почињу болови и болести, али то нас не брине, јер постоји медицина која ће нас оздравити. Не може нам нико помоћи осим нас самих и зато, у памет се, људи, а то је просто. Не морамо јести како се јело пре сто хиљада година, већ како се јело до пре сто година. Тада је понеко био болестан, а сада је понеко здрав.

У тим бољим временима породица је за доручак добро јела, јер их је чекао напоран физички рад током дана. Деца су ишла да чувају стоку, а мајке би им спаковале хлеб намазан машћу и присут алевом паприком. На свежем ваздуху чобани брзо огладне и још пре подне поједу оно што су понели. Тако би ручак постао још један доручак, а по подне би успут убрали неку воћку. Када се врате кући, мајке би их наградиле слаткишем. Али тада није било много шећера, па су пекмези били тек мало заслађени, а то је један од разлога што су деца била здрава.

Направимо анализу шта се тада уносило у организам. Доручак се састојао од сушеног меса или сланине, кукурузног хлеба, младог сира и црног или белог лука. Масноћа из сланине би давала енергију током дана, док хлеб, сир и поврће материје за регенерацију. Ни пре ни после подне нису уносили шећер, јер је народ искуствено схватио да је тако боље. Масноће и шећери једни друге не подносе у пробавном систему. Уношење шећера се дешавало пред ноћне активности, јер мозгу треба енергија за мозгање. На комишањима и прелима се надмудривало. Ваљало је девојку освојити речима, па у кревет да се праве нова деца. Удварање је трајало дуже, а вођење љубави краће, па на спавање да се тело одмори за сутрашњи дан. И да, тада није било порно канала.

Нема живота без секса. Без те „занимације“ не би било ни деце за чување стоке. Е, тада се богатство мерило по броју деце у домаћинству, а сад се нађе једно или, случајно, двоје деце у кући. Деца за доручак дајемо кувану сланину која дуго стоји у фрижидеру, али деца то не воле. На први поглед данашња сланина је лепша од старинске. Ипак деца осећају да им не прија у стомаку, а и драже су им виршле или сухомеснати производи, препуни вештачких адитива, који су пријатни у устима. Ако тога нема, могу и пахуљице у заслаћеном млеку. Родитељи испуњавају и веће захтеве, само да деца не буду нервозна, а не знају да су нервозна баш од такве исхране. Сви знамо изреку „Јабука на дан – лекар ван“, али живимо као да то не знамо.

У самопослузи се мучим да пронађем свеже поврће и воће, па ми пажњу привуче црвено и бубуљицама посуто лице једне девојке. Стоји у реду за касом и у рукама држи по флашу млека. Беле бубуљице су продукти млека, који нису могли да се излуче мокраћом или преко столице, па цуре из њене коже. Уколико не схваташ о чему пишем, на Гуглу укуца две речи: штетно млеко, па сам види. Проблем Хомо сапиенса је почео када су наши претходници постали сваштоједи, и зато се јетра увећала и пореметила равнотежу леве и десне стране тела. Ми смо оно што једемо и како једемо. Најбоље је да просто једет, као некада чобани.

НЕ ДОЗВОЛИТЕ ДА ВАС ХРАНА ПОЈЕДЕ.

ТРЕЋА НОГА

Наше тело се повећава по висини, ширини и тежини. Носимо све већи терет, а имамо само две ноге. Проходавамо са годину дана уз помоћ дупка, а кад остаримо понеко носи штап или шета шеталицу. Дубак и шеталица нису постојали код пећинског човека, а он је успешно трчао кроз живот да улови храну или да не би постао храна. Ми сада све теже идемо кроз живот, без обзира на све боље изуме, које нам измишља увећани мозак.

Дубак олакшава родитељима да дете прохода, али детету отежава живот и здравље због падања из дупка и измештања првог пршљена. У Канади је забрањена продаја дубака. Када је атлас измештен, тад је у чвору живота пригњечен центар за варење, а деца су све дебља и даве се у сопственом салу. Током живота им се хрскавице у куковима и коленима превише троше. Живот у старости постаје климав, па нам штап постаје као трећа нога. Штапови и шеталице умањују болове и нестабилност изазвану помереним атласом, који ремети рад центра за равнотежу.

Шта је са осталим рођацима из рода сисара? Они и даље иду на четири ноге. Понеко од њих стреми ка ходу на две ноге, али им то за сада иде трапаво. Кенгури своје младунце носе у торби на стомаку, а усправан положај тела спречава да младунче испадне. Кенгурима је реп снажан и подупире их у усправном ставу, али никада им неће постати трећа нога.

Шта је са нашим „јунаком“ зецом? Плашљив је, па га ретко виђамо. Зећ је скратио реп да га лисица не би ухватила за њега, док је у бежанији, а заузима усправан став како би боље опазио могућу опасност. Птице грабљивице су тихе, па зекоња има добро прокрвљене црвене очи и већу покретљивост главе. Усправан став тела и покретљивост главе слабе му везу лобање и атласа. Код људи и зечева је контактна површина лобање и атласа мања него код осталих сисара. Нама је та веза још слабија, па су они којима је атлас више померен још више уплашени од зечева. Кроз атлас и поред њега пролази мање крви ка мозгу. Мозак пати без кисеоника, па се јављају паника, страх и фобије. То осећају и деца која имају веће измештање атласа и као за инат не дозвољавају да им се дира тамо где им нешто није како треба. Човек је велико дете, па је тај страх присутан и код одраслих.

У претходних педесет година „порасли“ смо десет центиметара. Још је већи проблем што нам се обим струка повећао. Довољно је погледати црно-беле снимке са улица Њујорка двадесетих година прошлог века и упоредити их са садашњим снимцима. Наравно да су нови снимци лепши јер су у боји, али уочићете да су сада пролазници округли као бурићи.

Као и раније, две ноге и даље носе тело, али је сада терет дупло тежи. У сваком десетом стану живи „слонче“ које не може ни да изађе из стана, а неко из породице му доноси храну и тови га. Нису само „утовљени“ заробљени по становима, већ и болесници који су отпуштени из болнице и отписани од медицине. Њујорк је добио име по енглеском граду Јорку и постао је слика и прилика на коју се човечанство угледа. Та се „муфра“ преноси и на Јорк у Енглеској, али и на остале градове света. Кројачи у Њујорку трљају руке шијући све шири одећу – X X X X X L.

Продавнице у Њујорку су добро снабдевене добро конзервисаном храном. Апотеке у Њујорку су добро снабдевене добро смућаним хемикалијама, па ће још увек покретни члан породице додати и лекове преписане од стране добрих лекара. Погребна предузећа имају добра колица која ће из стана изнети „слонче“ кад умре. Ова црна слика је добро скривена од очију Њујорчана, јер уредници кроје обојену слику телевизијских екрана и чувају своје добро плаћено радно место. Зараза „лагодног“ и „доброг“ живота полако се шири по читавој планети.

Жене „везују“ мужеве сексом и укусном храном. Спремање бућуриша није добро, јер стомак тешко вари различите састојке, а желудац се мучи када једемо месо заједно са хлебом. Модерна храна је богата укусима, али је сиромашна хранљивим састојцима. У ресторанима су лепши садржаји него на царским трпезама. Стотинама долара се плаћа лепо упаковано „ђубре“ од којег богаташи не могу заспати и стога их розе пилуле уводе у сан.

Све дебље тело тањи дискове између пршљенова, па се сигнали додатно умањују. Како год, али измештен први пршљен криви кичму при дну леђа и сигнали не иду у ноге. Тада понеко добије „дрвену ногу“, која не може носити већи терет тела, па зато друга нога трпи додатно оптерећење. У зглобу колена се троше хрскавице и живот завршавамо ослањајући се на дубак за старце. Човек нема трећу ногу, па произвођачи шеталица трљају руке пуне новца, који им омогућава живот као у бајци. Размислите и не дозволите да вас погребници изнесу из стана и из живота. Ако имате дрвену ногу, дођите да је оживимо док још није касно. Пинокио је жив само у бајци.

УДАРЕН У ГЛАВУ

Када неко није „тачан“, кажу да је шашав, блентав, ударен у главу или ударен мокром чарапом. У Нишком крају за такве постоји израз „ударен матејевачком чарапом“. У турско доба је у селу Матејевац живео момак који се заљубио у једну лепотицу. Проблем је био у томе што је и један Турчин бацио око на ту девојку. Сукоб је био неизбежан. Турчин исуче јатаган и појури младића, а овај изу чарапу, стави у њу камен и удари Турчина у главу, па побеже у шуму. Што би се рекло, „снађи се, па живи“ – он је постављао замке за зечеве и зеца би убио тако што би га ухватио за главу и тело, па га нагло растегао. Зец је одмах умирао, јер би му ишчашио лобању и атлас. У народу се то назива „зечја смрт“.

Када је момак чуо да је Турчин изгубио памћење и почео да болова, вратио се у село и оженио лепотицом. Ова легенда живи због тога што живе потомци овог јунака и лепотице.

Ако се неки зглоб ишчаши, мора да се врати у своје лежиште. Најбоље је док је још „вруће“, јер што се више чека, болови су приликом враћања несноснији. Код живог човека лобања и први пршљен никада нису ишчашени, јер би човек због тога био мртав. Нажалост, код свих људи атлас је мало померен из лежишта. У науци се то назива сублуксација атлантоокципиталног зглоба. Постоји доста научних радова о томе, али нико од научника није схватио од чега настаје сублуксација и какве последице има по здравље.

Када је атлас превише измештен, долази до стања тетраплегије или коме, због превише пригњечених нервних или крвних путева. Оном Турчину је атлас био прилично измештен и због тога је изгубио памћење и почео да болова. Када нека будала шутне куче у главу, оно постаје и шунтаво и шантаво, па убрзо умире. Код сисара је веза лобање и атласа јака и њима атлас није измештен све док не добију јак ударац у главу.

Рене Шимперли је замолио два друга да му наместе атлас према његовим упутствима. Имао је брза прездрављања, али је постао свестан да је пронашао кључно откриће тек када су му људи после неколико месеци или година јављали какве су им све болести нестајале.

Рајнер Зајбел је свој научни рад о измештености атласа назвао „Наша глава је уврнута“.

Назив је помало шаљив, али је и апсолутно прецизан. Уосталом, Зајбел је прецизни Немац и светски признат научник, који је четири године радио морфолошку студију о измештености атласа. Он сигурно не би свој научни рад погрешно назвао.

Просечан Србин је од шале рођен и смишља смицалице које други народи теже разумеју. Изрека „Жути жутују, а румени путују“ тачна је због тога што људи са црвеном главом имају висок притисак и зато краће живе. На третман често долазе људи којима је глава бела као креч или они којима је лице црвено као паприка. Неколико дана након намештања атласа и једни и други имају нормалну боју лица.

Сви народи света имају своје специфичности. Не истичем свој народ, али је чињеница да само Срби имају четири степена компарације. Жуто, жуће, најжуће и жуто у пизду материну. Размишљај да ли да ову безобразну реч оставим у изворном облику и баш ме интересује да ли ће лектор да је избаци. Ако је избаци, ја ћу њега избацити и заменити лектором који има смисла за српски смисао за шалу. Срби имају прошло-будуће време. Јури сељак прасенце по авлији и не успева да га стигне, али може да му онако задихан прети: „Јебо сам те кад те стигнем!“ Опа, понестаће ми лектора.

Можда смо ми такви од тога што нас бабице чешће испуштају него друге, па звекнемо главом више од осталих, или смо тврдоглавији од других. Онако, у инат.

Један господин, који је нешто начуо о намештању атласа, прича са другим господином, који је управо намештен. На питање шта ми то тачно радимо, овај му одговара: „Мало ти поткајлују главу и после будеш здрав.“ Цела ова књига и сва моја предавања стадоше у једну реченицу. Браво, бре Србине!

Слушам другу двојицу како се свађају, а неко би рекао – србска посла. Први воли и брани медицину, а други одмахује руком. „Ма какви, медицина се само копрца.“ Сличног мишљења је и један искусни лекар: „Ми гађамо поред мете.“

’АЈ СЕ ТИ СНАЋИ, ПА ЖИВИ АКО МОЖЕШ С УДАРЕНОМ ГЛАВОМ.

НЕВЕРОВАТНО

Утисак је да је живот све лакши, а у ствари је све тежи – због болести, беспарице и безизлаза. Србски народ има сличне проблеме као и већина других народа. Ипак, ми имамо и велики проблем ниског наталитета. Знамо Тарабићево пророчанство – остаће нас за под шљиву, али не знамо колико је велика или мала та шљива. Невероватно је како немамо излаз из тог безизлаза.

Нажалост, у Србији у последње време сваке године „нестане“ један град од тридесет хиљада душа. Морталитет је већ деценијама већи од наталитета, а још нико нема решење за изумирање наше нације. Ову земљу је преорао и одржао уморни и ратовима обогалени сељак. У Првом светском рату погинуо је сваки трећи Србин, а сада се села једно за другим гасе. Сваког месеца нестане по једно село. Пој птица се и данас чује око оронулих кућа у којима су угашена огњишта, ипак птице не чују жамор разигране деце.

Нисам националиста већ изразити патриота, па размишљам постоји ли решење да нам коначно крене набоље? Може ли преживљавање постати живљење достојно људског бића? Изгледа невероватно, али је могуће. То није могуће одједном, већ корак по корак. Шта је најпрече? Знамо да је здравље најважније, а неки знају да здравље није све, али без здравља – све је ништа. Због тога је први корак да се свима намести атлас. Ето, то је најпрече.

Један деда рече: „Да се може 'одати док смо живи. Шта 'ш више.“ Скромност је врлина или мана, али у старости постаје реалност – због болести које нам скраћују живот. Ипак, ако је неко у старости здрав, он и тад може допринети себи и другима. Са намештеним атласом смо током живота здравији и продуктивнији, па можемо правити планове, које ћемо остварити за живота.

Једна бака, која је цео радни век била бабица, позвала ме је телефоном: „Прочитала сам твоју књигу и коначно добила одговор на питање које сам често постављала колегама. Приметила сам да већина фетуса спава десном страном наниже, али нико није знао због чега је то тако.“

Жене у Сибиру и Аборицинке у Аустралији одмах после порођаја ухвате бебу за ноге и док ви си наопачке мало је тресну. Ово делује невероватно, али је тако. То су радиле и наше прабабе, да би беби избациле вишак плодове воде из плућа. Тако су, и не знајући, постављале атлас у повољнији положај.

Искористио сам прилику да ми бабица исприча о првом удаху бебе када се роди. Ако беба не дише, наше је бабице такође ухвате за ноге и држећи је наглавачке лупну по гузи. Тада беба продише, не због удараца, већ због враћања атласа у бољи положај, што омогући да мозак добије више крви. Бабица је тек сада схватила оно што је деценијама радила на порођајима. То је радила само бебама које нису дисале, а нису дисале зато што им је током порођаја први пршљен превише измештен, па им је пригњечио центар за дисање у чвору живота. Било би идеално да се све бебе на планети приликом доласка на свет мало „тресну“. Тако би им се атлас поставио у бољи положај у односу на тело. Сви би требало да се угледају на жене које живе у Сибиру и Аустралији.

Савремене девојке се све касније удају. Има више разлога за ту појаву – неке студирају, а друге желе да се иживе у младости, или чекају имућног момка који никако да наиђе. Зато жене рађају у касним двадесетим или почетком тридесетих година живота. Када се у неколико деценија промени нешто што је трајало десетинама хиљадама година, онда то није добро. У наше доба „старије“ породице рађају болешљиву децу и тако стварају себи и потомству проблеме.

Понеко од те деце током живота има потребу да скаче на банџи џампу. На Ади Циганлији десетине хиљада Београђанки задивљено гледају јунаке који падају са велике висине. Ови момци су здрави, јер је то услов да могу скакати. Нажалост, постоји могућност да себи током скока изместе први пршљен. Може се направити истраживање да ли се на тај начин атлас помера, али је боље да дођете да вам за један минут апсолутно сигурно поставимо атлас на тачно место.

Постоји још много невероватних случајева измештања атласа. Један човек је заспао у аутомобилу и када се после неколико сати пробудио, осетио је оштар бол у потиљку. Бол је смањивао накретањем главе на леву страну. У трену је чуо пуцањ у глави, па му се све зацрнело пред очима. Обухватио је рукама главу и вратио је у прави положај. На тај начин је себи спасао живот, заправо спасла га је његова сналажљивост. Ишчашен атлас је вратио на место и наставио да живи. Невероватно. Браво, Србине. То вероватно нико никада није успео.

Један младић је себи решавао патње од неподношљивих мигрена тако што би пустио млаз хладне воде преко потиљка. То је трајало неколико година и вероватно је тако правио грч лигамента, који су сваки пут помало враћали атлас на боље место. Када сам му коначно вратио атлас на тачно место, он ми рече: „Дабогда ти само здрави долазили!“ Невероватна жеља.

Исак Њутн је схватио гравитацију посматрајући јабуку како пада. Када се нека појава схвати и објасни, све изгледа једноставно. Лако је објаснити како јабука пада на земљу, али право питање је како се јабука попела на стабло. Наравно, и то је лако објаснити – процесом осмозе вода може да се пење кроз стабло и да створи плод јабуке. То сада лако схватамо захваљујући научницима који су уочили осмозу.

Стари Римљани су схватили: „*Medicus curat, natura sanat*“ (Лекар лечи, природа излечи). Ово је добро схваћено, али је помало недоречено. Да ли се мисли на природу изван организма, или на природу у организму? И на једно и на друго, али је важнија природа која лечи из организма. Народ је схватио: „Грип с лековима прође за седам дана, а без лекова за недељу дана.“

Одавно нисам писао против неконтролисане употребе лекова, због тога што је све више таквих чланака у новинама и телевизијским емисијама. Ипак, у складу са темом овог писма, постављам вам питање: Шта значи П О Л И П Р А Г М А З И Ј А ? Не знате? То је преписивање два или више лека са истим или сличним деловањем. Лекари понекад попусте под притиском пацијената, који мисле да не добијају право лечење ако уместо пет добију један или два лека, стога лекари из најбољих намера праве несхватљиву грешку. Постоје научни радови, који доказују да коришћење три различита лека подстиче Паркинсонову или Алцхајмерову болест.

Пита бака унука: „Дете, како се зваше онај Њемац што нам крије лекове по кући?“ Унук одговара: „Алцхајмер, бако.“ Лекари и апотекари знају да, када се користи један лек, можда ће помоћи, али ако се користе два или више лека, један другом слабе дејство и штете. Без обзира што знају, ипак преписују више лекова.

Захваљујући науци, дошло се до сазнања да коштице зелених кајсија изазивају карцином, а да су коштице зрелих кајсија могући лек за неке врсте карцинома. Научници својим открићима помажу човечанству, али постоји наука Е Т И О Л О Г И Ј А, која је изневерила сва очекивања, јер јој је остало непознато колика је штетност измешеног атласа по људски род. Етиологија је наука која се бави узроцима болести и потпуно је збуњена у покушајима да схвати несхватљиво.

Стотинама година десетине хиљада научника покушавју да схвате шта покреће болести и добро су плаћени за свој напоран рад.

Данас су та истраживања убрзана, али резултата нема на видику. Моја пракса намештања атласа омогућила ми је да схватим оно што научници не схватају. Знам да је то поражавајуће за науку, али моја сазнања су углавном случајна. Немам намеру да научнике омаловажим, али у овом писму морам да напишем како настају неке болести.

Размишљајући о томе зашто је болест штитасте жлезде већином женски проблем, схватио сам да је атлас код жена постављен више уназад и да им је због тога врат више повијен унапред. У вратном делу кичме се између пршљенова простиру сигнали ка штитастој жлезди и, наравно, недостатак свих сигнала полако доводи до обољења штитасте жлезде. У случајевима када је атлас, поред измештености уназад, још и заокренут, тада оболи једна страна штитасте жлезде. Наука се бави хормонским поремећајима и то наводи као узрок обољења. Тврдим да је већа лордоза вратног дела кичме код жена узрок оболевања штитасте жлезде. Остављам могућност од један одсто да је узрок нешто друго, а наука веома једноставно може потврдити ово откриће.

Случајно сам схватио како настаје Бехтерова болест (потпуно окоштавање кичме). Поредећи колико ко може да окрене главу удесно и улево, приметио сам код људи са слично измештеним атласом следеће, они који су током живота више користили млеко и млечне производе, мање окрећу главу. Покушавајући да схватим како то да су људи раније боље подносили млеко, закључио сам да је проблем настао у претходних тридесетак година због тога што је храна све лошија, па у комбинацији са млеком и млечним производима доводи до окоштавања дискова између пршљенова и до реуматоидног артритиса у зглобовима. Један човек са села већ тридесет година гаји козе и неконтролисано се налива млеком. Чуо је негде да је козје млеко здраво, али то је сасвим нетачно, јер ми је управо тај случај омогућио да схватим како настаје потпуно окоштала кичма. Он главу може померити само неколико милиметара у леву страну, а козе је изводио на незагађене пашњаке и себи је живот упропастио погрешним уверењем.

Схватио сам због чега постепено настаје обољење простате. Гравитација полако накреће мушко тело напред, а доњи део кичме уназад, и то доводи до мањка сигнала ка простати.

Већ деценијама научници не успевају да схвате како настају болести. Извињавам им се што као лаик успевам да схватим несхватљиво и позивам их да потврде моје случајне спознаје.

Постоје срећници који су зашли у дубоку старост, али су и даље ведри и паметни као пчелице. Они су имали ретку срећу да им се атлас током живота налази на бољем месту, па је то разлог њихове здраве дуговечности. Још ако ти „маторци“ живе у окружењу свога потомства, тада њиховој срећи нема краја. Унуци, прауници и беле пчеле су најлепша слика, коју је могуће видети, а својим примером, стари служе потомству, које схвата да и дуг живот има смисла.

Нажалост, међу потомцима има болесних, који не знају да им је први пршљен више измештен него чукундеди и да су због тога болесни, а завист је људска особина без обзира на род и пород. Млади задирују чукундеду, као „пред конач је најслађе“, и чуде се како он још увек има воље да живи, јер у тим годинама живот виси о концу.

Наравно да чукундеда не зна зашто неко од његових потомака изненада умре од излива крви на мозак. Није чудо што он не зна, већ је чудо што ни медицински стручњаци не знају. Када је атлас више измештен, тада дотицање крви у мозак и отицање крви из мозга није равномерно, па од тога пуцају крвни судови.

На штету чукундеде и потомства, модерно друштво растура породични начин живота. Радно способни морају да „трче“ за зарадом, па њихова деца „морају“ у обданишта. У вртићима су деца распоређена по групама, а у свакој групи понеко снужено дете седи у ћошку и изгледа као да је изгубило вољу за живот. Нико не зна зашто тај „старац“ од три године има проблема са здрављем, и опет је одговор исти: само зато што је том детету, већ у тим годинама, атлас превише измештен.

Посматрам децу у обданишту, и свако треће дете до треће године има исправљену лордозу. Обиђем још три вртића, али свуда је исто. Гледам децу у предшколском узрасту и запажам да имају почетне кифозе. Размишљам зашто је све то тако, и сетим се. Опет је лоша позиција атласа узрок тих неправилних облика кичме. Док деца проходавају ударају се спреда у главу и због тога је могуће да се атлас помери такође унапред, а глава и гуза се постављају уназад, при чему је кичма превише права када се гледа са стране. После треће године деца су несташнија и једни друге гурају у пределу груди, па због тога атлас проклизава уназад. До тога долази и када лопта или љуљашка удари дете у чело.

Током школовања, студирања и већине радних активности, смо погнути, па то мало-помало додатно помера атлас уназад, а када је он назад, тада долази до већих лордоза и кифоза. Преко деведесет одсто одраслих имају већу или мању грбавост и због тога трпе болове и болести.

Црнци у Централној Африци имају боље здравље и поред тога што живе у лошим условима. Разлог њиховог бољег здравља је што их мајке у раном детињству носе на леђима увијене у неку врсту чаршава. У том положају деци се атлас поставља у бољу позицију, тако да се током живота не може превише изместити. Младо се дрво савија, или исправља.

Да ли сте се икада запитали због чега не постоји човек који има све болести? Како год да је кичма крива, она бар у неком делу има добро постављене пршљенове и због тога органи који су у том подручју добијају сигнале и нормално функционишу. Правилан облик кичме је од пресудног значаја за добро здравље. Ово је познато, али мало ко зна због чега кичма има велике кривине.

Тачка ослонца лобање на атласу је као тачка ослонца ваге. Вага није тачна када тачка ослонца није на тачном месту. Кома је атлас измештен у страну само пола милиметра, појавиће му се сколиозе кичме. Код већине је атлас измештен уназад више од једног милиметра, што је већ премного, па настају неправилне кривине кичме и обољења. Проклизавање атласа се након педесете године све брже одвија и стога се живот и здравље убрзано урушавају.

Када причам о неопходности намештања атласа, понеко моментално схвати да „има резона“. Такви одмах долазе на третман, а они који спорије резонују „киселе се“ по неколико месеци или година, јер мисле да сам само још један од оних који превише обећавају. Премда, када схвате, или када им болови дојаде, ево и њих, са непотребним закашњењем. Болови их коначно напуштају и тек тада увиђају да сам им причао истину.

Једна прабака је радни век провела као лекар специјалиста опште медицине. Причала ми је како су у ранијим временима људи болове смањивали пчелињим убодом поред кичме. Није јој јасно како се брзо губе вековна знања и којом се брзином у лечења уводи нова хемија која је штетна. Прабака је била доброг здравља, јер јој је атлас био минимално измештен уназад, па је због тога имала мало болова у врату. Она је била весела, али је месец дана после намештања била још радоснија – зато што су јој болови нестали, и рекла ми је: „Вратио си ми вољу за живот.“

Апелујем на родитеље да доведу своје снужене „старце“ из вртића да и њима вратим атлас и вољу за живот. Живот је пред њима, а само с намештеним атласом може бити радостан и дуг.

РУПА НА САКСИЈИ

Отвор на дну лобање не поклапа се са отвором на атласу и због тога је трајно пригњечена кичмена мождина. Дошао ми на третман један машински инжењер, па каже: „Све ми је јасно, јер када се у машини две рупе не поклапају, тада не може да ради. Одмах ми то намештај!“

Познато је да смо ми Срби непослушни и да хоћемо мимо света. Не слушамо мајку и оца, па ни остале. У „нормалним“ земљама потомци поштују своје претке и иду путем који је већ испробан, а ми стално измишљамо „рупу на саксији“. То смо назвали С Р Б С К А П О С Л А. Нека буде тако, јер разноликост има својих предности. На пример, у већини земаља ако су прадеда, деда и отац галили шаргарепу, онда ће и син наставити тај посао. Они су стручњаци за узгајање шаргарепе, али остало не знају. За њих су традиција и стручност врлине, а за нас мане.

Наравно да и у другим земљама има појединаца који поново измишљају рупу на саксији. Један од њих је и Рене Шимперли, који је због својих болести морао да пронађе начин намештања атласа. Његова непослушност је тада изгледала као издаја оних који су практиковали старе начине, иако су и они били непослушни када су смишљали своје методе.

Људска учмалост и робовање постојећем, не смеју спречити напредак наше врсте. Настанак и опстанак живота су чуда над чудима, а да би опстанак био могућ, мора постојати непрекидни процес прилагођавања и усавршавања. У србском језику само једно слово разликује речи нАстанак и нЕстанак. Људском роду се дешава деградација и дееволуција, и то таквом брзином каква до сада није забележена ни у једној врсти.

Шимперли је био Швајцарац француског порекла и морао је бити непослушан како би пронашао оно што се пре њега нико није усудио, а то је да помоћу апарата масажом опушта лигаменте који држе атлас на погрешном месту. Један од његових ученика је био Швајцарац италијанског порекла, који је из само њему познатих разлога напустио „Атласпрофилакс“ и утемељио свој начин намештања атласа. Он је још један од непослушних, али није последњи. После њега су још двојица Шимперлијевих ученика кренули својим путем. Рене је водио судски спор са учеником, којег је звао „Италијано мафиозо“, али спор није окончан, без обзира што у Швајцарској важе исти закони за обојицу.

Наследници „Атласпрофилакс“ метода ће наставити суђење, али је питање кад ће се оно завршити. Разлог је што ниједан од начина намештања атласа није прихваћен од државних институција и нема законску регулативу. Шимперли није тужио Аустралијанца, можда стога што живи на другом крају планете, а није тужио ни Руса, сигурно због тога што он живи на „дивљем истоку“ где не важе „цивилизовани“ швајцарски и европски закони.

Током двадесетог века постојало је ривалство између разних начина намештања атласа. Где је место Србије у том међуконтиненталном сукобу? Ми смо вековима били жртве игара које су водиле велике силе и увек смо бивали оштећени. У Србији је и раније било покушаја да се неки од „белосветских“ начина намештања атласа одомаће, али без успеха. Вероватно што бисмо увек били преварени, тако да смо постали опрезнији од осталих. Ми у Србији смо почели озбиљније да се бавимо првим пршљеном тек са Шимперлијевим методом.

Како ово писмо не би постало сувопарно и да не би одударало од осталих весело-озбиљних писама, подсетимо се како је пре неколико десетина милиона година настала Сићевачка клисура. Пироћанац је изгубио динар и док је копао наишао је на неандерталца и Хомо сапијенса. Шалу на страну, Сићевачка клисура је једино место на планети где су у истим пећинама пронађени остаци неандерталца и Хомо сапијенса. Још од тих времена је сусретање и разилажење УСУД балканских житеља. Балкан је подручје са којег су „непослушни“ уздизали човечанство.

Од сусрета неандерталца и нашег прапретка непрекидно је текла вода Дунавом, и у Ђердапској клисури је настало насеље Лепенски вир, које познаваоци историје сматрају почетком цивилизованог начина живота. Неким „непослушним“ становницима Лепенског вира је постало тесно у клисури и кренули су узводно Дунавом. Насеље у Винчи је померило границе цивилизације ка културнијем начину живота. Када се једном границе помере набоље, тада је лакше следећим непослушнима, који су се расули по Балкану и остатку света.

Балкан је на белосветској ветрометини. Срби су превише пута били завејани, па смо постали превејани и стекли генетску отпорност на ветрове, који би да нас одувају из средишта Балкана. И у мени су гени предака, који се не повинују постојећем, наизглед најбољем решењу, па и ја стално покушавам да измислим, односно побољшам „рупу на саксији“. Балкански усуд је решио да окренем нови лист. Окрени и Ти лист, јер сада нАстаје право решење.

Још када сам био на другом делу третмана, У С У Д И О сам се да питам атласпрофе како је могуће да је атлас на проспекту превише заокренут. Немам медицинско знање, ипак ми је здрав резон говорио да сам у праву. Немогуће је да страница атласа прескочи коштану израслину на дну лобање, јер јој је једина функција да буде граничник до којег атлас може да се заокрене. Атласпрофи тада нису знали одговор, али је после три године цртеж на проспекту промењен.

Брзина мог излечења створила ми је неописиву жељу да се бавим намештањем атласа, па да тако омогућим људима да и они живе здравије. Ипак, нисам се пријавио на обуку, јер сам мислио да је за то потребно медицинско образовање. Кад сам после неколико месеци чуо да ни Шимперли ни већина оних које је обучио нису из медицине, усудио сам се да у 53. години живота променим посао и одем на обуку.

После обуке сам био пресрећан и одмах се латио посла. Уредио сам радњу и истакао фирму ATLASPROFILAX. Почео сам да радим онако како сам научен и придржавао се уговора. Прошло је неколико месеци и моја срећа је полако почела да се гаси. Нико није знао шта је Atlasprofilax. Мислили су да је туристичка агенција или прашак за пециво, а неки су хтели да купе прашак за прање. Према уговору, нисам смео да представљам тај метод, али је мој балкански ген прорадио и усудио сам се да држим предавања по Србији. Када људи чују о чему се ради, онда схватају и почињу да долазе на третман.

Тада нисам знао да ће ми требати још више храбрости и непослушности. Кад су ми током третмана два човека умало пала у несвест и кад се један онесвестио, престао сам да радим и размишљао како да се то убудуће не дешава. На обуци нам је речено да је тако нешто могуће, пошто крв несметано и појачано пристиже у мозак, али је потпуно безопасно. Јесте безопасно, али је непријатно, а непријатни су и болови током третмана. Док је мени намештан атлас имао сам јаке болове и стање пред падање у несвест. Лично искуство и искуство људи које сам третирао подстакли су ме да мењам метод – што је уговором било забрањено.

Ипак, скупио сам сву храброст и променио метод. Само то што сам почео да намештам атлас у погнутом положају главе омогућило је да од тада нико није пао у несвест.

Важније од тога је што се на тај начин атлас лакше намести, а и болови су неупоредиво мањи. Подстакнут тим успехом, трудио сам се да и даље побољшавам метод. Смањивао сам број притисака до тренутка кад сам сигуран да је атлас намештен, правећи паузе током третмана. Променио сам место притиска на десној страни потиљка и тако радио две године. А затим нам је Рене јавио да је одлучио да се ради управо на том месту. Из поштовања му нисам рекао да тако радим већ годину дана, али ми је то улило сигурност да сам на правом путу. Настојао сам да и даље побољшавам третман, нарочито у раду са бебама и децом.

Током три године са звањем атласпрофа, два пута сам одлазио у Швајцарску на састанак нашег светског удружења. Упознао сам већину колега и схватио да они из послушности немају жељу да било шта мењају, јер то што раде сматрају непроменљивим, а у разговорима је основно питање било: „Како иде бизнис?“ У сваком послу је неопходан професионализам, али ово је један од ретких послова у који је потребно унети и велику дозу љубави, а нисам осетио да је они имају. Још горе од тога је што немају жељу ни идеју како да човечанство што пре обавесте о овом спасоносном открићу.

Хитност потребе човечанства за бољим здрављем је у супротности са спорашћу којом се тај метод распростире по свету. Разумем обазривост која је потребна да се не би замерили медицини и фармацији, али је ипак могуће да се бар мало убрза. Са постојећим спорим темпом милијарде људи се муче с болестима, не знајући зашто су болесни. Стотине милиона превремено умре, а да никада нису ни чули за ово откриће.

У првим месецима после третмана људи уживају у бољем здрављу, али се неки од њих љуте што раније нису чули за то. Покушавам да им објасним да је и мени жао што, због властитог здравља, нисам раније чуо за намештање атласа. Воз који је кренуо из Швајцарске је преко Аустрије и Хрватске коначно стигао и у Србију, али се споро кретао. Мој отац је био железничар, па сам током детињства и младости одлазио код њега на посао и уочио да су нови возови све бржи. Напредак је могућ, па сам својим напорима допринео да се бар по Србији што пре чује за намештање атласа.

Моја балканска непослушност је превазишла поштовање према Шимперлију, а србска дрскост се супротставила швајцарској прецизности – која у овом случају није била у потпуности прецизна. У претходних десет година они се премишљају да ли је потребно да се на другом делу третмана врши додатно намештање. То је потребно и тако сам радио, јер је мој У С У Д да будем покретач.

Још као дете сам преправљао постојеће игре или измишљао нове, а другари су се радовали. Током живота, без обзира што су ме болести ограничавале, успевао сам да побољшам своје окружење, од чега су људи око мене имали користи. То је, изгледа, судбина, од које нема разлога да бежим. Током пете деценије болести су ме све више спречавале да радим оно што најбоље умет и већ сам се помирио са тиме да ћу у старости бивати све болеснији.

Увек сам желео да се нађем у епицентру нечега што би изузетно користило човечанству, а не само мом окружењу. Кажу да када нешто довољно желиш, то се и оствари. Већ сам изгубио наду да ће се то остварити, јер ми је на врата куцала старост. Али, наједном се све преокренуло – само због тога што ми је намештен атлас. Ево већ четири године сам потпуно здрав и активнији него икад. Срећом, моја активност је у служби најважнијег за људе, а то је њихово боље здравље.

Без жеље да повредим Ренеа Шимперлија, кога сам заволео највише на свету, наставио сам свој усуд. Побољшао сам оно што је осталима изгледало завршено и савршено. Та побољшања су била толика да од његовог метода није остало ништа друго осим ситних удараца апарата помоћу којег се атлас намешта. Мислио сам да више није могуће било шта преправити и тада се десило чудо. На третман ми је дошао човек који је због болова вукао ногу. Он није могао седети у положају у којем се ради третман и морао сам смислити у којем ћу му положају наместити атлас.

На срећу, тај човек је легао на масерски сто да би себи смањιο болове. То ми је дало идеју да га наместим у лежећем положају, потрбушке. Успео сам да му наместим атлас и болови су нестали, па је отишао потпуно препорођен. У лежећем положају тело је потпуно опуштено, па се тако атлас тачно намести. Почео сам и остале тако да намештам и приметио да је неупоредиво боље. Ипак, и даље нисам схватао да сам пронашао потпуно нови начин намештања атласа, све док ми на третман није дошла госпођа која је имала сличан проблем као и онај човек. Све је забележено видео снимком и очекујем да ће ова дешавања ући у историју. Сада ово очекивање изгледа нескромно, али време иде даље, а време је најбољи проценитељ.

Током живота увек сам био превише скроман. Сада више нисам, због тога што свакодневно помажем људима да добију боље здравље, а њихова захвалност захтева да не будем скроман.

Време ће одлучити да ли сам један од тројице људи који су пронашли кључно решење за спас људског рода од робовања болестима.

То решење је настајало кроз три века. Крајем деветнаестог века Данијел Палмер је схватио да је измештеност атласа узрок већине болести. Крајем двадесетог века Рене Шимперли је открио да се ситним ударцима специјалног апарата атлас може померити. Почетком двадесет првог века ја сам пронашао како се атлас коначно може вратити на тачно анатомско место. Одајем највећу захвалност Палмеру и Шимперлију, у име људског рода и у своје име, јер без њихових открића не бих дошао до коначног решења.

Поред осталих, до сада су ми свој атлас препустили тридесет монаха и монахиња. Успут су ме учили скромности и како да избегавам реч Ј А. Било ми је лако да их послушам, јер током живота себе нисам истицао, и поред мог покретачког духа. Наравно да ми се понекад деси, али мислим да први пут у овој књизи пишем ту реч. Скромност је врлина. Ипак, потпуно сам сигуран да сам ја завршио оно што су Палмер и Шимперли започели, и због тога ћу само у овом тренутку бити нескроман, а време ће показати да ли сам био у праву.

Шта ми даје сигурност да сам у праву? Између осталог и то што сам додатно наместио атлас неколицини људи које су моје колеге већ намештале. Те колеге су моји пријатељи, и постали су атласпрофи, зато што су ме следили као покретача Шимперлијевог метода у Србији.

Са сигурношћу тврдим да намештање атласа тим методом није потпуно, али је ефикасније од свих других начина, који су настали током двадесетог века. Можда вас све ово збуњује, јер сам до сада уздизао Ренеов метод. Верујте да и мене збуњује, али сам од монаха научио да не треба робовати устаљености, него ако се појави нешто што је боље, тада то треба изабрати.

Морао сам изабрати свој пут, али не због сујете, већ због добробити људског рода. Ову одлуку је било тешко донети. Ипак ми је помогла околност што Шимперлијеви наследници више брину о томе како да поделе његово наследство, него како да нешто побољшају.

У таквој ситуацији запитао сам се шта даље да радим, јер је немогуће да сам наместим атлас свим људима у Србији. У претходне три године припремао сам кандидате за обуку код Шимперлија. То се показало добрим, јер су већ пуно тога научили од мене. Препуштам се судбини да ме и даље води, а уз њену помоћ покренућу и друге људе, па да тако удружени препорудимо Србију.

ПРЕПОР ОД СРБИЈЕ

Ево нас на новом почетку. Наравно да је сваки почетак тежак, али човечанство ће се поново уздићи уз помоћ дунавских вирова. Цео универзум се заснива на окретању, увирању и извирању. Вирови увиру, али и подижу са дна. А оно што важи за универзум, важи и за нас.

На почетку треба препородити Србију, а онда је лако препородити и остатак света. Велико је питање како уздићи Србију, када већ шест векова тоне све дубље. Кад год је било тешко, мој отац је говорио: „Колико низбрдо, толико узбрдо.“ Србија је потонула до дна, а са дна може само да одскочи увис. Сада изгледа као да је немогуће да се уздигнемо, али није све онако како изгледа.

Како подићи Србију на ноге? Лако, потребно је начинити први корак, а тај корак је да најпре свима подигнемо главу. Када ово пишем, стварно тако и мислим, јер се са намештеним атласом и глава подиже. Значи, први корак је да, са намештеним атласом, свима отклонимо узрок болести. Ово је лако написати, али је тешко спровести у дело.

Сопствени начин намештања атласа назвао сам „ПРЕПОР ОД МАСАЖА ПОТИЉКА“, јер се после третмана људи осећају препорођено. Већ десетинама хиљада година се масажом потиљка ублажавају болови, који у двадесетим годинама живота већином настају са десне стране, а у тридесетим у врату и раменима. У четрдесетим би се болови спуштали низ леђа, а помоћу трљања су колико-толико умањивани. Та трљања су касније добила назив масажа, и то је био почетак лечења људског рода. Медицина се миленијумима развијала, па се круг најзад затвара, а људски род ће се ослободити болести помоћу ПРЕПОР ОД МАСАЖЕ ПОТИЉКА. Масажа није поступак лечења, јер се масирају лигаменти који држе први пршљен у споју са лобањом.

У претходном веку, они који су откривали нове начине намештања атласа држали су обуке и то наплаћивали. Неки су обучили стотине, а неки хиљаде људи, којима је то постало професија. Почео сам да обучавам друге, али обуку не наплаћујем, него човечанству од срца поклањам своје знање. Најважније је да се брзо обучи мноштво полазника, како би што пре наместили атлас што већем броју људи. Код осталих начина намештања атласа била је потребна посебна вештина, а за разлику од њих, мој начин је једноставно научити. Сви који савладају ово знање, лако га могу преносити другима. То је још једна од предности мог начина намештања атласа.

Појединац може да постигне мало, а група људи може много. Због тога сам обуставио приватни посао и основао Удружење грађана ПРЕПОР ОД ЖИВОТА. Удружење је почело да ради на Преображење, јер смо желели да то симболично буде почетак препорода Србије. Регистровани смо код државе Србије 11. септембра 2013. године. Сврха разних удружења грађана је да се, у складу са законом, баве оним делатностима о којима државне институције не стижу да брину.

Широм света привредници, економисти и политичари покушавају да поправе лоше стање до којег су нас довели њихови претходници, али им то за сада не успева. Један научни рад је предвидео да ће за отприлике петнаест година удружења грађана и невладине организације успети да побољшају живот становништва, јер „професионалци“ неће пронаћи решење. У том ће случају наше Удружење бити предводник и биће спремно за тај узвишени задатак. Свесни смо да време брзо пролази и одмах смо почели да обучавамо људе, који ће намештати атлас. Успели смо да за три месеца обучимо седамдесет полазника и да у шест градова Србије оснујемо огранке Удружења.

Следећи задатак нам је да упознамо грађане Србије са нашим активностима и са побољшањем здравља, које се постиже намештањем атласа. Путем средстава информисања и преко нашег сајта – www.prerogod.org – представљамо наше активности. Ипак, најбоље је да дођете у наше огранке по Србији, где ћемо вас бесплатно прегледати и утврдити колико је атлас измештен.

Када се одлучите за намештање атласа, прво се учланите у Удружење ПРЕПОР ОД ЖИВОТА. Чланарина се плаћа једном за цео живот, у вредности од сто евра, а потом је намештање атласа и његово задржавање на добром месту читавог живота бесплатно. Када је један родитељ учлањен, детету се атлас намешта за пола цене. Због значајног побољшања здравља, људи схватају да им је намештање првог пршљена најважнији догађај у животу. У будућности ће Удружење постати економски снажно, па ће чланови бесплатно добијати и друге погодности осмишљене због њиховог бољег здравља и живота.

Под окриљем Удружења отворићемо предузеће у којем се можете запослити. Најпре ће се ту запослити људи који намештају атлас, а касније ћемо производити органску храну и производе, који ће подржавати здрав живот, па ће се отварати нова радна места.

Сарадњом са другим удружењима и са државним институцијама покушаћемо да објаснимо политичарима да је ово што радимо од највећег државног интереса.

Ово писмо је баш било озбиљно, јер са препородом Србије нема шале.

УДРУЖЕНИ ПЛАНОВИ

Ово писмо ће бити баш ведро – због планова које наше Удружење жели да оствари.

За успешност и опстанак људске врсте заслужни су усправан став и удруживање појединаца. Наши претходници су се окупљали у гомилу када би наишао „страшан“ лав. Та гомила би лаву изгледала снажније, па би се уплашио и побегао. Код многих врста постоји удруживање у крда, јата, или чопоре. Они живе и остају у скупини да би опстали, јер би напуштање скупине угрозило живот јединке. За разлику од животиња, ми се раздвајамо чим опасност прође. У периодима кад нас опасности мимоилазе мање се дружимо, а тада расте саможивост и свако почиње да ради за сопствени интерес.

Мало је оних који знају да се над човечанством надвила највећа опасност – због измештеност првог пршљена. Наше Удружење се неће расути све док сви људи на свету не наместе атлас.

Како би се то остварило, потребно је осмислити планове, а нама је у првом плану образовна кампања, јер је превише оних који још нису чули за намештање атласа. Готово свако ко је чуо одмах би све схватио и дошао, али има и таквих који мисле да је ово само још једна превара на које су насели док су гледали лепо упаковане рекламе. Ми се разликујемо од осталих, и због тога нам није у првом плану рекламна кампања, него образовање становништва. Суочавање са опасношћу по здравље која долази од измештеност атласа и са процесом препорађања после намештања.

Тако ће људи схватити да их ми не лечимо и да ће до излечења доћи због отклањања узрока болести. Самоизлечење је процес који траје, а и образовна кампања ће бити процес који захтева време и напорну активност нашег Удружења.

Људска потреба за помодарством произлази из потребе за новијим и бољим од постојећег. Свако време има своју моду, која се даљим током времена мења. Намештање првог пршљена још није ушло у моду, али ће једном морати. Остале моде могу и не морају да се појаве, али ова мора, због опстанка наше врсте. За разлику од разних мода које се мењају, намештање атласа никада неће изаћи из моде.

Понека мода уопште не би ни заживела да није била вештачки наметнута. Када девојке погреше у стилу одевања, то није страшно, али ако нам „неко“ наметне моду погрешне исхране или погрешног начина живљења, тад то почиње да угрожава здравље и постаје опасно по живот. Понеко покуша да промени погрешан стил живота, али није лако одупрети се наметљивости часописа и телевизијских екрана.

Испанирали смо три главна пројекта: Препород Здравља Србија, Препород Богатија Србија и Препород Боља Србија.

За остварење ових пројеката неће бити потребна државна средства. Сва три пројекта ће се истовремено реализовати, али почећемо с бољим здрављем грађана, јер је то услов да и остали пројекти заживе. Појединци ће се учланити у наше Удружење личним средствима и добити намештен атлас, а тиме и здравији живот. Тако ће свако сам себе збринути, а држава ће неупоредиво мање новца издвајати из здравственог фонда. И грађани и држава имаће двоструку добит, јер ће бити мање боловања и новац се неће трошити на лечења, па ће се продуктивност и плате повећавати. Постоји и трећа добит, а то је срећан и радостан живот, који није оптерећен болестима, што се не може изразити никаквом вредношћу, понајмање новцем.

Са бољим здрављем, људи ће моћи и желети више да раде и зараде, а кад су појединци имућнији и држава је богатија.

Остали наши планови замишљени су као подршка за три главна пројекта. Неки од тих планова изгледаће вам чудно или чак смешно, али ако размислите, схватићете да нису нимало смешни.

Почећемо са почетком живота. Предложићемо да се промени начин на који се жене порађају. Подржаћемо план да сваки пар родитеља добије по троје деце, због тога што нам прети биолошки нестанак нашег народа. Психолози и социолози су доказали да деца до четврте године треба да живе у породичном окружењу, а не у обдаништима, и зато планирамо да се очевима обезбеде веће плате, што би мајкама омогућило да безбрижно одгајају децу. Често мењање смена у школи лоше утиче на биоритам и дечје здравље, па планирамо да деца иду у школу по полугодишњим сменама. Предложићемо да се од петог разреда основне и до краја средње школе учи предмет Е Т И К А, како би се смањивала саможивост и развијало заједништво.

Планови које износимо могу неке изгледати као сузбијање појединачних интереса. Ипак је управо супротно, јер по први пут неће бити оштећених. Ако си и Ти једна од неколико милијарди јединки које се осећају преварено, придружи нам се, допринеси да остваримо планове, који ће побољшати живот појединцима, али и људској заједници.

Ако приликом читања овог наслова нисте приметили да нешто није како треба, онда пажљиво читајте даље. Ово писмо је за вас, али и за већину оних који само трче кроз живот и због тога не виде добро и не чују тачно, па су С Л Е П И КОД У Ш И Ј У.

У судској пракси је познато да су сведоци непоуздани, јер често о истом догађају различито сведоче. Сви верујемо чулу вида, а очи су непоуздане. На пример, када бирамо храну, узећемо ону која је лепша за очи, али је та храна обично гора за стомак.

Слух је још непоузданији. Ми чујемо све звуке из окружења, али психа и чуло вида бирају шта желе да чују. Систем виђења троши пуно енергије за своју активност, али испада да је то узалуд изгубљена енергија. Кажу да мајмун ради шта мајмун види, а ми радимо шта желимо да видимо. Због очију не чујемо тачно и изгледа као да слепи људи виде боље.

Заслепљени смо чудесним рекламама, којима нам само „замажу“ очи, па изгледа као да смо ћорави код очију. Произвођачи лекова на упутствима пишу о могућим штетним дејствима и тако са себе скидају одговорност, како не би били осуђени у случају судског спора. Стотине хиљада оних, који зарађују од производње лекова, примају велике плате и изузетно ретко неко од њих од гриже савести упозорава на штетност лекова. Управо стога и деца оболе од болести, које су у ранијим временима почињале у старости.

Једно научно истраживање доказује да је чак деведесет седам одсто операција непотребно и штетно по здравље људи, али је потребно упослити хирурге, који су напорно учили да би стекли дипломе. За оне који се заслепе дипломама, у народу се каже: „Укрути се када добије диплому.“ Због саможивости и заљубљености у свој посао, ти људи од себе не виде друге људе, па им беспотребним операцијама само наносе штету. Микроскоп је медицини био потребан да продуби видике, али је медицина због микроскопа постала слепа код очију.

И поред тога што је човечанство први пут повезано невероватном брзином информисања, изгледа немогуће да људски род коначно прими нарадоснију вест – вест о једноставном отклањању узрока болести. Новинари су стручни за свој посао, али чувају своја (слабо) плаћена радна места.

Пријатељи ме саветују да не пишем о ономе што сви виде и чују, али ова књига вреди баш зато што нема невидљивих слова између редова. Сада постоји решење за оболеле, али је тешко пробити систем информисања, а за то време болесни тумарају у мраку. ПРЕПОРОД је блесак муње у информативном и медицинском мраку.

Понеки човек се мучи због диплопије, која је изузетно редак поремећај вида са двосликом. Али због наметнутог начина живота изгледа као да се човечанства мучи са двосликом. Једна слика је оно што нам се намеће преко система информисања, а друга је оно што видимо својим очима. Постоји и појава између те две слике, а то је плацебо ефекат, када умислимо да нам помаже нешто што у стварности не помаже, али и не одмаже. Понеко користи вештачке стимулансе када увече не може да склопи очи и тако само нарушава природно стање и своје здравље.

Свет се заснива на превари, при чему мањина добија, а већина губи. Кад се губи новац то није толико страшно, али кад се губи здравље, то је баш страшно. Замућеност вида – диплопија и титрање очију – нистагмус настају због измештеног атласа. Ми који намештамо атлас не варамо и не обећавамо људима да ће им такве потешкоће нестати, него им једноставно кажемо да се некима након намештања атласа смањила двослика и титрање.

Оно што је сигурно тачно јесте да после намештања свака четврта жена и сваки двадесети мушкарац бистрије виде. Кроз ослобођене крвне судове дотиче више крви у центар за вид и због тога се вид трајно побољшава. Ипак, та бистрина вида не утиче на диоптрију, мада се некима и диоптрија побољшава, а помало помаже код разрокости и зрикавости, која је код већине људи присутна у десном оку – као последица слично измештеног атласа.

Неколико месеци после намештања, они који су се ослањали на штап, престају да га користе. Када се кичма и карлица врате на боље место, нестају болови, па људи одлажу штап. После намештања атласа нема лажи, јер се штап или носи, или не носи. Не постоји „између“, па нема плацебо ефекта.

Шетају две пријатељице и једна од њих примети како је улица прљавија, а друга јој саопшти: „Пусти улицу, види како су лепа облака.“ Битно је рећи људима у шта да гледају, али – ко је тај коме се верује? Ево, ми вам кажемо, дођите да вам наместимо атлас, па да са подигнутом главом и ви видите лепшу страну живота.

Ово писмо је намењено онима који не верују чак ни својим очима и ушима. Са намештеним атласом све долази на своје место, па нема више слепих код очију ни глувих код ушију.

Није познато колико врста бактерија постоји, али се зна да оне чине осамдесет одсто целокупног живог света. Познато је да постоје три групе бактерија, које се међусобно боре за превласт у окружењу где има хране. Ако у окружењу има довољно хране, тада међу њима влада примирје.

Све три групе истовремено настајују разна станишта, ипак им је најбоље у организмима биљака и животиња. Оне су у највећој међусобној равнотежи у желуцима преживара. У ранијим временима прасиће су мазали крављом балегом, како би им подигли имунитет, јер су тако били боље заштићени уравнотеженим односом разних бактерија. Наши преци нису знали за бактерије, али су и себе лечили балегом.

Бактерије користе тело домаћина, али умерено, како не би уништиле своје станиште. Оне искоришћавају домаћина, али му и користе за пробаву хране. Тај саживот је од користи и једнима и другима. Кад се деси поремећај саживота, организам домаћина реагује и помоћу система одбране уништава вишак бактерија, које угрожавају здравље, а када тај систем због измештеног атласа не функционише, живот је угрожен.

У бактеријском царству преовлађује примирје, али је у животињском царству настао поремећај, који може да уништи и животињско и бактеријско царство. Постоји неколико десетина хиљада врста животиња, али је само једна врста одговорна за тај хаос.

Та „животиња“ се зове Ч О В Е К. Нисмо одувек били такви, већ смо у претходних неколико хиљада година почели да царујемо животињским, бактеријским и биљним царствима. Ми смо неприкосновени господари, а та безобзирност и безобразлук може да нас кошта главе. У прошлости су се котрљале и царске главе, које су умислиле да су много драгоценије од других.

Убрзани напредак је постао још бржи назадак, не само за нас, него и за оне који живе у нама или поред нас. Када уништимо све друге, остаћемо сами на свету, а тада ћемо се окренути против себе. Како преживети убрзани напредак? Одбацавањем вештачког и враћањем природном начину живота.

Појединци оперишу линије на длану да би побољшали судбину. Без обзира на стерилизацију операционих сала, бактерије упорно опстају, па су присутне и током операције линија на длану, а и после мењања судбине. У случају да се игром судбине кожа на длану инфицира, ту су ефикасни антибиотици, али је проблем у томе што антибиотици углавном убијају једну групу бактерија и тако мењају равнотежу, коју чине три групе бактерија. Нажалост, судбина света је у нашим „прљавим“ рукама.

Свако вештачко мењање природног стања у нашем организму доноси краткорочно побољшање, а дугорочно погоршање. Милионима година се играла игра између три групе бактерија, а онда се умешао „чисти“ човек са моћним антибиотцима, које и деци делимо као бомбоне. Уништавањем једне групе бактерија омогућавамо осталима да се превише размноже, чиме се здравље нарушава. У случају када се антибиотцима потпуно смањи присуство бактерија, повећава се гљивично царство, а када је превише гљивица, настају карциноми.

Почели смо игру без краја и са бактеријама из нашег окружења. Претерана (хемијска) хигијена кухиња и купатила мења њихово природно стање, а та „контролисана“ хемија полако трује и нас. Проблем је што ову игру не умемо да завршимо.

Неко нам је сместио такву „игру“ да системи водовода не обезбеђују квалитетну воду за пиће. Стотине милиона људи пију милијарде литара флаширане воде и све би било добро када се у њу не би стављали антибиотици. Краткорочно пијење тих вода није штетно, али дугорочно јесте, јер антибиотици слабе имунитет нашег организма.

У детињству једемо шта нам мајке спремају. Данашње мајке имају већи избор намирница од својих мајки, али је лоше што индустријска обрада хране смањује њену хранљиву вредност. Кад се у храну ставе вештачки додаци, онда та храна више одговара паразитима и бактеријама него деци. Загађена храна је царска трпеза за бактеријско царство, па се оно шири у нама.

Прво слушамо мајку шта ћемо да једемо, а онда испуњавамо жеље бактеријама. Тако се стичу навике које заправо нису наше, већ су навике гостију у нашем организму. Неки људи морају јести у поноћ, јер не могу заспати гладни. Они би могли да спавају гладни, али им навика бактерија да у то време једу ремети миран сан. Ко влада вашим телом? Ви, или ваши гости? Једите оно што вама одговара и кад је потребно, а не оно што одговара бактеријама. Лоше навике се лакше мењају кад знате да то нису ваше навике.

Превише смо се умешали у остала царства и то нам се обија о главу.

Неко је схватио: ако хоћеш да купиш љубав, онда купи пса. Док бринемо о псима, и они брину о нама, а то дружење на обострану радост траје већ хиљадама година. Сваки човек треба да има пса, и то пре свега због здравља. Власници паса имају боље физичко и психичко здравље. Физичка активност са псима је добродошла у овим временима смањене физичке активности.

Живимо све више отуђено и човек постаје вук самотњак, а дружење са псима утиче и на боље односе са људима. У прошлим временима су људи давали псима да им лижу ране, које су због тога брже зарастале, јер пси у устима имају природне антисептике.

Куце се често преједу и поврате вишак хране коју касније поједу, а тај инстинкт им је остао из доба када људи ни за себе нису имали довољно хране. Код паса су чула мириса и укуса боља него код људи, а и пробавни систем им је боље прилагођен него нама. Псеће преједање је нормално, а наша халапљивост је ненормална.

Током усправљања Хомо еректуса промењен је распоред унутрашњих органа, при чему се јетра поставила на десну страну тела. У тим временима јетра је била нормалне величине и тежине, а касније се увећала и отежала с десне стране, што је довело до данашњих проблема са здрављем.

Претходници наших претходника проналазили су или ловили храну. Наши претходници су постали паметнији од својих претходника, па су постали сваштоједи, и због тога је јетра почела да се увећава. То је био почетак наших данашњих проблема са здрављем. Јетра је главни чистач у организму и због разноврсне хране је имала да обави више посла. Основни проблем је настао када су наши претходници постали још паметнији и себи омогућили вишак хране, па су почели да се преждеравају.

Због тога се јетра још више увећала и још пореметила равнотежу леве и десне стране тела. Када се у организму догоди једна тако велика промена, онда утиче и на распоред осталих органа. Увећана јетра је спустила десни бубрег, смањила десно плућно крило и померила срце. У тим временима такве промене још увек нису угрозиле функцију тих органа, али је касније повећање тежине јетре почело да угрожава функционисање целог организма, што је довело до болести од којих остали сисари не болују.

Код осталих сисара јетра је нормалне величине, а и када би била много већа, то за њих не би био проблем, јер стоје на четири ноге. Ми смо једини на планети који стојимо на две ноге, а због увећане и отежане јетре, десна страна тела нам је тежа од леве. Тих пола килограма разлике не прави нам проблем кроз живот, већ проблем настаје још пре рођења. Људски фетус углавном спава на десној страни, јер му је десна страна тежа. У материци плодова вода умањује дејство гравитације, али је она ипак довољна да се фетус постави десном страном према тлу. Током развоја фетуса у материци настаје највећи проблем људске врсте, који се због деловања гравитације наставља током целог живота.

Људски род се мучи са болестима. Већина болести не би требало да постоји, а постоје само због тога што се током развоја фетуса први пршљен формира на погрешном месту.

Савремена медицина је све моћнија, а људи су све болеснији. До сада нико није схватио због чега смо све болеснији. Ево како је то могуће. У претходних тридесет година јетра је много већа и померила је срце још више увис, па је због тога све више срчаних обољења и инфаркта.

Претерана термичка обрада хране умањује њену хранљиву вредност и морамо јести више да бисмо тај мањак надокнадили. Замрзнута па прегрејана храна је мртва храна, али највећи проблем је што се у храну, због побољшања укуса, додају конзерванси и вештачки додаци. Мајке праве изузетну грешку када хране децу пилећом цигерицом, зато што је пуна токсина. Јетра не препознаје ту нову хемију и одлаже је у организам, јер не може да је пречисти. У Америци је сваки други човек гојазан, а сваки трећи превише гојазан.

Лошу храну једу и труднице. Њихов организам бира шта ће послати фетусу, али и у фетус допева лоша храна која му увећава јетру, па више спава на десној страни. Бебе су све болесније, јер им је атлас пре рођења више измештен него њиховим мајкама када су биле бебе.

„Старачке пеге“ по рукама су знак да јетра не ради свој посао како треба. Неколико година након намештања атласа пеге се смањују или нестају, јер се јетра враћа у функцију.

Пси имају способност да неколико сати унапред упозоре на напад епилепсије, а дијагностика то не може. Пас је човеку пријатељ, а непријатељи су алавест, преждеравање и хемијска храна.

Причао сам једној баки о проблемима који настају због увећане јетре, а она ме збуњено гледа и пита: „Је л' то причаш о црној цигерици?“ Сад сам се ја збунио, али се сетих да је бака са села и да тамо тако зову јетру. Ех, црна јетро код белог човека!

МИНУТ ДО ЗДРАВЉА

Код жутог и црног човека јетра је мања због правилније исхране, па су здравији од белог човека. Ипак, код свих људских раса болести настају због измештености атласа. То је највећи проблем човечанства, који захтева хитно решење.

Хиљадама година људи су спонтано покушавали да масажом потиљка врате атлас на место. Хиљаде људи је у претходних сто година свесно покушало да пронађе начин намештања атласа. До сада је пронађено неколико начина и сваки следећи је био бољи од претходног. Срећом, дошао сам до коначног решења, а то је – намештање атласа П Р Е П О Р О Д масажом потиљка.

Помоћу ове масаже атлас се бебама и деци намешта за неколико секунди, а одраслима за два минута. У просеку је довољан један минут до бољег здравља.

Понеко ме пита како је могуће да се атлас тако брзо намести. Ми намештамо атлас за један секунд, а остало време је потребно за омекшавање лигамената, који га држе на погрешном месту. Атлас се такође измести за један секунд и тад се чује пуцањ у глави. Тај К В Р Ц је почетак ломљења здравља. Сви смо чули тај звук неколико пута током живота, али нико није чуо да због тога почињу проблеми са здрављем. Атлас је у директном контакту са лобањом и зато се тај звук разликује од звука који се чује из кичме када се преслажу пршљенови.

Потребан је један минут да се атлас намести једном човеку, али је питање колико је времена потребно да се намести свим људима на свету. Пре свега је потребно време да се обучи десет хиљада људи који би у следећих педесет година могли свима да наместе атлас, а било би боље да се обучи педесет хиљада који би у следећих десет година могли да побољшају човечанство.

Проблем је што је апсолутној већини људи потпуно непознато да им је атлас измештен, и да постоји решење за тај проблем. Сваки проблем има решење, а сада када постоји решење највећег проблема, штета је да се људи и даље муче с болестима и да им се скраћује време за живот.

Намештањем атласа људски род се ослобађа већине здравствених проблема, а да би се скоро сви проблеми трајно решили, потребно је да се и јетра смањи. Јетра се може смањивати или повећавати током живота једног човека у зависности од хране коју једе. Ако је то могуће код појединца, онда је могуће и да се јетра врати у нормалну величину кроз две следеће генерације.

Откад постојимо као врста, свака генерација је бринула само о себи, али дошло је време да наша генерација буде прва која ће намештањем атласа решити проблем и следећим генерацијама.

Намештање атласа и смањење јетре су процеси који би требало да се одвијају истовремено. Сваки процес има почетак и крај, а да би отпочео, неко треба да осмисли план и обавести човечанство о неопходности тог процеса. То би могле, рецимо, да учине Уједињене нације или Светска здравствена организација.

Процес намештања атласа се може брже остварити него промена начина исхране. Милиони људи раде у прехранбеним индустријама и требало би их упутити на производњу здравије хране, али то захтева велика новчана улагања. Ипак, цена је безначајна у односу на оно што се тиме добија. Када се дешавају промене, увек се поставља питање ко губи, а ко добија. У овом случају сви би добили боље здравље, а оно је важније и од новца. Међутим, постоји нешто што је јако тешко сузбити, а то је навика да једемо овакву храну.

Да би се јетра смањила природним путем, потребно је да се што пре вратимо начину исхране наших давних предака, а то је – једна намирница у једном оброку. Такође, морамо избацити вештачке додатке јелима, без обзира што ће произвођачи остати без зараде. Поред тога, треба престати са претераном термичком обрадом хране. У Кини се јела кратко припремају, јер се током једног минута топлотом одстрањују бактерије и паразити са намирница, тако да храна у доброј мери остаје у сировом стању. Најбоље је јести што више свежег поврћа и воћа.

Кроз живот увек журимо, али стижемо да се гледамо у огледалу. Ипак, да ли сте икада стварно видели како изгледате? Станите пред огледало и опустите се један минут. Видећете да вам је једно раме ниже од другог. Код већине је десно раме ниже – због тога што је десна страна атласа нижа.

Један минут намештања атласа вреди више од десет година вежбања, спорта, јоге, масажа и физикалних терапија. Боље је за минут наместити атлас него доживотно трпети последице.

Не можемо вратити време уназад и избећи околности које су довеле до измештања атласа и почетка људске деградације. Откриће намештања атласа се догодило у пет минута до поноћи, али се није закаснило. Човечанству ће коначно осванути ново, здраво доба.

Време је за препород.

Вероватно смо међу малобројним народима који имају одговарајући назив за први пршљен. Код нас се атлас назива – ГЛАВОНОША. То је мање познато, и углавном га тако називају касапи. Када стоци одсеку главу, први пршљен остаје чврсто припијен уз лобању.

Такође је мање познато да је главноша свима окачен око грла попут јарма који нас повија ка земљи и отежава нам живот болестима. Некада би орачи и копачи по повратку са њиве исцрпљени легали у кревет. У то време није било лекова против болова (који сада доносе највећу зараду апотекарима), већ су их деца газила по леђима и болови од тежачког рада би чилели. А, ако би негде јаче болело, ставили би парче вунене тканине. И сада упорне болове можете ублажити вуном, али су вам дражи лекови који вас раздраже, па не можете заспати.

Раније, када није било ни радија, неко би засвирао фрулу, а укућани би се ухватили у коло и радовали животу. Данас мрзовољна породица гледа телевизију и нико неће да игра србска кола. Због бољег здравља, предлажем да свако вече одиграте бар три кола – Моравац, Ужичко и Чачак. Моравац је спор, добар да се загрејете, Ужичко је брзо, да се презнојите, а Чачак коло је компликовано, да укључите мозак. У ова времена, када у организам уносимо токсичне материје, добро је презнојити се, а и лакше ћете потом заспати.

Одавно нас здравствени систем држи у шаџи, јер морамо уплаћивати здравствено осигурање, ићи на систематске прегледе и од лекара добијати дознаке за боловања. Људи су свесни тога, али немају друго решење. „Узели ме доктори под своје.“ „Клали ме беспотребно.“ „Нећу на операцију, у сандук идем цела.“ „Лекар је урлао на мене зато што нећу да пијем лекове.“ Коментари су различити, али испада да већина плаћа како би им од лечења било још горе. Жали се друг другу: „Боли ме око“, а овај се шали: „Нека ти га изваде, па те више неће болети.“

Доста смо веровали у оно што нам не може помоћи. Од лекара до лекара је различито, а исти су факултет завршили. Понеки искрени доктор предлаже: „Пробај нешто од народне медицине, али нисам ти ја рекао.“ Једна искусна докторка, професор на факултету, писац уџбеника, месец дана по намештању атласа завршава наш разговор речима: „Нажалост, медицина је често легално убиство.“

Исидор Папо је био ратни хирург и основао је Војномедицинску академију. Он је стара гарда лекара и млађе колеге је саветовао: „Ако нема јода, онда попишај.“

Савремена медицина се хвали да је продужила људски век, али то је заблуда. Санитарни и хигијенски услови су заслужни за то. Животни век је продужен, углавном због тога што је вода очишћена од бактерија и паразита. Сада је могуће да се намештањем главноше живи још дуже. Као што је откриће о чистој води једноставно, тако је једноставно и да се главноша намести, само људски род то тек треба да чује и схвати.

За сада се највише новца издваја за исхрану и лечење, иако превише хране и пуно лекова наносе штету организму. Наука је доказала да људи који једу мање живе здравије и дуже. Неколико месеци после намештања атласа побољшава се здравље и мање се једе, јер више није потребна додатна енергија за самоизлечење. Мање новца одлази за храну, али и за лекаре и апотекаре.

Неки људи доживе срећу у несрећи. Једног човека је у младости ударио аутомобил. Имао је пет прелома и неколико дана је био у коми. Тада му је живот био угрожен, али лекари су га спасли. Тај човек сада има педесет година и потпуно је здрав, јер је имао срећу да му се главноша током судара поставио на добро место.

Наши људи су склони да се шале и на озбиљне теме. Због те особине не воле да читају озбиљне књиге о здрављу, али ову књигу читају са задовољством, јер је шаљиво написана. Лако је сада овако писати, кад је пронађено како се главноша намешта.

Ипак, наши људи би да без имало труда дођу до бољег здравља. Стоје два човека на ливади преплављеној цветом маслачка. Један се жали на здравље, а други му каже да се може излечити маслачком. И поред тога што зна да стоји на маслачку, болесни пита: „А где да га купим?“

Најновији научни радови канадских истраживача доказују да је маслачак изузетно добар лек против дијабетеса, чак помаже и у лечењу карцинома. И здрави људи треба да једу маслачак, како би остали здрави. Треба јести корен, стабљику, лист и цвет, као било које поврће.

Наше земљиште је изузетно плодно и пружа нам квалитетно воће и поврће. Сви треба свакога дана да поједу по две порције воћа и по три порције поврћа.

И поред тога може да нас спопадне нека болест, али када се главноша намести, мање је болести.

Женски род је носилац врсте и зато је увек владао и увек ће владати. Постојали су периоди патријархата, али то је само пролазна илузија, јер је матријархат природно стање већине врста. Мушки род је срећан зато што има мање одговорности, али је неопходан, како би пружао подршку женама и потомству.

Некада су бабе биле оличење мудрости и одлучивале су о свему. Данашње старије госпође се љуте када их називају бабама, јер су одрасле у време америчког сна о вечној младости. И капиталисти и комунисти су прогласили бабе застарелима и на тај начин су изгубљене вредности које су постојале хиљадама година. Сада су и старије госпође и њихови унуци болесни зато што је некоме одговарало да се укине „бапска медицина“. Некадашње бабе, које су пиле ракију и пушиле, биле су здравије од модерних бака, које гутају јогурт и лекове.

У људском организму се све регенерише, а најбрже слузокожа желуца. Свака три-четири дана добијамо нову слузокожу, и на томе се заснива развој фармације. Када се неколико година свакодневно пије по неколико лекова, слузокожа се оштећује, и зато се ујутру попије лек за желудац који обложи оштећену слузокожу, па се може користити још више лекова.

Сви причају да фармакомафија наноси штету, ипак већина људи посећује апотеке. Лекови су углавном штетни, али млечни производи још више погоршавају здравље.

Као да нас неко упозорава да усред речи мЛЕКО постоји реч ЛЕК, а ми плаћамо и једно и друго како би нас додатно разболели. Највећу штету организму наноси калцијум из млека, зато што запушава микронске крвне судове. Свака ћелија мора да добија кисеоник и хранљиве и енергетске честице како би била жива и здрава, а крв не може да их доноси до ћелија због калцијума. Када бисмо појели килограм песка, не бисмо нанели штету организму. Зрна песка су крупна, па би само прошла кроз тело, а калцијум из млечних производа је микронски уситњен. Измештен атлас већ гњечи центре за циркулацију крви и одређивање крвног притиска, а проток крви се додатно успорава уситњеним калцијумом. Притисак скаче и метаболизам је лош, па смо данас неколико пута болеснији него пре педесет година.

На тржишту постоје стотине врста лекова за притисак, а све више људи умире због високог притиска. Сада се у току дана користи по неколико врста лекова, али ни те комбинације лекова не помажу. Млеко је штетно, а млечни производи су опасни. Сир је најгори и у желуцу се задржи дупло дуже од меса.

Калцијум брзо запушава крвне судове, а споро се одстрањује – преко коже, синуса, бронхија и измета. Три месеца не користите ништа од млечних производа, и не само да ћете преживети, већ ћете оживети. Када једног лепог дана буде укинута млекарска индустрија, у Србији ће неколико десетина хиљада људи остати без посла, али ће неколико милиона људи живети здравије.

Понека модерна госпођица постаје наркоманка, а већина старијих госпођа постају лекоманке. И једно и друго – УЖАС. Некада су бабе дизале расположење умотаном херцеговачком шкијом, а ракијом побољшавале циркулацију крви. И њима су биле хладне ноге због калцијума из млека, јер нису знале да им наноси штету. Ипак су га бар мање користиле и тада није било хемије у млечним производима.

Многе намирнице садрже афлатоксин, а најгоре је што га има и у млечним производима. Афлатоксин се повезује са калцијумом и покреће карциноме. До двадесетог века мало ко је умирао од карцинома, а сада свако трећи. Прогнозе су црне – за десет година умираће сваки други.

Па, као да то већ није превише, трујемо се и хемијом из лекова. Већина лекова се прави од нафте. Када бисмо попили чашу нафте, мање би нам нашкодила него хемијски спојеви у лековима. Многи лекови могу да се запале и да горе као нафта. Када се неколико година претерано користе, почињу да се таложе у ногама и да излазе кроз кожу. Кожа добија нездраву боју, која личи на боју нафте и тада се користе креме које су такође хемија, па заустављају изbacивање токсина из тела. Кад се одустане од лекова, постепено се враћа здрава и нормална боја коже.

Баке ретко виђају унуке и желе да их обрадују чоколадом, а у чоколади је млеко које је већ неколико месеци било у продаји и, да се не би бацило, употребљава се за производњу чоколада и других слаткиша. Мајке из најбољих намера хране децу млечним производима, али не знају да ће од тога деци оперисати крајнике и да им тако страдају синуси, а упале грла и ушију су све чешће.

Деци се дају лекови, а баке их саме узимају. Унуци се шале са ћоравим бакама: „Када се баба нагута дугмића, мисли да јој је боље.“ Реците велико НЕ млеку и леку.

СТОП КРЕАТОРИМА

Одувек постоје креатори који због своје користи кроје будућност другима, а та вештина је усавршена на прелазу из деветнаестог у двадесети век. Боља будућност апсолутне мањине је заснована на лошој будућности апсолутне већине. Креатори планирају десет година унапред, а понекад и за следећих сто година, како би и њихови прауници владали светом.

Велики рат је лоше искреиран, па су скројили „нови модел“ – Други светски рат је званично завршен, а незванично траје у недоглед, тако што се „мали ратови“ премештају по планети. Непрекидно се воде и економски ратови, од којих су сиромашни све сиромашнији, а богати све богатији.

Први и Други светски рат су испланирани, а креатори су разним средствима, па и јавног информисања, поново убедили сиромашне да крваре за богате. Телевизијска технологија је креаторима олакшала вођење економског рата (у којем се унапред зна победник). Кроз информативне емисије нам пуне главу, а то користе и остали да нам „продају маглу“. Пре и после вести стварају нам навику да купујемо шта нам треба, али и оно што нас краткотрајно усређи, па заврши у ђубрету. У последњих сто година људска активност се свела на производњу смећа. Све је мање чисте природе, па пазимо да не згазимо у г . в . о.

Шта могу појединци против моћних креатора? Могу да се удруже у својим активностима и да за почетак пробуде потрошачко друштво, које је успавано од стране моћних планера. Ми у нашем Удружењу ПРЕПОРОД ЖИВОТА планирамо активности помоћу којих желимо да зауставимо наметнуте навике, које нам руше здравље и живот.

Знамо да ће због мењања постојећег стања многи изгубити радна места, али знамо да ће и они бити здрави и да ће се запослити у предузећима која ће радити у корист квалитетнијег живота.

Нашим малим плановима зауставићемо велике планере. Можда ће вам неки од наших планова изгледати чудно или смешно, али ако боље размислите, схватићете да имамо исти циљ.

Редослед активности није битан, јер ћемо их упоредо остваривати. Ипак, почећемо са:

СТОП УСАМЉЕНОСТИ ! Све је више усамљених људи, а то није случајно. Појединца је лакше преварити и убедити да живи против својих интереса.

СТОП ТЕЛЕВИЗИЈИ ! Телевизија је најмоћније средство за остварење креаторских намера, али не ради се само о телевизији, већ и о осталим медијима који су у власништву креатора, а сви они раде за остваривање њихових интереса.

СТОП СЕДЕЊУ ! Организам је у претходних двеста хиљада година навикнут на усправан став током активности и на лежећи положај током спавања. Превише седимо – у обданишту, школи, на радном месту, аутомобилу, док једемо, испред телевизора, на клозетској шољи... Чучавац је здравији и природнији због бржег пражњења црева. Јапанци и у модерним становима имају чучавац.

СТОП ПЕГЛАЊУ ! Боље је да штедимо струју и вене. Неке лоше навике смо и сами створили. Постоји начин да нам одећа буде као испеглана, а остаће и више времена за уживање са децом.

СТОП ХИГИЈЕНИ ! Претеривање са хигијеном слаби имунолошки систем. Превише хемије у средствима за чишћење нарушава нам здравље. Чак је и купање штетно по здравље. Монаси се ређе купају, а чешће мокрим пешкиром одржавају личну хигијену.

СТОП КУВАЊУ ! Кување и свака друга претерана термичка обрада хране штети организму, а ово је од изузетне важности баш због увећане јетре.

СТОП АЛАВОСТИ ! Алавост је шашава реч, али тачно дефинише сваку врсту претеривања. Углавном се односи на преједање, али су и алкохоличари или купохоличари жртве своје слабости.

СТОП СПОРТУ ! Већина спортова је штетна по здравље. Пуно физичке активности у младости доводи до више болести у старости.

СТОП МЛЕКУ ! Већ десетинама година је познато да су млеко и млечни производи изузетно штетни по људско здравље, али нико ништа не предузима да се бар смањи њихово коришћење. Млеком и производима од млека ми хранимо бактерије и паразите у нама, али и они имају свој метаболизам и излучевине које нам повећавају киселост организма. Многи се муче са боловима, а они настају због млечне киселине која се задржава у ткивима. Производи од млека подижу ниво холестерола, триглицерида и масноћа. Многа деца и одрасли су излечени од бронхитиса и астме тако што су избацили из исхране све млечне производе.

СТОП ХЕМИЈИ ! Окружени смо хемијским производима и пластиком. Превише хемије у нама и око нас полако нам трује организам. Девојке и жене јесу лепше када офарбају косу, али због тога понека од њих оболи од карцинома. Познато је да труднице не фарбају косу.

Борићемо се за природан живот. Желимо да смањимо терет, који су нам натоварили креатори и да се ослободимо свега вештачког у нама и око нас.

Мрачни средњи век је изродио алхемичаре, јер је дуготрајни мрак досадио појединцима и пожелели су да обасјају видике. Алхемичари су покушавали да од олова направе злато, ипак им је забрањивано да се мешају у природна стања и процесе. Али, злато сија, а људска похлепа заслепљује, па су неки од њих страдали од отровних испарења или од експлозија док су спајали неспојиво. Алхемичари су касније изродили хемичаре, који с временом постају уважени научници.

У природи случајни догађај мења постојеће стање, а научници намерно врше експерименте. У оба случаја се до решења долази после низа покушаја и погрешака. Упорност научника превазишла је природу и довела до вештачких спојева. Већина открића је корисна, али можда би било боље да смо остали у мраку средњег века, због оних проналазака који само наносе штету. Питање је колико је доба ренесансе побољшало човечанство.

Научници растављају целину из природе како би је побољшали, а да ли је мењање природе увек корисно? Природа ствара милијардама година, а научници експериментишу неколико векова.

Произвођачи и трговци због зараде превише користе научна открића, без обзира што нам тиме погоршавају здравље. Шећер је вештачка хемијска творевина која наноси штету организму. Постоје природни заслађивачи који нису штетни, али је мања зарада од њих. На Куби се користи шећер од шећерне трске, јер кубански политичари не јуре зараду, већ им је у интересу да народ има добро здравље. Осталим светским политичарима не одговара кубанска политика.

Постоји биљка СТЕВИЈА, која садржи двадесет пута више шећера од шећерне репе, а има и лековита својства. У већини држава је забрањена за људску употребу – можда баш због њене природне лековитости, која може да угрози продају вештачких лекова. У Јапану је стевина основни заслађивач у прехранбеној индустрији. Кубанци и Јапанци имају најбоље здравље и најдуже живе, стога што користе природне заслађиваче, или због политичара који свом народу желе добро.

Познато је да су шећер, со, брашно и маст четири беле смрти, јер њихово претерано коришћење скраћује живот. Овај списак намирница није у потпуности тачан и из њега треба избацити маст, а на то место ставити млеко. Морамо уносити масти, али не од куваних сланина које су најчешће у продаји, већ из природно сушених сланина.

Произвођачи хране се отимају о потрошаче и због тога у храну убацују вештачке додатке који изазивају зависност. Њих није брига за наше здравље, већ их брине њихова зарада. Слично је и са производњом лекова. Све је више деце и одраслих који су алергични на храну и лекове. Ниједна алергија није добра, али је добро бити алергичан на лекове, јер је у њима превише хемије. Лекови се стављају у пластичне капсуле да не би били горки, а јетри је потребно осам месеци да пречисти једну капсулу.

У људском организму има неколико билиона ћелија, које за свој метаболизам узимају материје из међућелијског простора. Садржај тог простора је пресудан за живот ћелија, а хемија коју у себе уносимо је у претходним деценијама променила међућелијско окружење. Деца уживају у соковима који немају ни комадић воћа. У мозгу нема сокова, супе, чаја, пива, кафе, млека, сурутке... Мозак се састоји од деведсет процената воде, ама деца све мање пију воду, јер су сокови слађи. Родитељи удовољавају свакојаким дечјим жељама као да имају сурутку у мозгу, а после се чуде због чега су им деца нервозна.

Никада није било лако одгајати потомство. Данашњим мајкама је још теже, јер „морају“ ићи на посао, па уморне лежу и уморне се буде. Ујутру пију кафу како би се расаниле, а не пију воду, и на тај начин себи наносе дуплу штету. Кафа извлачи воду из организма, у којем је већ премало воде. Измештен атлас је основни узрок главобоља, али када у мозгу нема довољно воде, болови су још јачи. Кафа диже киселост тела, који је већ превише кисео од савремене хране. Ипак, кафу ваља пити, али паметно. Кафа садржи и састојке корисне за међућелијски простор, па је добро попити једну шољицу дневно, искључиво два сата након јутарњег буђења.

Људска активност је погоршала природне процесе и тако смо загадили земљиште, воду и ваздух. У таквом окружењу гајимо биљке и животиње које једемо. За сваки проблем постоји решење. Најбоље је не правити проблеме, јер ће неко други то искористити и зарадиће на решавању проблема. У моду улази коришћење минерала зеолита, како би се организам очистио од лоше хемије, али зеолит је боље користити за чишћење загађеног земљишта. Употреба глине у људској исхрани је корисна, јер глина помаже јетри. Глине и зеолита нема у неограниченим количинама у природи, па је то само прелазно решење, док се не вратимо природном узгајању биљака и животиња.

Алхемичари су зачетници вештачких процеса, а данашњи технолози нас све више трују и воде у ћорсокак. Ако желимо да живимо, морамо се што пре вратити у склад с природом.

Током шездесетих година двадесетог века резерве хране су могле да трају следећих пет дана. Почетком двадесет првог века резерве хране су довољне за један дан. Храна се производи више него икад, тако да то није разлог смањења резерви, већ смо ми постали незасити.

Домаћин је на славу позвао госте, а домаћица је спремила обиље хране. Гости су вечерали, али један господин је наставио да једе, и да једе, и једе. Гости су га гледали као дегена, а када је он постао свестан шта ради, ставио је сарме на очи и рекао: „Ево вам! Једите, једите!“

Нажалост, савремени човек не уме ни воду да пије, а још мање зна како да се правилно храни. Ово изгледа чудно, јер сви пију воду и узимају храну, али не умеју да осете које су праве потребе тела. Најбоље је пити дестилисану воду. Та вода не садржи биолошке, хемијске ни механичке (калцијум) штетне елементе. Превише воде оптерећује бубреге и може изазвати висок крвни притисак. Боље је остати помало жедан и гладан, јер је метаболизам на то прилагођен стотинама хиљада година. Није добро што смо у неколико деценија променили исконске навике.

Ми у Србији још увек имамо природну храну, али у моду све брже улази индустријска која нам је наметнута са других поднебља. Не довозе нам само храну, која је потекла из лошег земљишта, него нас уче како да погрешно припремамо храну. На пример, некада се црни лук секао на крупне комаде, а сада се ситно сецка. Црни лук садржи корисну хемикалију, која се губи у додиру са кисеоником. Греше и они који превише користе бели лук у жељи да себи побољшају имунитет, јер је бели лук штетан у већим количинама. Ако не знате шта да једете, распитајте се код старијих шта су јели у младости.

Због брзине савременог живота, већина гута комаде хране уместо да их полако жваће. У моду улазе миксери који праве кашу од поврћа или воћа, како бисмо их попили и тако скратили време обеда. То је потпуно погрешно, јер без пљувачке храна није припремљена за пробаву. Стога нам нуде разне пробиотице који олакшавају варење, иако ми већ имамо најбоље пробиотице – кисели купус и расол. Свако домаћинство треба редовно да кисели купус, јер је драгоцен током зиме, када се једе тежа храна.

Није добро да се желудац оптерети храном, а добро је понекад ставити фластер на уста. Они који се преједу гутају таблете за пробаву и тиме праве још посла јетри, која поред хране мора да пречисти и хемију из таблета.

Да се ова књига не би претворила у књигу о кулинарству, само ћу подвући да је поред намештања атласа изузетно важно растеретити јетру. Правилном исхраном смањите тежину тела, која оптерећује кичму и хрскавице у зглобовима кукова, колена и стопала.

Браћам се на основну тему једним вицем, који није далеко од истине. Кројач је муштерији сашео лепо одело, као саливено. Човек га је обукао, али је приметио да је десни рукав дужи од левог. Кројач му рече да подигне раме и мало савије руку у лакту. Проблем краће леве ногавице решио је саветом да не савија леву ногу док корача. Тако му је одело лепо стајало, али када је изашао на улицу чуо је коментар: „Види оног дегена како има добро одело!“

Организам је савршено организован механизам, а када је било који део механизма изван свог места, тада ни остали делови нису на тачној позицији. Први пршљен се налази на кључном месту, и због његове измештености ремети се цео механизам нашег тела.

Положај атласа је као тачка ослонца на ваги. Код већине људи атлас је на десној страни накренут, и због тога је десно раме спуштено, а карлица померена удесно. То је узрок сколиоза, али је још већи проблем што је атлас код деведесет одсто људи измештен уназад, услед чега настају кифозе и лордозе, па кичма губи правилан облик, гледајући са стране.

Наравно да постоје људи који не верују у намештање атласа, али када их питам да ли верују да постоје гравитација и сила полуге, тада схватају о чему се ради. Познато је да болести почињу због криве кичме, али се до сада није знало због чега се кичма криви. Измештеност првог пршљена је „ситница“ због које настају ситни и крупни проблеми са здрављем.

Постоје људи који имају осећај као да им је у грлу кнедла. Некима од њих тај осећај се губи одмах после намештања атласа, а осталима се постепено смањује.

Када је атлас измештен уназад, тада гравитација поставља главу у погнут положај, па превише савија вратни и доњи део кичме унапред. Због претераних кривина кичме настају проблеми на почетку и на крају пробавног система. Пљувачне жлезде мање раде и настаје проблем опстипације, или како би се србски рекло – затвора.

Због тога понеко не може да с.р. као човек, или како би се културно рекло – да се олакша.

СТОЛИЦА И ЗАТВОР

У овом писму не пишем о електричним столицама по затворима, већ о нечему на шта је човечанство осуђено. Неупоредиво је већи број умрлих од рака дебелог црева него осуђеника на смрт. Све је више оних који пате од опстипације.

Савременог човека нико није осудио на седење, али већина све више седи зато што их је неко на то навикао. Васпитачице у вртићу и учитељице у школи лакше контролишу децу док седе, али је седење против дечје природе. Са седењем се наставља до радног места, а када неко добије посао у току којег мора да стоји, то му не одговара.

Није лако радити ни само седећи. И стајање и седење је штетно по здравље и због тога би они који седе требало на сваких пола сата да мало устану, а они који стоје да понекад седну. У Јапану се постиже највећа продуктивност не само зато што су Јапанци вредни, него и стога што на послу имају лежај и газде их терају да одремају после ручка.

Дато нам је да уживамо у храни, али сигнал о ситости из желуца до мозга касни 30. минута и због тога се преједамо. Ево примера какву храну једемо. Живинарски стручњаци су приметили да кокошке не сваре сав концентрат и да га има још у измету. Да би побољшали ефикасност, мешају нови концентрат са кокошијим говњима и дају им да једу, а на крају ми једемо такво пилеће месо. Кокошке проведу живот у затвору, али бар су живе. Живинарским технолозима ни то не одговара и смислили су како да повећају зараду.

У Америци гаје кокошке које висе у несвесном стању. Кроз кљун им убризгавају храну и седативе, а из задњице вири друга цевчица за измет. Један одгајивач седи за компјутером и тако храни десетине хиљада „пилића“. Генетским инжењерингом су постигли да пилад немају перје, али имају „укусно“ месо. У Кини се враћају природној исхрани пилића, али прилагођеној савременој технологији. Прво одгајају инсекте, па хране пилиће црвићима и због тога им перје блиста, а њихово месо је здраво. Ово је само један од разлога зашто Америка пропада, а Кина напредује.

Некада су мајке причале деци да здравље улази на уста, а данас децу хранимо пилетином и зато болест улази на уста. Деца су поспана као оне окачене дрогиране кокошке.

Једна бака ми прича: „Као дете сам јела младу коприву, багremов цвет, млади буквин лист, маслчак, лист дивљеог белог лука и дуд. Кад одем на село опет бих то јела, али смрде пестициди.“

Док седимо у удобним фотељама, гледамо телевизијске емисије о преживљавању у природи, а човек је потекао из природе. Када би нас неко оставио у дивљини умрли бисмо од глади, а храна би била свуда око нас. Пробали смо свакакве врсте хране и стручњаци за исхрану се слажу да ћемо се опет хранити бобицама и црвићима, зато што је то најздравија храна. Да би удовољили чулу укуса, професионални кувари су свој занат уздигли на ниво уметности, јер сигнал о укусу стиже до мозга за две секунде. Професионалне куварице раније постају удовице, јер њихови мужеви умиру пре шездесете.

Савремена храна превише закисељује организам, а то су отворена врата за карцином. Да бисмо спречили настанак карцинома треба да уносимо витамин Б17, којег има у коштицама воћа, али онима који нас лече од рака то не одговара, па су тај витамин прогласили штетним. Још се нешто испречило на путу до бољег здравља, а то је наше незнање. Данас не знамо ни како јабуку треба јести, па једемо оно што је слатко и што нам даје енергију, а не једемо горке коштице које садрже драгоцен витамин Б17. Између јабуке и банане већина бира банану, а јабука је најздравија воћка.

Пасуљ је идеална храна зато што није ни кисела ни алкална, али пасуљ избегавамо да у друштву не бисмо (испуштали гасове).

Наш народ има духовите изразе, али понекад смо фини, па се изражавамо увијено. На пример, за измет се каже столица, а за оног ко не може неколико дана да се олакша кажу да има затвор. Сада је превише оних који имају затвор. Сваки дан се преједемо по неколико пута, а што уђе мора и да изађе, па се бар једном дневно морамо олакшати, да рак не поједе дебело црево. Наши претходници би чучнули и завршили посао, а ракове су виђали поред реке. Загадили смо потоке и реке, а ракови могу да живе само поред чисте воде. Данас их не виђамо, јер смо их канализацијом побили.

Животаримо на почетку загађеног двадесет првог века, и зато би требало технолошке и генетске инжењере стрпати у затвор. Мислимо да пуно знамо, али сада мање знамо него пре сто година. Тада се живело у складу са сменом дана и ноћи, а сада ноћ претварамо у дан. Некада се велика нужда вршила ујутру, али сада журимо на посао. На послу се не олакшавамо зато што смо фини, па тако себи отежавамо живот болестима. Највећа нужда је прави избор хране.

КУЦ ИЛИ БУЋ

Код апсолутне већине људи помереност атласа мења тежиште главе и зато се глава у односу на тело поставља унапред или уназад. Можда вам није занимљиво да ово читате, али читајте даље ако желите да знате због чега имате болове или болести и како можете да их отклоните.

Кад је атлас унапред, глава стоји уназад, а кичма је, гледајући са стране, превише исправљена. У том случају је на дну кичме нагла кривина унапред, па ту пршљенови гњече нервне путеве за припадајуће органе (бешику, дебело и слепо црево) и код жена настаје проблем са менструацијом, код мушкараца са простатом, а у ногама се осећају болови и трњење.

Атлас се каткад измешта у чудним и смешним ситуацијама. Родитељи воде децу у луна парк да возе безопасне мале аутомобиле. Деца обожавају да се сударају, а главе им ландарају на све стране. Сви се смеју, а родитељи не знају да ће тај смех да им преседне, јер се током „безазлених“ судара измешта атлас. Када идуће године луна парк поново дође, дете је болесно, па више нема смеха.

Мајка је на третман довела ћерку од шеснаест година, која је здрава и лепо развијена, а једини проблем је што нема месечног циклуса. Медицинске претраге нису нашле разлог за то, а мени је било довољно да видим да јој је у дну леђа кичма превише савијена унапред. Питао сам мајку да ли је ћерка у раном детињству добила отпозади ударац у главу. Није било ударца неким предметом, али је током друге године дете волело да главом удари некога у главу, и ту је „игру“ мала звала „КУЦ - КУЦ“.

У детињству ме је ујак својим челом често гурао у главу и тада би говорио „БУЋ - БУЋ“. Та „игра“ је постојала од давнина, али је чак и тако могуће да се малој деци измести атлас.

Најбоље је да нам родитељи донесу бебе на ПРЕПОРОД МАСАЖУ ПОТИЉКА, због тога што са свих страна вребају игре које изазивају осмех. Када је атлас на месту, куц-куц и бућ-бућ тешко могу да га изместе.

Нормално је да су деца немирна и да постоји могућност да се од јачег ударца у главу атлас поново измести. Због тога је најбоље да се бебама атлас намести током деветог месеца. Како би се деца правилно развијала, најбоље је да два пута годишње долазе на масажу.

Када деца проходавају сви имају равне табане, а постепено се већини формира лук у стопалима. Питање је због чега мањини остају равна стопала и, коначно, ево одговора. Ако дете падне и добије ударац у главу спреда, тада и атлас проклиза унапред, а то мења статику тела. Глава се поставља уназад, а стопала остају издужена да би дете могло лакше да стоји.

До сада нико није обраћао пажњу на превелики лук у стопалима, а ни то није добро. Ево због чега настаје превелики лук. Када је атлас превише измештен уназад, то такође мења статику тела и превише савија стопала.

Док посматрам облик тела, видим где се налази атлас, јер је измештеност атласа искривила тело и кичму. Тада тражим ожиљке по лицу или испод косе, али не мора увек да их буде, јер је измештање могло настати и од ударца лоптом.

Свака машина има најслабије подручје, а наше тело је осетљиво по средини. Стомак и крста називамо слабине и целог живота одећом штитимо то подручје. Ипак, нису слабине најосетљивији део организма, већ потиљак. Потиљак је увек изложен спољним утицајима, а ту већ постоји највећи проблем људског рода. Једно време у моди су биле ролке, али мода кô мода, брзо изађе из моде. Штета. Људи морају чувати потиљак, а нарочито жене које су у кухињи изложене топлоти и влази, па када само на минут уђу у оставу или изађу на терасу, прехладе потиљак и од тога крећу главобоље. Много је боље да сви имамо шал око врата већи део године, и то не само када излазимо из куће, него и у кући. Добро је чак и док спавамо да заштитимо врат, због тога што нам коса греје главу и покривач тело, а потиљак је обично откривен.

Понеко на потиљку има тамноцрвену кожу. То се у народу назива РОДИН УЈЕД. Црвенило настаје због измештеност атласа, који смањује проток периферне крви. Та аномалија је безазлена, али се неке појаве и лишајеви, а боље је без њих, јер човек није дрво. Ми који намештамо атлас бебама, деци и одраслима, као неке нове роде доносимо препорођено човечанство.

Увек је свако гледао своја посла, а у овим отуђеним временима то је још више наглашено.

Мало је оних који другима желе добро, а најмање је оних који доприносе бољитку човечанства. Обично кажу: „Кога је још брига за човечанство!“ Ево, мене је брига. Имам најбоље решење за човечанство и не могу да ћутим о томе.

Ни КУЦ, ни БУЋ, већ ПРЕПОРОД МАСАЖА ПОТИЉКА.

Свако има право да бира, али није увек лако направити најбољи избор. У претходним временима избор је био мањи, а сада је понуда већа, па то ствара недоумице.

Када је нарушено здравље, што пре морамо изабрати најефикасније лечење, па се тада распитујемо шта све постоји у понуди, како бисмо направили прави избор.

Најбоље би било да не дође до болести, а то је могуће само уколико се атлас на време намести. Проблем је у томе што већина људи још не зна да постоји такав избор, а они који површно знају о атласу, спутани су страхом. Љубав и страх су две најјаче емоције. Љубав према себи и другима је корисна по здравље, а страх изазива стрес који нарушава здравље. Велики је избор страхова, а постоји чак и фобифобија (страх од страхова). Направи избор: љубав, или страх.

Код деце је присутан страх од вађења крви. Обично је налаз крви добар, али када за неколико месеци дете поново да крв на анализу, испостави се да нешто није како би требало, јер је током претходног вађења крви дете доживело стрес.

Код деце у организму постоји протеин који се распоређује у јетру (за прераду вишка масноћа) и у хипокампус (део мозга задужен за памћење). Деца која се неправилно хране су лошији ђаци, јер тог протеина нема довољно у мозгу и већином се налази у јетри. Статистичка истраживања су потврдила да дебељуце слабије памте. Основни пут нервних сигнала из мозга се простире кроз кичмену мождину, али поред атласа са леве и десне стране постоји још један пут сигнала, који је, између осталог, задужен за пробаву. Код већине је атлас на левој страни подигнут и заокренут унапред, па је зато и тај нерв пригњечен. Од тога настаје поремећај у варењу и долази до гојазности. Доведите нам малишане на третман, па ће бити мршавији и паметнији.

И родитељи су збуњени када дођу на третман, јер се први пут сусрећу са нечим што није лечење, а односи се на здравље. Деца која су болесна имају стечени страх од разних лечења и зато молим родитеље да деци не кажу унапред да ће их масажа малко болети, јер им то ствара страх и нелагоду. Ми већином прво родитељима наместимо атлас, па деца тада лакше направе избор и без страха, својом вољом пристају да им се дира у потиљак.

У претходном веку настало је десетак начина намештања атласа, које практикује неколико десетина хиљада људи. Колико год пута померали атлас на неки од тих начина, никад га не могу наместити, већ га могу још више изместити. Хиропрактичари чак ни не дају право избора, него вам искрцају врат, па шта буде.

На крају двадесетог века настао је начин којим се први пршљен може вратити на боље место, а тај начин сам лично усавршио и тврдим да једино ја и људи које сам обучао у потпуности и поуздано намештамо атлас.

Увек остаје питање како направити прави избор намештања атласа када сви тврде да су они једини који знају шта раде. Људи су збуњени који начин да изаберу и због тога вам предлагам да дођете код нас да видите како радимо и да чујете искуства људи које смо наместили.

С временом ће **ПРЕПОРОД МАСАЖА ПОТИЉКА** остати најбољи начин намештања атласа, зато што није победник онај ко је најјачи, већ онај ко остане на ногама.

За сада је велико питање како је могуће да десетинама хиљада година атлас Хомо сапиенса упорно стоји на лошем месту. Постоје четири лигаментна која држе атлас причвршћен за дно лобање. Два лигаментна се налазе у потиљку, а два су напред, и сва четири истом снагом привлаче атлас ка лобањи, па он чврсто стоји на погрешном месту до следећег измештања. Сам од себе не може доћи на своје тачно место. Током **ПРЕПОРОД МАСАЖЕ ПОТИЉКА** дешава се чаролија која омогућава да остатак живота будете све здравији. Притискањем једног лигаментна слеве стране, па с десне омогућава да се први пршљен постави на тачно место, што ће довести до тога да људски род не поклекне, већ да остане на ногама.

Када је Нил Армстронг направио први корак на Месецу изговорио је чувену реченицу: „Ово је мали корак за човека, а **ВЕЛИКИ** за човечанство.“ Време ће показати да је Препород масажа потиљка **НАЈВЕЋИ** корак за човечанство.

Из захвалности према мојим претходницима, Данијелу Палмеру и Ренеу Шимперлију, предложу да се оснује **ПАЛМЕР – ШИМПЕРЛИ НАГРАДА** коју би једном годишње добијао човек који је допринео бољем животу људског рода. Надам се да ће бити пуно кандидата и да неће бити лако направити избор.

После открића **ПРЕПОРОД** масаже потиљка коначно постоји избор.

Хоћемо ли живети болесно, или здраво.

Када је неко мрзовољан, за њега кажу „ухватио га мрз“. Разумем старије који су болесни, па им се не мили да живе, али све је више млађих који су мрзовољни. Измештен атлас смањује проток крви кроз мозак и то је основни узрок незадовољства.

Много је оних што их мрзи да пију воду, да жваћу храну, да се смеју, да раде, да се лече, да живе, да наместе атлас, да одржавају тело... Неодговорно се понашају према свом организму и као да траже границе његове издржљивости. Наш организам је савршенство природе, којем је довољно само мало дати и не мучити га. Има деце којој се и вода гади, јер су сокови слађи. Да су сокови природни, било би добро, али нису. Наши преци су живели у природи која је била и кухиња и апотека, а сад нам други „закувавају“ храну и лекове. Лековито биље је свуда око нас, али ми смо опчињени рекламама и природне лекове газимо, плујемо и запишавамо.

У Индији је клима погодна за вирусе, бактерије и паразите, а Индијци су здравији од других. Када у природи постоји проблем, онда је ту и решење проблема. Индијци у својој исхрани користе цимет хиљадама година. Цимет је један од најбољих природних антибиотика и бољи је од свих вештачких антибиотика због тога што не оштећује наш организам. Треба купити цимет у штапићу и самлети га у млину за кафу, па уместо да солимо храну, боље да је циметишемо. Они које мрзи да мељу цимет купују самлевени, али то није то, зато што је изветрило. Због своје лењости купујемо и све остало што је већ упаковано, а не знамо шта су нам све „спаковали“.

Врат повезује главу и тело. У врату је све густо спаковано и то се назива уметност паковања. Већ на почетку врата, атлас није на тачном месту, па као да су због тога врат, кичма и читаво тело „распаковани“. Код свих сисара у свакој врсти кичма има исти облик, а у нашој врсти – колико има људи, толико је и различитих облика кичме. Током живота атлас се свакоме другачије помера, па кичма памти претходне кривине, а с временом настају нове, и зато је кичма свима другачија. То је разлог што не постоје људи који имају исте болести и исти редослед појављивања обољења.

Ово је и Хипократ приметио: „Ако два човека лечите истим леком, једног погрешно лечите.“ После грчке цивилизације Римљани су сматрали да је лечење посебно умеће, односно уметност лечења (*Ars medicinae*), али је од тога данас остало само лечење.

Откад нисте чули да је неко „здрав к’о дрен“ или да „пуца од здравља“? Наука је толико напредовала да више нема здравих. Наука о исхрани је технолошки добро упакovala јефтину храну, али безвредну по хранљивој вредности и штетну по здравље. Медицинска наука је толико напредовала да чак и здравима пронађе болест, зато што фармацеутским технолозима треба обезбедити посао.

Када се разболиш, идеш код лекара, јер он треба од нечега да живи. У апотеци плаћаш лекове, јер и апотекар треба од нечега да живи. Иди кући и баци лекове, јер и Ти треба да живиш.

У Нишу је живео француски лекар који је мешао француски и србски језик, али су га разумели: „Један лек добар доктор. Два лека комси-комса, а три лека ич не ваља.“ Није добро мешати ни свакако воће у воћној салати, а камоли лекове. Ни једну исту врсту воћа не ваља претерано јести, а још мање ваља претерати са једном врстом лека. Понеко сваки дан пије по десет најјачих лекова против главобоље, а то може и слона да убије. Тешко је живети са непрекидним главобољама, али није лако ни извршити самоубиство, па неко пије превише лекова и поред тога што му не помажу. На тај начин он себи одузме живот, а званично се није убио.

Наука је доказала да старост почиње у двадесет четвртој години. Јесте сурово, али је тако. Ипак, рекао бих да је човек стар онолико колико је болестан. Познајем доста људи од осамдесет година који су здрави и зато се осећају као да имају четрдесет година.

После намештања атласа почиње боља регенерација читавог организма, па што смо старији, све смо здравији. Један старији човек ми рече: „Ја сам предузео све да живим сто година, а ако не буде тако, онда није до мене.“ Није циљ живети кратко и мрзовољно, већ живети весело и дуго, па отићи здрав код Светог Петра. У будућности ће са намештеним атласом животни век трајати и више од сто година. За сада тај век није пун век, већ окрњен за четвртину.

Возач камиона наишао на низак подвожњак, па се заглавио. Није знао како ће даље, и мрзео је себе, камион и подвожњак. Утом наиђе неки клињо и рече му да издува гуме, а возач му љутито одбруси: „Није мени проблем доле, већ на врху камиона!“

Мрзовољним људима је тешко објаснити да им није проблем на врху главе, већ испод главе и да би са намештеним атласом могли несметано да возе кроз живот.

Не мрзи ме да и даље пишем, али Тебе можда мрзи да даље читаш, и зато ћу ову књигу полако привести крају.

Немачка изрека каже: „Ђаво седи на врату.“ Сви знају да у врату има нешто опасно и да се не сме дирати, али нико не зна шта је то и зашто да се не дира. Наравно, ви који сте стигли до овог писма знате да је то измештен атлас и да се коначно може склонити ђаво с врата.

Понеко ме позове телефоном и каже да је крив као знак питања, али када дође видим да није страшно, јер сам виђао и много горе „упитнике“. Колико год да сте искривљени, од свакога можемо да направимо „узвичник“, па да идете кроз живот прави и здрави.

Кад су криви тело и кичма, лако је знати да постоје здравствени проблеми, а теже је објаснити једноставне појаве. На пример, кад се гледа са стране, и превише исправљена кичма је деформитет. Кичма треба да има правилне кривине и тек тада је тело правилно усправљено. Људи тешко схватају да је атлас свакоме измештен, а ту појаву је лако уочити по изгледу тела.

Тешко је схватити да смо сви искоришћени од стране некога ко је почетком двадестог века измислио индустрију болести, а ту појаву је лако уочити по томе што смо све болеснији. Тај неко је схватио да сви кад-тад плаћају за здравље. Схватио је и да чување здравља кошта, а лечење још више. Лекари напорно уче, а пацијенти се годинама муче. Али, ни једни ни други нису свесни да су у служби појединаца који креирају медицинску индустрију. Министарсва здравља су такође у функцији оних који профитирају. Владе држава не дозвољавају нове начине лечења док се не продају препарати и апарати који су већ на тржишту.

Мука је када дајемо здравље за плату, али је већа мука када дајемо паре за здравље. Боље је унапред дати мање пара за намештање атласа, него касније дати више за лечења. Понеко мисли да је здрав, али не постоји здрав човек, већ само није довољно испитан. Како би се бизнис одржао, лекари ће наћи болест чак и када је нема.

Медицинска наука је једна од неколико стотина врста наука. Научници су из најбољих намера желели да побољшају живот људском роду, али индустријалци и трговци немају хумане особине, па су многа научна открића злоупотребили. Науци не треба слепо веровати, а то је нарочито важно када је у питању здравље. Боље је ненаучно оздравити, него научно умрети.

Матија Бећковић је приметио: „Лекар увек зна шта је вама, али понекад не зна шта је њему“, и „Данас медицина од човека може направити све осим човека“.

За сада постоји само један научни рад о намештању атласа, а у будућности ће их бити много. Ова област људског знања је од пресудног значаја по живот и зато ја не могу чекати да још неки научник почне да проучава ову тему. Као ненаучник сам написао још две књиге: „Формирање атласа на погрешном месту“, и „Препород живота – здрави без лечења“. Надам се да ће у будућности наука искористити знања до којих сам дошао. Ово није ни први нити последњи пут да неко ко нема стручна знања помаже науци.

Атлас је пршљен живота и због тога му званична наука мора посветити одговарајућу пажњу. Постоје многе науке и повремено се стварају нове. Неке науке су значајне, а неке безначајне по живот појединца. Потребно је створити нову науку, и предлажем да се назове АТЛАСОЛОГИЈА. Па ће бити од изузетног значаја за сваког појединца и за читав људски род. Ако моји радови допринесу настанку и развоју те науке, бићу срећан што сам учествовао у побољшању човечанства.

Откад људима намештам атлас, размишљам како би овај нови занат могао да се назове.

Намештач атласа не звучи лепо, а атлас коректор не одговара, јер ми не коригујемо атлас, већ његов положај. Очекивао сам да ће нам народ дати одговарајући назив, али то се није догодило. Мислим да је најбољи назив АТЛАСОЛОГ, зато што ми намештамо атлас, али и пратимо процес лечења. Подршка том процесу је значајна, а ми вас саветујемо како да што пре оздравите и да одржавате добро здравље.

У преводу са старогрчког језика атлас значи носач, али има још значења: носилац, стуб, подршка. Процес самоизлечења је код свакога другачији, и стога је потребна подршка том процесу.

Живот пише књиге, а и са овом књигом је такав случај и зато ослушкујем људе и записујем. Годину дана после третмана један младић ми рече: „Био сам као ?, а сада сам !.“

Живот је борба љута и зато нема предаје док не збацимо ђавола с врата.

Када будете ! коначно можете узвикнути: „Здраааав сааааам!!!!“

Неколико месеци након третмана срећници који су добили намештен атлас примећују да им је затегнутија и лепша кожа, квалитетнија коса и нокти. То што је споља, лако се види, а оно што је унутра, лако се осети, због тога што се у нама све максимално ревитализује.

Бољом регенерацијом организма почиње процес ревитализације, који нас враћа у живот.

Кратко стимулисање лигамената у потиљку наново нас рађа. Кратко позиционирање главе покренуће нам течност живота и због тога ћемо први пут у животу имати довољно крви у мозгу. Ми препорађамо и бебе и бабе. Благо бебама које око деветог месеца добију намештен атлас, јер ће имати здрав и срећан живот, а када у здрављу дочекају дубоку старост, нека се сете родитеља који су их донели на намештање првог пршљена. Ако им из захвалности запале свећу, тада ће схватити да је живот као та свећа. Живот има свој почетак и крај, а између је пламен који обасјава сврху нашег постојања.

Смрт је саставни део живота, па не треба имати страх од смрти. Све док живимо, у организму се непрестано дешава обнова, јер смрт дотрајалих ћелија омогућава стварање нових. Страх од болести је нормалан, али с уклопљеним атласом нема фобија, већ има много хобија.

Постоји погрешно уверење да лош положај атласа генетски наслеђујемо. На један чудан начин јесте тако, али то нема везе са генетиком, већ са положајем фетуса у материци и положајем карлице код трудница. Због измештеног првог пршљена, женама је измештена и карлица. Код већине је на десној страни подигнута и заокренута унапред, а на левој страни је супротно. Фетус је пред крај трудноће окренут главом наниже, и због тог положаја и положаја карлице труднице лобања фетуса се деформише, па то још више измешта атлас. Током живота лобања полако поприма правилнији облик, али не и сасвим нормалан. Код већине је десна страна потиљка увученија од леве, а десна страна чела је испупченија од леве стране.

Од отежале јетре фетус углавном спава десном страном тела наниже, стога током развоја долази до деформација облика тела. Пред крај трудноће то се и даље погоршава због положаја фетуса у карлици труднице, па се рађамо „уврнути“.

Коме је тело уврнуто, после третмана више неће бити „искривљен као гудало“.

Човеково психофизичко биће се брзо мења. Очас посла се измени нагоре или набоље. Та прилагодљивост је један од разлога изузетне успешности наше врсте. После читања писама иди неколико година у госте код Ескима, а када се вратиш, друштво ће Те зезати да имаш косе очи. Нека, јер је експеримент успео, а и Еским би се наљутио да си му одбио жену. Колико села, толико обичаја, па је после осам месеци стигла честитка са севера. Еским Ти захваљује што је добио сина који нема много косе очи. Мешање гена је одлично за организам, и кад нова, расно измешана деца од свакога покупе најбоље, биће им „суперишка“.

Докторка Рада је одушевљена овим немедицинским методом. Довела је своју пријатељицу на третман и на улазу јој каже: „Радуј се, а ако те буде болело, радуј се тим боловима. То су ти последњи у животу и спасиће те од свих других болова и болести.“

Доктор Михаило има 72. године и ужива у заслуженој пензији. Тридесет година је био хирург, а од тога је седам година радио у Немачкој. Пре месец дана сам имао задовољство да му намештим атлас и данас ми је захвалан због побољшања здравља: „Коначно ми је успостављена веза с мозгом. Бог ме доведе код тебе.“

Један старац од деведесет пет година је засадио орах, а комшијама је било чудно, јер за његовог живота орах неће дати плода. Старац им објасни: „Јео сам орахе које су други засадили, па нека се тако настави.“ Тако и ја – садим ново знање од којег ће будуће генерације имати велику корист.

Које ми уво звони? Са атласом на месту, више ми уопште не звони ниједно, и поред тога што стижу добри гласови, јер су људи после намештања атласа задовољни и презадовољни. Раније сам више шуцао, иако су ме мање помињали. Откад се бавим овим племенитим послом, људи ме више помињу, али не шуцају, јер ми због намештеног атласа боље ради желудац.

Ова писма су намењена Србени. Избацићу шале које само ми разумемо и написаћу нову књигу за остатак човечанства.

Неста ми текста.

Супер, јер сада могу да почнем снимање филма о ПРЕПОРОД МАСАЖИ ПОТИЉКА.

На почетку књиге написао сам да ћемо се срести на крају, па ако Ти је ово најважнија књига у животу, мојој срећи нема краја, али књига има крај.

Толико од мене, а све остало је на Теби.

Едиција
АТЛАСОЛОГИЈА

Издавач
Удружење грађана
ПРЕПОРОД ЖИВОТА

Нови Сад,
2015.